

خروج - کتاب تورات - بخش دوم

پیشگفتار

کتاب خروج دومین کتاب از پنج بخش تورات است. ای کتاب د باره بنی اسرائیل استه که د مصر بحیث غلام زندگی موکد و د رنج-و-عذاب بود. امچنان د باره موسی پیغمبر که خدا او ره انتخاب کد تا بنی اسرائیل ره از مصر برو آورده د سرزمین وعده شده پس بیره.

موضوع های برجسته امزی کتاب اینیا استه:

توره گفتون خدا قد موسی از منه بوته سوزان
بلاهای که خداوند د بله سرزمین مصر و مصریا آورد
برو آوردون بنی اسرائیل از مصر
دو شق شدن دریای سرخ
سفر بنی اسرائیل د بیابو
نازل شدن من و بودنه
بنی اسرائیل د کوه سینا
ملاقات خدا قد موسی و دون ده حکم و نقشه جایگاه مقدس د موسی
جور کدو و پرستش کدون گوسله طلابی و غضب خدا
جور شدن جایگاه مقدس و حضور خداوند د جایگاه

د آخر امزی کتاب خاننده ها میتنه پی بیره که چی رقم خداوند بنی اسرائیل ره از غلامی از مصر آزاد کد و چی رقم اونا ره د بیابو هدایت کد و حضور شی د مینکل ازوا بود.

فهرست عنوانها

- غلامی بنی اسرائیل د مصر (۱:۱)
تولّد موسی (۱:۲)
موسی دوتا مونه (۱۱:۲)
خداوند از بوته سوزان قد موسی توره موهیه (۱:۳)
خدا د موسی قدرت میدیه (۱:۴)
موسی پس د مصر موره (۱۸:۴)
موسی و هارون د دربار فرعون (۱:۵)
شکایت موسی د پیش خدا (۲۲:۵)
پشت نامه موسی و هارون (۱۴:۶)
تیاق هارون (۸:۷)
بلای اول (۱۴:۷)
بلای دوم (۱:۸)
بلای سوم (۱۶:۸)
بلای چارم (۲۰:۸)
بلای پنجم (۱:۹)
بلای ششم (۸:۹)
بلای هفتم (۱۳:۹)
بلای هشتم (۱:۱۰)
بلای نهم (۲۱:۱۰)
بلای دهم (۱:۱۱)
عید فطیر و دستورای شی (۱:۱۲)
مرگ اولباری های مصریا (۲۹:۱۲)
وقف اولباری های بنی اسرائیل (۱:۱۳)
تاکید موسی بلده برگزار کدون عید فطیر (۳:۱۳)
ستون اور و آتش (۱۷:۱۳)
تیر شدو از دریای سرخ (۱:۱۴)

غَزْل و سُرُودِ مُوسَى و بَنِي إِسْرَائِيل (۱:۱۵)
أَوْ تَلَخِ شِيرِينَ مُوشَه (۲۲:۱۵)
«مَنْ» و بُوَدَنَه (۱:۱۶)
از قاده آو جاری مُوشَه (۱:۱۷)
جنگ قد عمالیقی ها (۸:۱۷)
يَتْرُونَ دَ دِيدُونَ مُوسَى مِيِه (۱:۱۸)
قاضی ها تعيين مُوشَه (۱۳:۱۸)
دَ كُوِهِ سِيْنَا (۱:۱۹)
دَه حُكْم (۱:۲۰)
قانونای جزَا (۱۲:۲۱)
قانونای اخلاقی و مذهبی (۱۶:۲۲)
سالِ هَفْتُمْ و روزِ هَفْتُمْ (۱۰:۲۳)
عید های سالانه (۱۴:۲۳)
وعده ها و احكامِ خُدا (۲۰:۲۳)
ثابتِ كِدُونَِ عَهْدِ و قَوْلِ (۱:۲۴)
مُوسَى دَ بَلَه كُوِهِ سِيْنَا (۱۲:۲۴)
هدیه ها بَلَدَه جايگاهِ مُقَدَّس (۱:۲۵)
نَقْشِه صِنْدُوقِ شَهَادَاتِ (۱۰:۲۵)
مِيزِ نَانَ مُقَدَّس (۲۳:۲۵)
چِراغْدَانِ طِلَّابِي (۳۱:۲۵)
خِيْمَه عِبَادَتِ (۱:۲۶)
پوشِ خِيْمَه (۷:۲۶)
قُرْبَانِگَاه (۱:۲۷)
حَوْلِي جايگاهِ مُقَدَّس (۹:۲۷)
نِگَاهْدَارِي از چِراغِ ها (۲۰:۲۷)
كَالَايِ پيشوايو (۱:۲۸)
مَرَّاسِمِ تَعْيِينِ شُدُونَِ هَارُونَ و باچه های شِي دَ مَقَامِ پيشوايي (۱:۲۹)

قُرْبَانِي هَا (۱۰:۲۹)
 قُرْبَانِگَاهِ بُخُورِ خُوشْبُؤِي (۱:۳۰)
 مَالِيَه بَلَدِه جَايْگَاهِ مُقَدَّس (۱۱:۳۰)
 حَوْضِ بَرُونْزِي (۱۷:۳۰)
 رُوعُونِ مَسْح (۲۲:۳۰)
 تَرْتِيْبِ بُخُورِ خُوشْبُؤِي (۳۴:۳۰)
 اُسْتَادِ هَا وَ اَسْبَابِ خِيْمِه عِبَادَتِ (۱:۳۱)
 رُوزِ اَرَامِ (۱۲:۳۱)
 گُوسَلِه طِلّايِي (۱:۳۲)
 تِيَارِي بَلَدِه كُوجِ كَدُو اَز كُوهِ سِيْنَا (۱:۳۳)
 مُوسِي دَ حُضُورِ جَلَالِ خُدَا (۱۲:۳۳)
 لُوحِ هَايِ نُو (۱:۳۴)
 خُدَا قَد بَنِي اِسْرَائِيْلِ عَهْدِ وَ قَوْلِ خُورِه تَاْزِه مُونِه (۱۰:۳۴)
 نُورَانِي شُدُونِ چِهْرِه مُوسِي (۲۹:۳۴)
 قَانُونِ رُوزِ اَرَامِ تَاكِيْدِ مُوشِه (۱:۳۵)
 هِدِيَه هَا بَلَدِه جَايْگَاهِ مُقَدَّس (۴:۳۵)
 اَسْبَابِ لَازِمِ بَلَدِه جَايْگَاهِ مُقَدَّس (۱۰:۳۵)
 هِدِيَه هَايِ مَرْدُمِ وَ كَارَايِ اُسْتَادِ هَا (۲۰:۳۵)
 اُسْتَادِ هَا بَلَدِه كَارِ جَايْگَاهِ مُقَدَّس (۳۰:۳۵)
 شُرُوعِ كَارِ جَايْگَاهِ مُقَدَّس (۲:۳۶)
 تَرْتِيْبِ كَارِ (۸:۳۶)
 جُورِ كَدُونِ صِنْدُوقِ (۱:۳۷)
 جُورِ كَدُونِ مِيْزِ نَانِ مُقَدَّسِ (۱۰:۳۷)
 جُورِ كَدُونِ چِرَاغْدَانِ (۱۷:۳۷)
 جُورِ كَدُونِ قُرْبَانِگَاهِ بُخُورِ خُوشْبُؤِي (۲۵:۳۷)
 جُورِ كَدُونِ قُرْبَانِگَاهِ بَلَدِه قُرْبَانِي هَايِ سُوخْتَنِي (۱:۳۸)
 جُورِ كَدُونِ حَوْلِي جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ (۹:۳۸)

مَواد و حِسَابِ جُورِ كَدُونِ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ (٢١:٣٨)

جُورِ كَدُونِ كَالَايِ پِيشْوَايُو (١:٣٩)

اِيسْتَلْجِي كَدُونِ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ (١:٤٠)

جَلالِ خُداوندِ (٣٤:٤٠)

غلامی بنی اسرائیل د مصر

۱ اینمی نام ها از باچه های اسرائیل آسته که هر کدم شی قد خانوار خو قد یعقوب د مصر آمدد: ۲ رئوبین، شمعون، لاوی و یهودا؛ ۳ یساکار، زبولون و بنیامین؛ ۴ دان، نفتالی، جاد و آشیر. ۵ تمام اولاده یعقوب که از پشت ازو پیدا شدد، هفتاد نفر بود. مگم یوسف از گاه د مصر بود. ۶ پس یوسف و برارای شی قد تمام امزو نسل فوت کد. ۷ لیکن اولاده اسرائیل بارور بود و کلو شده یگ قوم کته و بزرگ جور شد، د اندازه که سرزمین مصر ازوا پر شد.

۸ پسانتر یگ پادشاه نو د مصر د سر قدرت آمد که او یوسف ره نمینخشید. ۹ او د مردم خو گفت: "اونه، مردم بنی اسرائیل از مو کده کلو و زورتو شده. ۱۰ بیید که قد ازوا هوشیارانه رفتار کنی. اگه نه، تعداد ازوا ازی کده کلو موشه و د وخت جنگ اونا قد دشمنای مو یگجای شده د ضد ازمو جنگ مونه و ازی ملک دوتا مونه." ۱۱ پس مصری ها د سر بنی اسرائیل سرکارگرا ره تعیین کد، تاکه اونا ره قد کارای اجباری آزار-و-آذیت کته. و بنی اسرائیل شارای فیتوم و رعمس ره بلده فرعون جور کد تاکه ازوا د عنوان ذخیره گاه کار بگیره. ۱۲ لیکن هر چی کلوتر اونا د سر بنی اسرائیل ظلم و ستم موکد، تعداد ازوا کلو شده مورفت و اونا د سرزمین مصر زیادتر تیت موشد و مصریا ازوا وحشت موکد. ۱۳ پس مصریا بنی اسرائیل ره د زور ظلم د غلامی اندخت. ۱۴ اونا زندگی بنی اسرائیل ره تلخ کد و اونا ره د زحمت های سخت مثل گل کاری و خشت سازی و دیگه کارا د اطراف مجبور کد. خلاصه، مصریا د تمام کارای سخت خو ظالمانه از بنی اسرائیل کار میگرفت. ۱۵ پس پادشاه مصر د دایی های عبرانی که یگ شی شفره و دیگه شی فوعه نام دشت گفت: ۱۶ "غیتیکه بلده خاتونوی عبرانی د وخت زیدو دایی گری مونیید، توخ کنیید که اگه باچه بود، او ره بکشید و اگه دختر بود، او ره زنده نگاه کنیید." ۱۷ مگم دایی ها از خدا ترس موخورد و از آید پادشاه مصر نموشد، بلکه باچه ها ره ام زنده نگاه موکد. ۱۸ اوخته پادشاه مصر دایی ها ره

طلب كده دزوا گُفت: ”چرا ای کار ره كدید و باچه ها ره زنده ایشْتید؟“^{۱۹} دایی ها د فرعون گُفت كه ”خاتونوی عبرانی مثل خاتونوی مصری آلی نیبه. اونا قوی آسته و پیش از رسیدون دایی خودون شی میزیه.“^{۲۰} خدا قد دایی ها خوبی و مهربانی كد و تعداد مردم عبرانی كلو شد و اونا غدر قوی شد.^{۲۱} و ازی كه دایی ها از خدا میترسید، خدا دزوا مهربانی كد و اونا خودون شی صاحب خانواده شد.^{۲۲} پس فرعون د پگ مردم خو اینی رقم امر كد: ”ازی پس هر باچه نو پیدا شده عبرانی ره د دریای نیل بندزید، مگم دختران شی ره زنده بیلید.“

تولد موسی

۲ د امزو غیت یگ آدم از خانوار لای قد یکی از دختران قبیلہ خو توی كد. او خاتو حامله شده یگ باچه د دنیا آورد و دید كه او یگ باچه نوربند آسته و امزو خاطر او ره تا مدت سه ماه تاشه كد.^۳ لیکن وختیکه دیگه او ره تاشه كده نتنست، یگ تُكری از نی جور كده ره بلده شی گرفت و دزو قیر لیش كد. بعد ازو باچه خو ره د منہ شی ایشْت و تُكری ره د بین نیزار د لب دریای نیل ایله كد.^۴ مگم خوار نلغه از دور توح موكد كه د سر ازو چی واقع موشه.^۵ اوخته دختر فرعون بلده غسل كدو د لب دریای نیل آمد. د حالیکه کنیزای شی د بغل دریا میگشت، چیم شی دمزو تُكری افتد و او یکی از کنیزای خو ره ری كد تاكه او ره گرفته بیره.^۶ او تُكری ره واز كده نلغه ره دید و باچه درو وویے موكد. دل شی د حال ازو سوخت و او گُفت: ”ای یکی از باچه‌های عبرانیا آسته.“^۷ د او غیت خوار نلغه پیش دختر فرعون آمده گُفت: ”آیا میخاهی بورم و یکی از خاتونوی شیرتوی عبرانی ره بیرم تاكه ای نلغه ره بلده ازتو شیر بدیه؟“^۸ دختر فرعون دزو گُفت: ”آری، بورو.“ پس امو دختر رفت و آبه نلغه ره كوی كد.^۹ اوخته دختر فرعون دزو خاتو گُفت: ”ای نلغه ره ببر و ای ره بلده ازمه شیر بدی. حق تو ره ما دز تو میدم.“ پس او خاتو نلغه ره برد و دزو شیر دد.^{۱۰} وختیکه نلغه كته شد،

آبِه شى اُو ره پيش دُخترِ فرعون بُرد و اُو اُمُو باچه ره د فرزندى خو گرفت و اُو ره موسى نام ايشت، چُون اُو كُفت: ”ما اى ره از منِه او كَشيدُم.“

مُوسى دوتا مونه

^{۱۱} زمانيكه موسى كنه شُد، اُو يگ روز د دِير قوماى خو رفت و چيم شى د كاراى سخت ازوا اُفتد. د امزو غيت اُو يگ مصرى ره ديد كه يگ عبرانى ره، يعنى يكي از قوماى شى ره درو ميزنه. ^{۱۲} موسى اى سو-و-اوسو ره توخ كد و ازى كه كسى ره د اُونجى نديد، اُمُو مصرى ره زده كُشت و اُو ره د زير ريگ تاشه كد. ^{۱۳} روز ديگه شى وختيكه برو رفت، اُو دو نفر عبرانى ره ديد كه قد يگديگه خو جنگ مونه. اُو از آدمِ جنگره پُرسان كد: ”چرا برار خو ره ميزنى؟“ ^{۱۴} اُو آدم كُفت: ”تو ره كى د سر ازمو حاكم و قاضى تعيين كده؟ آيا قصد درى كه مره ام بَكُشى، رقميكه اُمُو مصرى ره كُشتى؟“ پس موسى ترس خورده قد خو كُفت: ”واقعا اى توره برملا شده.“ ^{۱۵} وختيكه فرعون ازى توره خبر شد، اُو قصد كد كه موسى ره بَكُشه. ليكن موسى از دست فرعون دوتا كده د سرزمين مديان رفت و د اُونجى د پالوى يگ چاه شِشت. ^{۱۶} پيشواى مديان صاحب هفت دُختر بود و اونا دمزو غيت د سر چاه امد تا اُو بر كنه و آخورا ره پُر او كده رَمِه اته خو ره او بديه. ^{۱۷} ليكن چوپونو امده اونا ره هى كد. پس موسى باله شده د كومك دُختر و رسيد و رَمِه ازوا ره سير او كد. ^{۱۸} وختيكه اونا پيش اته خو رعوئيل پس امد، اُو پُرسان كد: ”چطور شد كه امروز ايقس زود امديد؟“ ^{۱۹} اونا كُفت: ”يگ آدمِ مصرى مو ره از دست چوپونو نجات دد و بلده مو از چاه او كشيده رَمِه ره ام او دد.“ ^{۲۰} اوخته اُو از دُخترن خو پُرسان كد: ”الى امو نفر د كجا يه؟ چرا اُو ره د جاي خوايله كديد؟ بوريد اُو ره كوى كُنيد كه يگ لغمه نان بخوره.“ ^{۲۱} و موسى راضى شد كه قد ازو آدم بشينه، و اُو دُختر خو صفورا ره د موسى دد. ^{۲۲} و صفورا يگ باچه د دنيا اورد و موسى اُو ره جرشوم نام ايشت، چُون اُو كُفت: ”ما د سر زمين خارج يگ بيگنه استم.“

۲۳ دَ امزُو زمان، وختیکه روزای کلو تیر شد پادشاه مصر فوت کد و بنی اسرائیل دَ سَبَبِ غلامی آه- و- ناله کشیده فریاد موكد. ازی که اونا سخت دَ چنگِ غلامی بود ناله های ازوا دَ درگاهِ خدا رسید ۲۴ و خدا داد- و- فریادِ ازوا ره شنید؛ چون عهدی ره که خدا قد ابراهیم، اسحاق و یعقوب کدد، دَ یاد شی بود. ۲۵ پس خدا دَ سر قوم اسرائیل نظر اندخته حالتِ ازوا ره پی برد.

خداوند از بوته سوزان قد موسی توره موكیه

۳ دَ امزُو زمان موسی مشغول چرندونِ رمه خسر خو یترون پیشوای مدیان بود. یگ روز وختیکه رمه ره دَ او سون بیابو برد، او دَ کوهِ خدا، یعنی دَ کوهِ حوریب رسید. ۲ بیله ملایکه خداوند دَ آنگه آتش از منه بوته دزو ظاهر شد. موسی توخ کد که از منه بوته درو آنگ آتش بر موشه و لیکن بوته نموسوزه. ۳ اوخته موسی قد خود خو گفت: ”ما باید سونِ ازی بورم و امی چیز عجیب ره توخ کنم که چرا ای بوته نموسوزه؟“ ۴ وختی خداوند دید که موسی پیش میبه تا که امو بوته ره بنگره، خدا از منه بوته کوی کد: ”موسی، موسی!“ او جواب دد: ”امر کو صاحب.“ ۵ خدا گفت: ”دَ اینجی نزدیک نشو! کوشره خو ره از پای خو بر کو، چون دَ جایی که ایسته شدی، او جای مقدس آسته.“ ۶ و او بسم گفت: ”ما خدای بابه کلونای تو، یعنی خدای ابراهیم، خدای اسحاق و خدای یعقوب آستم.“ اوخته موسی روی خو ره تاشه کد، چون ترس خورد که سون خدا توخ کنه. ۷ خداوند گفت: ”ما مصیبت قوم خو ره دَ مصر دیدم و ناله ازوا ره از دست ناظرای ازوا شنیدم. از رنج- و- تکلیف ازوا باخبر آستم. ۸ پس ما آمدیم تا که اونا ره از چنگِ مصریا خلاص کنم و اونا ره ازو سرزمی برو آورده دَ سرزمین پراخ و حاصلتو برم که دَ او سرزمی شیر و عسل جاری آسته و فعلاً دَ اونجی کنعانیا، حتی، اموریا، فرزیا، حویا و یبوسیا زندگی مونه. ۹ اونه، ناله بنی اسرائیل دَ گوش مه رسیده و ظلمی که مصریا دَ بله ازوا مونه، ما او ره دیدیم. ۱۰ پس آلی

تُو ره پيشِ فِرْعَوْنِ رِي مُونْمُ تاكه قَوْمِ مه، يعنى بَنِي إِسْرَائِيلِ ره از مِصر بُرو بيري. ^{۱۱} “ليكن مُوسَى دَ خُدا كُفت: ”ما كِي اَسْتُمْ كه پيشِ فِرْعَوْنِ بورْم و بَنِي إِسْرَائِيلِ ره از مِصر بُرو بيرْم؟“ ^{۱۲} خُدا بَسْم كُفت: ”ما قد ازتُو اَسْتُمْ و نشانى ازى كه واقعا ما تُو ره رِي كديم، اينى يه: وختيكه بَنِي إِسْرَائِيلِ ره از مِصر بُرو اُوردى، شُمو دَمزى كوه مَره عِبَادَتِ مُونيد.“ ^{۱۳} پس مُوسَى دَ خُدا عَرَضِ كد: ”خو، فرض كُو كه ما پيشِ بَنِي إِسْرَائِيلِ بورْم و دَزوا بُگْم كه ’خُداى بابِه كَلونايِ شُمو مَره دَ دير از شُمو رِي كده، و اونا ازمه پُرسان كُنه كه ’نامِ ازُو چي اَسْتِه؟‘ پس ما دَزوا چي بُگْم؟“ ^{۱۴} و خُدا دَ مُوسَى كُفت: ”ما اَسْتُمْ اُمُو كه اَسْتُمْ. دَ بَنِي إِسْرَائِيلِ اينى رَقْمِ بُگي: «ما اَسْتُمْ» مَره پيشِ شُمو رِي كده.“ ^{۱۵} خُدا بَسْم دَ مُوسَى كُفت: ”امى رَقْمِ امِ دَ بَنِي إِسْرَائِيلِ بُگي كه ’خُداوند، يعنى خُداى بابِه كَلونايِ شُمو، خُداى اِبْرَاهِيمِ، إِسْحاقِ و يَعْقُوبِ، مَره پيشِ شُمو رِي كده. اينمى نامِ دايمي مه اَسْتِه و از نسلِ تا نسلِ دَ اينمى نامِ مَره ياد كُنيد.“ ^{۱۶} بورُو و پَگِ كُنه كَلونايِ مَرْدُمِ إِسْرَائِيلِ ره جَمِ كُو و دَزوا بُگي: ’خُداوند، خُداى بابِه كَلونايِ شُمو، خُداى اِبْرَاهِيمِ، إِسْحاقِ و يَعْقُوبِ دَزِ مه ظاهرِ شُدِه كُفت كه ”ما دَ فِكرِ از شُمو اَسْتُمْ و از كارايِ كه اونا دَ مِصرِ سِرِ از شُمو كده، خبرِ دَرْم.“ ^{۱۷} و ما كُفتيم كه شُمو ره از رَنجِ-و-سختي هاى كه دَ مِصرِ مِيكشيد بُرو ميرْم و شُمو ره دَ سِرزمينِ كِنَعانيا، حِثِّيا، اَموريا، فِرِزيا، حَوِّيا و يَبُوسيا مُوبرْم، دَ سِرزمينى كه شِيرِ و عَسَلِ جارى اَسْتِه.“ ^{۱۸} و كُنه كَلونايِ إِسْرَائِيلِ توراى تُو ره قَبُولِ مُونه. پس تُو قد ازوا پيشِ پادشاهِ مِصرِ بورُو و دَزوا بُگي كه ’خُداوند، خُداى عِبْرانيا، دَزِ مو ظاهرِ شُدِه. و آلِي، اَى پادشاه، مو ره بيلِ كه دَ اندازِه سِه روزه راهِ دَ بِيابو بورِي و دَ اُونجى بَلدِه خُداوند، خُداى خُو قُرْباني كُنِي.“ ^{۱۹} ليكن ما مِيدَنِمُ كه پادشاهِ مِصرِ شُمو ره نه ميله كه بوريد، حتى كه دِستِ زورْتُو امِ او ره مَجْبُورِ كُنه. ^{۲۰} پس ما دِستِ خُو ره دِرَازِ مُونْمُ و مِصرِ ره قد تمامِ قُدْرَتِ خُو مِيزَنِمُ و كارايِ عَجيبِ دَ بَيْنِ ازوا مُونْمُ. بعدِ ازُو پادشاهِ شُمو ره هِي مُونه. ^{۲۱} و ما اِي قَوْمِ ره دَ نَظَرِ مِصرِيا مُحْتَرَمِ جُورِ مُونْمُ و غَيْتِيكه از اُونجى بُرِ مُوشيد شُمو دِستِ خالى نَموريد، ^{۲۲} بَلَكِه هر خاتونِ

إِسْرَائِيلِي اَز هَمْسَايِه خُو و اَز هَر خَاتُونِ كِه دَ خَانِه شِي بَشِه، چِيَزاي نُقْرَهِي،
زِيَوَرَاتِ طَلَّايِي و كَالَا بَطْلَبِه و اُو چِيَزَا رِه دَ باچِه ها و دُخْتَرُونِ خُو بِيُوشَنِه. دَمَزِي
رَقْمِ شَمُو مِصْرِيَا رِه غَارَتِ مُونِيد.

خُدا دَ مُوسَى قُدْرَتِ مِيدِيِه

٤ بعد اَزُو مُوسَى دَ جَوَابِ خُداوندِ كُفْت: ”و اگِه بَنِي إِسْرَائِيلِ دَزِ مِه اِعْتَبَارِ نَكْنِه
و دَ تَوْرَايِ مِه گُوشِ نَدِيِه و بُگِه: ’خُداوندِ دَزِ تُو ظَاهِرِ نَشُدِه!‘ ما چِي كُنْم؟“^٢ اوخْتِه
خُداوندِ اَزِ مُوسَى پُرْسَانِ كَد: ”دَ دِسْتِ تُو چِي اَسْتِه؟“ اُو كُفْت: ”تِيَاق.“^٣ پَس
خُداوندِ كُفْت: ”اُو رِه دَ رُويِ زَمِي پُورْتِه كُو!“ و مُوسَى اُو رِه دَ زَمِي پُورْتِه كَد و
تِيَاقِ دَ مَارِ تَبْدِيلِ شُد و مُوسَى اَزِ پِيَشِ اَزُو دُوتَا كَد!^٤ خُداوندِ بَسْمِ دَ مُوسَى كُفْت:
”دِسْتِ خُو رِه دِرَازِ كُو و دُمِ شِي رِه بَگِير.“ پَس مُوسَى دِسْتِ خُو رِه دِرَازِ كَدِه دُمِ
مَارِ رِه گِرِفْت و مَارِ دَ دِسْتِ شِي دُوبَارِه دَ تِيَاقِ تَبْدِيلِ شُد!^٥ اوخْتِه خُداوندِ كُفْت:
”اِي كَارِ رِه بُكُو تا اُونَا باوَرِ كَنِه كِه خُداوندِ، خُدايِ بَابِه كَلُونَايِ اَزِوا، يِعْنِي خُدايِ
اِبْرَاهِيمِ، اِسْحاقِ و يَعْقُوبِ دَزِ تُو ظَاهِرِ شُدِه.“^٦ و خُداوندِ بَسْمِ دَزُو كُفْت: ”دِسْتِ
خُو رِه دَ تِي جِيَلِكِ خُو بُكُو!“ مُوسَى دِسْتِ خُو رِه دَ تِي جِيَلِكِ خُو كَد و اَمِي كِه
اُو رِه اَزِ تِي جِيَلِكِ بُرِ كَد، دِيدِ كِه دِسْتِ شِي دَ اَثَرِ مَرَضِ كُولِي بَرَفِ وَرِي سَفِيدِ
شُدِه.^٧ و خُداوندِ كُفْت: ”اَلِي دِسْتِ خُو رِه بازِ دَ تِي جِيَلِكِ خُو بُكُو.“ و مُوسَى
اُمُوطُورِ كَد و دِسْتِ خُو رِه پَسِ كَشِيدِه دِيدِ كِه دُوبَارِه صَحِيحِ و سَالِمِ مِثْلِ باقِي
جَانِ شِي وَرِي جُورِ شُدِه.^٨ اوخْتِه خُداوندِ دَ مُوسَى كُفْت: ”اگِه مَرْدُمِ نِشَانِي اَوَّلِ
رِه قَبُولِ نَكْدِ و دَزِ تُو گُوشِ نَدَدِ، اُونَا دُومَنِه رِه قَبُولِ مُونِه.^٩ لِيكِنِ اگِه اُونَا هِيچِ
كُدَمِ اَزِي دُو نِشَانِي رِه قَبُولِ نَكْدِ و دَ تَوْرَايِ تُو گُوشِ نَدَدِ، اوخْتِه اَزِ اَوِ دِرِيَايِ نِيلِ
بَگِيرِ و اُو رِه دَ رُويِ خُشِكِي شِيو كُو. و اُمُو اُو رِه كِه اَزِ دِرِيَايِ نِيلِ كَشِيدِي دَ
رُويِ خُشِكِي دَ خُونِ تَبْدِيلِ مُوشِه!“^{١٠} مُوسَى دَ خُداوندِ كُفْت: ”يا مَولا! ما هَرگِزِ
تَوْرَهگُويِ خُوبِ نَبُودِيمِ؛ نَه دَ سَابِقِ و نَه دَ اِي وَخْتِ كِه قَدِ بِنْدِه خُو تَوْرَه كُفْتِي؛

ما کم توره و کُنڈ زبو اَسْتُمْ. ۱۱ و خُداوند دَزُو کُفْت: ”کِ اَسْتِه که دَ اِنسان زبو دَدِه؟ و کِ اَسْتِه که اِنسان ره کَر یا کُنْگِه، بِنَا و یا کور جور کده؟ آيا ما که خُداوند اَسْتُمْ، امی کارا ره نَکَدْم؟ ۱۲ و آلی بورُو، ما قد ازتو اَسْتُمْ و دَ زبون تُو قُدْرَتِ بِيانِ مِيدْم، و ما تُو ره ياد مِيدْم که چی بايد بُگي.“ ۱۳ مَگم مُوسى کُفْت: ”يا مولا، خاهش مُونْم، يگو کس ديگه ره رِي کُو. هر کسى ره که رِي مُوکُنِي.“ ۱۴ پس خُداوند دَ بِلِه مُوسى قار شُدِه کُفْت: ”بَرار تُو هارُون از قِبِيلِه لاوى، اُو توره گوى خُوب اَسْتِه. اُو امی آلی دَ راه اَسْتِه و مِييه که تُو ره بَنگره و از دِيدون تُو دِل شى خوش مُوشه. ۱۵ تُو قد ازو توره بُگي و پَيغام ره دَزُو بَدِي و ما دَ زبون هر دُوى شَمُو قُدْرَتِ بِيانِ مِيدْم و دَز شَمُو نَشُو مِيدْم که چی بايد بُکُنيد. ۱۶ اُو بَلدِه تُو توره گوى جور مُوشه و دَ جاي تُو قد مردُم گپ مِيژنه. و تُو بَلدِه ازو مِثْلِ خُدا آلی جور مُوشى و هر چيزى ره که اُو بايد بُگه، تُو دَزُو بِيان کُو. ۱۷ اِي تَياق ره دَ دِست خُو بَگير و قد ازى اَمُو نَشانى ها ره دَ مردُم ظاهر کُو.“

مُوسى پس دَ مِصر موره

۱۸ بعد ازو مُوسى پيش خُسْر خُو يَترون پس اَمَدِه دَزُو کُفْت: ”مَرِه بيل که پس دَ مِصر بورُم و بَنگَرُم که قومای مه زنده اَسْتِه يا مُردِه.“ يَترون کُفْت: ”بورُو، بَخير بورى.“ ۱۹ خُلاصه، وختى مُوسى هنوز دَ سِرزَمينِ مِديان بُود خُداوند دَزُو کُفْت: ”پس دَ مِصر بورُو، چُون تمام کَسای که ميخاست تُو ره بُکُشه، قَوْت کده.“ ۲۰ اوخته مُوسى خاتو و اولادای خُو ره گِرِفْتِه دَ بِلِه خَر سَوار کد و پس سُون سِرزَمينِ مِصر رِي شُد. اُو امچنان تَياق ره که خُدا دَزُو دَد، دَ دِست خُو گِرِفْتِه قد خُو بُرد. ۲۱ خُداوند دَ مُوسى کُفْت: ”وختیکه دَ مِصر رَسيدى، توخ کُو که تمام مُعجزه های ره که قُدْرَتِ اِنجامِ ازوا ره دَ دِست تُو دَدْم، دَ پيش فِرْعَوْن ظاهر کُنِي. ليکن ما دِلِ فِرْعَوْن ره سخت مُونْم تا که بَنى اِسْرَائِيل ره ايله نَکْنِه. ۲۲ پس دَ فِرْعَوْن بُگي: ’خُداوند اينى رقم مُوگه: ’اِسْرَائِيل، باچه اولبارى مه اَسْتِه. ۲۳ ازى خاطر ما دَز تُو اَمْر مُونْم: باچه مَرِه ايله کُو تا که اُو مَرِه خِدْمَت کْنِه. اگه تُو

سرکشی کنی و او ره ايله نکنی، اوخته ما باچه اولباری ازتو ره موکشم. “ ۲۴ د
 امزو وخت، د یگ کاروان-سرای د بین راه خداوند قد موسی سر خورد و
 میخاست که او ره بکُشه. ۲۵ اوخته صفورا یگ سنگ تیز ره گرفته باچه خو ره
 ختنه کد و قد پوست منئی شده د پای موسی ملیده گُفت: ”اینه، تو واقعاً بلده
 ازمه یگ شوی خون آستی!“ ۲۶ پس خداوند او ره ايله کد. د او غیت صفورا از
 خاطر رواج ختنه او ره ”شوی خون“ گُفت.

۲۷ د او غیت خداوند د هارون گُفت: ”بلده استقبال برار خو موسی د بیابو بورو.“
 و هارون رفت و قد ازو د کوه حوریب یعنی د ”کوه خدا“ روی د روی شد و او
 ره ماخ کد. ۲۸ بعد ازو موسی تمام تورای ره که خداوند د وخت ریی کدون شی د
 مصر دزو گُفتد، د هارون نقل کد. موسی امچنان پگ نشانی های معجزه آمیز ره
 که خداوند دز شی امر کدد، د هارون بیان کد. ۲۹ پس موسی و هارون رفته پگ
 کته کلونای بنی اسرائیل ره جم کد. ۳۰ اوخته هارون تمام تورای ره که خداوند د
 موسی گُفتد، نقل کد و موسی امو نشانی ها ره د پیش روی مردم انجام دد ۳۱ و
 مردم باور کد. وختی اونا شنید که خداوند د فکر بنی اسرائیل آسته و د مصیبت
 های ازوا توجه کده، اونا روی د خاک افتده خدا ره عبادت کد.

موسی و هارون د دربار فرعون

۵ بعد ازی چیزا موسی و هارون پیش فرعون رفت و دزو گُفت: ”خداوند،
 خدای اسرائیل اینی رقم موگه: ’قوم مره ايله کو تا که اونا د بیابو بوره و د اونجی
 مراسم عید ره د احترام ازمه نگاه کنه.“ ۱ فرعون گُفت: ”خداوند کی آسته که ما
 د تورای شی گوش بدیم و اسرائیل ره ايله کنم؟ ما خداوند ره نمینخشیم و اسرائیل
 ره ام ايله نمونم.“ ۲ موسی و هارون گُفت: ”خدای عبرانیا دز مو ظاهر شده. لطفاً
 مو ره بیل که سه روزه راه د بیابو سفر کنی تا د اونجی بلده خداوند، خدای خو
 قربانی کنی. نشنه که او مو ره د وسیله مرض و یا جنگ نابود کنه.“ ۳ پادشاه

مِصر دَ مُوسَى و هَارُونَ كُفَّت: ”چرا بنی اسرائیل ره از کارای شی بیکار مُونید؟ بورید پس دَ وَظیفَه خُو!“^۵ فِرْعَوْن بَسَم كُفَّت: ”اونه، تعدادِ مردُم شُمُو آلی دَ مُلك كَلُو شُدِه و شُمُو میخاهید كه اونا دِست از کارای خُو بَكشه.“^۶ دَمَزُو روز فِرْعَوْن دَ ناظِرای مِصری و سرکارگرا مردُمِ عِبْرانی اینی رقم امر كد: ”دِیگه دَ مردُم بَلدِه جور كدون خِشت كاه نَدید! بیلید كه خودون شی رفته بَلدِه خُو كاه جَم كنه.“^۸ مگم تعدادِ خِشتای كه اونا تیار مونه، امو تعدادِ سابقِ بَشه. تعدادِ خِشتای شی ره هیچ كم نَكْنید، چُون اونا ثَمبل آسته. امزی خاطر اونا فریاد مونه و مَوگیه: ’مو ره بیل كه بوری تا بَلدِه خُدای خُو قُرَبانی كنی.‘^۹ كار ره بَلدِه امزی نفرا سخت تر كُنید تاكه اونا دَ وَظیفَه خُو مِصرُوف بَشه و دَ تورای دروغی تَوَجُه نَدَشته بَشه.“^{۱۰} پس ناظِرَا و سرکارگرای ازوا دَ بُرو رفته دَ مردُم كُفَّت: ”فِرْعَوْن امی رقم مَوگه: ’ازی پس ما دَز شُمُو كاه نَمیدم.‘^{۱۱} خودون شُمُو بورید و از هر جای كه موشه كاه جَم كُنید. و كار شُمُو ام باید پوره بَشه.“^{۱۲} پس بنی اسرائیل دَ سراسر مِصر تیت پَرَك شُد تاكه پَلال ره از زمی دَ جای كاه جَم كنه.“^{۱۳} و ناظِرَا اونا ره رُفنده مَوكُفَّت: ”كارِ روزانه خُو ره پوره كُنید، مِثِلِ وختای كه بَلدِه شُمُو كاه دده موشد.“^{۱۴} و ناظِرای مِصری كه دَ وَسِیلَه فِرْعَوْن تعین شُد، سرکارگرای بنی اسرائیل ره مِیزد و مَوكُفَّت: ”چرا کارای روزانه خُو ره مِثِلِ سابق، دِروز و امروز پوره نكدید؟“^{۱۵} سرکارگرای بنی اسرائیل دَ پیشِ فِرْعَوْن رفت و شِكَايَت كده كُفَّت: ”چرا قد غلامای خُو ای رقم رفتار مونی؟“^{۱۶} بَلدِه غلامای تُو هیچ كاه دده نَموشه و مَوگیه، ’خِشت جور كُنید! اونا غلامای تُو ره مِیزنه، دَ حالیکه كُناه از ناظِرای تُو آسته.“^{۱۷} مگم فِرْعَوْن كُفَّت: ”شُمُو ثَمبل آستید، دَ حَقِیقت شُمُو كَلُو ثَمبل آستید! ازی خاطر شُمُو مَوگید: ’مو ره بیل كه بوری تا بَلدِه خُداوند قُرَبانی كنی.‘^{۱۸} آلی بورید دَ سرِ كار خُو، مگم كاه دَز شُمُو دده نَموشه و تعدادِ خِشتا ام باید دَ اندازه سابق جور شنه.“^{۱۹} سرکارگرای بنی اسرائیل دید كه اونا بَد دَ چنگ اُفتده، چُون فِرْعَوْن دَزوا كُفَّت: ”از حسابِ روزانه خُو دَ جور كدون خِشتا هیچ كم نَكْنید.“^{۲۰} وختیکه از پیشِ فِرْعَوْن بُرو میمد، اونا قد موسی و هارون كه مُنْتَظِرِ

ازوا بُود، رُوی دَ رُوی شُد. ^{۲۱} و سرکارگرا دَزوا کُفت: ”خداوند شُمو ره بِنگره و دَ بِلَه شُمو قضاوت کُنه، چُون شُمو مو ره دَ نظرِ فرعون و نفرای شی بد کدید تا اونا ازمو نَفرت دَشته بَشه. و شُمو دَ دِستِ ازوا شمشیر دَدید تاکه اونا مو ره بُکُشه.“

شکایتِ موسی دَ پیشِ خدا

^{۲۲} پس موسی دَ حُضُورِ خداوند اَمده کُفت: ”یا مولا! چرا ای بلا ره دَ سرِ امزی قوم اُوردی؟ و بچی مره دَ اینجی ری کدی؟ ^{۲۳} از وختیکه دَ دیرِ فرعون رفتُم و پیغام تُو ره رَسندُم، اُو دَ بِلَه ازی قوم ظلم مونه و تُو دَ دادِ قوم خُو هیچ نَمیرسی.“

۶ اوخته خداوند دَ موسی کُفت: ”آلی مینگری که ما قد فرعون چی کار مُونم. اُو بخاطرِ دِستِ زورتوی مه بنی اسرائیل ره ایله مونه و بخاطرِ دِستِ پُر قدرت مه اونا ره از سرزمین خُو بُر مونه.“

^۲ و خداوند دَ توره خُو ادامه دده دَ موسی کُفت: ”ما خداوند اَسْتُم. ^۳ ما دَ ابراهیم، اسحاق و یعقوب دَ عنوانِ خُدایِ قادرِ مُطلق ظاهر شُدُم، مگم نامِ از خود خُو، یعنی ’خداوند‘ ره دَزوا معلومدار نکدُم. ^۴ امچنان ما قد ازوا عهد بسته کدُم که سرزمینِ کنعان، یعنی امو جای ره که اونا دَ اُونجی مِثِلِ بیگنه آلی زندگی مُوکد، دَزوا بَخشش کُنم. ^۵ دیگه ای که، ما ناله های بنی اسرائیل ره شنیدُم که مصریا اونا ره دَ غلامی اَندخته، لیکن عهد مه دَ یاد مه اَسْتَه. ^۶ ازی خاطر دَ بنی اسرائیل بگی که ’خداوند مَوگیه: ’ما خداوند اَسْتُم و شُمو ره از زیر یوغِ کارِ اجبارِ مصریا خلاص کده از غلامی ازوا آزاد مُونم. ما شُمو ره دَ زورِ بازوی قوی و دَ وسیله قضاوتِ های بزرگِ بازخرد کده نجات میدیم ^۷ و شُمو ره قوم خُو جور کده خُدایِ شُمو موشُم. دَ اُو غیت شُمو میدید که ما خداوند، خُدایِ شُمو اَسْتُم که شُمو ره از زیر یوغِ کارِ اجبارِ مصریا آزاد کدُم. ^۸ و ما شُمو ره دَ امزو

سرزمی مُوبِرْم که وعده شی ره د ابراهیم، اسحاق و یعقوب دده بُودُم و او جای ره بحیثِ مُلکیت دز شمو میدم. ما خداوند آستم.“^۹ پس موسیٰ امو رقم د بنی اسرائیل نقل کد، مگم اونا کم روحیه بُود و بخاطرِ ظلم و ستمِ مصریا د توره موسیٰ گوش ندد.

^{۱۰} بعد ازو خداوند د موسیٰ امر کد: ^{۱۱}”بسم د پیش فرعون، یعنی پادشاه مصر بورو و دزو بگی که بنی اسرائیل ره از مُلک خو ایله کنه.“^{۱۲} لیکن موسیٰ د جوابِ خداوند گفت: ”اونه، بنی اسرائیل که د گفته مه گوش نموکنه، پس فرعون چطور از آید مه موشه، د حالیکه ما یگ سُخرانِ خوب نیستم؟“

^{۱۳} خلاصه، خداوند قد موسیٰ و هارون توره گفته دزوا د باره بنی اسرائیل و فرعون پادشاه مصر حکم دد تا بنی اسرائیل ره از سرزمینِ مصر برو بیره.

پُشت نامه موسیٰ و هارون

^{۱۴} اینیا کته کلونای خانوارِ بابه کلونای بنی اسرائیل بُود:

باچه‌های رئوبین، باچه کته اسرائیل اینیا بُود: حنوک، فلو، حصرون و گرمی. از هر کدم ازیا یگ اولادِ بابه جور شد.

^{۱۵} باچه‌های شمعون اینیا بُود: یموئیل، یامین، اوهد، یاخین، صوحر و شائول که آبه شائول کنعانی بُود. از هر کدم ازیا یگ اولادِ بابه جور شد.

^{۱۶} و اینیا نام‌های باچه‌های لاوی د ترتیبِ تولدِ ازوا بُود: جرشون، قهات و مراری. لاوی د سنِ یگ صد و سی و هفت سالگی رسید.

^{۱۷} باچه‌های جرشون اینیا بُود: لینی و شمعی که از هر کدم ازیا یگ اولادِ بابه د وجود آمد.

^{۱۸} باچه‌های قهات اینیا بُود: عمرام، یصهار، حبرون و عزبئیل. قهات د سنِ یگ صد و سی و سه سالگی رسید.

۱۹ باچه‌های مِراری اینیا بُود: مَحلی و مُوشی. اینیا اولادِ بابِه‌های لاوی
دَ مُطابقِ نسل‌های ازوا بُود.

۲۰ اوخته عَمرام قد عَمِه خُو یوکابدِ توی کد و یوکابدِ بلده شی
هارُون و مُوسی ره زبید. و عَمرام دَ سِنِ یگ صد و سی و هفت
سالگی رسید.

۲۱ باچه‌های یصهار اینیا بُود: قورح، نافج و زکری.

۲۲ باچه‌های عَزِئیل اینیا بُود: میثائیل، ایلصافان و ستری.

۲۳ هارُون قد ایشابیع، یعنی دُخترِ عمیناداب و خوارِ نحشون توی
کد. ایشابیع بلده هارُون چار باچه دَ دُنیا اُورد: ناداب، اَبیهو،
العازار و ایتامار.

۲۴ باچه‌های قورح اینیا بُود: اسیر، القانه و ابیاساف. اینمیا
اولادِ بابِه‌های خانوارِ قورح بُود.

۲۵ العازار باچه هارُون قد یکی از دُخترِونِ فُوتیئیل توی کد و
اونا صاحبِ یگ باچه دَ نامِ فینحاس شد. اینمیا کته‌کلونای
خانوارِ بابِه‌کلونای لاویا دَ مُطابقِ اولادِ بابِه‌های ازوا بُود.

۲۶ هارُون و مُوسی که دَ باله زکر شده امو کسای آسته که خُداوند دَزوا کُفتد:
”بنی اسرائیل ره قد تمام طایفه‌های شی از سرزمینِ مصر بُرو بیرید.“ ۲۷ اونا
کسای بُود که دَ پیشِ فرعون پادشاهِ مصر رفت و پیغامِ خُداوند ره دَزو رَسنده
کُفت: ”بنی اسرائیل ره ایله کُو.“ ۲۸ و اُو امو روز بُود که خُداوند دَ سرزمینِ مصر
قد مُوسی توره کُفت.

۲۹ خُداوند بسم دَ مُوسی امر کده کُفت: ”ما خُداوند اَسْتُم. هر چیزی که ما قد تُو
مُوکُم، تُو دَ فرعون پادشاهِ مصر بُگی.“ ۳۰ لیکن مُوسی دَ خُداوند کُفت: ”ما
توره‌گوی خُوب نیسْتُم. پس فرعون چطور دَ تورای مه گوش بدیه؟“

۷ و خُداوند دَ مُوسَى كُفَت: "اينه، ما تُو ره دَ نَظَرِ فِرْعَوْنِ خُدا اَلَى جُورِ مُونْمِ و بَرارِ تُو هَارُونِ مِثْلِ پَيغمبرِ وَرَى توره‌گوى تُو موشه. ۲ هر چيزى كه دَز تُو موكْم، دَ بَرارِ خُو هَارُونِ بُوگى تا اُو پگِ تورا ره دَ فِرْعَوْنِ بُوگيه و اُو بَنى اِسراييل ره از سرزمينِ خُو آزاد كنه. ۳ ليكن ما دِلِ فِرْعَوْنِ ره سختِ مُونْمِ و علامتِ ها و مُعجزه ها ره دَ سرزمينِ مِصرِ كَلو ظاهرِ مُونْمِ. ۴ و ازى كه فِرْعَوْنِ دَ توراى شُمو گوشِ نَميديه، ما دِستِ خُو ره دَ خِلافِ مِصرِيا دِراز كده اونا ره مَجازاتِ مُونْمِ و طايفه هاى قَوْمِ خُو، يعنى بَنى اِسراييل ره دَ وَسِيْلَه قضاوتِ هاى بَزُرگِ از مُلكِ مِصرِ بَرُو مِيرْم. ۵ وختيكه بَنى اِسراييل ره قدِ دِستِ پُر قُدْرَتِ خُو از بَيْنِ مِردْمِ مِصرِ بَرُو مَوْبِرْم، دَ اُو غَيْتِ مِصرِيا موفامه كه ما خُداوندِ اَسْتَم." ۶ پس مُوسَى و هَارُونِ چيزى ره كه خُداوندِ اَمْرِ كُدد، انجامِ دَد. ۷ مُوسَى هشتاد و هَارُونِ هشتاد و سِه ساله بُوَد كه اونا دَ پيشِ فِرْعَوْنِ رفته توره موكُفَت.

تِياقِ هَارُونِ

۸ اوخته خُداوند دَ مُوسَى و هَارُونِ كُفَت: ۹ "وختيكه فِرْعَوْنِ دَز شُمو موكه: 'يگو مُعجزه نِشو بديد،' پس دَ هَارُونِ بُوگى كه تِياقِ خُو ره دَ پيشِ رُوى فِرْعَوْنِ دَ زَمى پورته كنه و تِياقِ دَ مارِ تَبديلِ موشه." ۱۰ مُوسَى و هَارُونِ دَ دِيرِ فِرْعَوْنِ اَمْدَه اَمْرِ خُداوندِ ره انجامِ دَد، يعنى هَارُونِ تِياقِ خُو ره دَ پيشِ رُوى فِرْعَوْنِ و نَفراى شى دَ زَمى اَندختِ و تِياقِ دَ مارِ تَبديلِ شُد. ۱۱ مگم فِرْعَوْنِ حَكِيما و جادُوگراى مِصرِيا ره حاضِرِ كد و اونا امِ تَوْسُطِ سِحْرِ و جادُوى خُو اَمى كار ره كد. ۱۲ هر كُدمِ ازوا تِياقِ خُو ره دَ زَمى پورته كد و اونا دَ مارِ تَبديلِ شُد. مگم تِياقِ هَارُونِ پگِ تِياقاى جادُوگرا ره قُورْتِ كد. ۱۳ ليكن اَمُو رَقْمِ كه خُداوندِ كُفَتُد، دِلِ فِرْعَوْنِ هِنوز امِ سختِ بُوَد و دَ توراى ازوا گوشِ نَكَد.

بَلَاىِ اَوَّلِ

۱۴ خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ”دِلِ فِرْعَوْنِ سَخْتِ اَسْتَه؛ اُو مَرْدُم رِه اَيْلِه نَمُونِه.

۱۵ صَبَاحِ گَاهِ دَ پِيشِ فِرْعَوْنِ بُوَرُو و غَيْتِيكِه اُو دَ لِبِ اُو موره، تُو دَ بَغْلِ دِرِيَايِ نِيلِ اَيْسْتِه شُو تا قَدِ شِي رُوِي دَ رُوِي شُنِي. تِيَاقِي رِه كِه دَ مَارِ تَبْدِيلِ شُدُد، دَ دِسْتِ خُو كَرِفْتِه قَدِ خُو بِيَر. ۱۶ اُوخْتِه دَزُو بُوِي: ’خُداوند، خُدايِ عِبْرَانِيَا مَرِه دَ پِيشِ اَز تُو رِي كَدِه. اُو مُوگِه: ”قَوْمِ مَرِه اَيْلِه كُو كِه اُونَا دَ بِيَابُو بُوَرِه و مَرِه عِبَادَتِ كَنِه.“ مِگَم تا اَلِي رِه تُو اَز اَيْدِ شِي نَشُدِي. ۱۷ خُداوند بَسْمِ مُوگِه: ”دَ وَسِيْلِه اَمْزِي كَار، تُو مُوفاْمِي كِه مَا خُداوند اَسْتَم: اَلِي مَا قَدِ اَمْزِي تِيَاقِي كِه دَ دِسْتِ مِه اَسْتِه، دَ اُو دِرِيَايِ نِيلِ مِيَزْتَم و اُو دَ خُونِ تَبْدِيلِ مُوشِه. ۱۸ مَاهِي هَايِ دِرِيَايِ نِيلِ مُومَرِه و اُو دِرِيَا كَنْدِه مُوشِه و مِصْرِيَا رَغْبَتِ شِي نَمُوشِه كِه اَز اُو دِرِيَا وُچِي كُنِه.““

۱۹ بَعْدِ اَزُو خُداوند دَ مُوسَى كُفْت: ”دَ هَارُونِ بُوِي كِه ’تِيَاقِ خُو رِه بَغِيَر و اُو رِه قَدِ دِسْتِ خُو دَ سَرِ تَمَامِ اَوَهَايِ مِصْرِ دِرَازِ كُو، يَعْني دَ بِلِه پِگِ دِرِيَا هَا، جُوِي هَا، نُوَرِ هَا و دَ سَرِ تَمَامِ حَوْضِ هَايِ اُو تاكِه اُونَا دَ خُونِ تَبْدِيلِ شُنِه. دَ تَمَامِ سَرِزَمِينِ مِصْرِ خُونِ بَشِه حَتِي دَ مَنِه ظَرْفَايِ چُوِي و دَ كُوْزِه هَايِ گَلِي.“ ۲۰ پَسِ مُوسَى و هَارُونِ اَمُو رَقْمِيكِه كِه خُداوند اَمْرِ كَدُد، عَمَلِ كَد. هَارُونِ دَ حُضُورِ فِرْعَوْنِ و خِدْمَتْگَارَايِ شِي قَدِ تِيَاقِ خُو دَ اُو دِرِيَايِ نِيلِ زَدِ و اُو دَ خُونِ تَبْدِيلِ شُد. ۲۱ مَاهِي هَايِ كِه دَ دِرِيَا بُوْدِ مُرْدِ و اُو دِرِيَايِ نِيلِ كَنْدِه شُد و مِصْرِيَا دِيگِه نَتْنِسْتِ كِه اُو شِي رِه وُچِي كَنِه. دَ سَرَاسَرِ مِصْرِ دَ جَايِ اُو خُونِ بُوْد، ۲۲ لِيكِنِ جَاْدُوگَرَايِ مِصْرِ اَمِ قَدِ جَاْدُوَهَايِ خُو اَمِي كَارَا رِه كَد. پَسِ دِلِ فِرْعَوْنِ سَخْتِ تَرِ شُد و اُو دَ تَوْرِه هَارُونِ و مُوسَى گُوشِ نَدَد. فِقْطِ اَمُو رَقْمِ كِه خُداوند كُفْتُد. ۲۳ و فِرْعَوْنِ بَدُونِ اَزِي كِه كُدَمِ تَوَجُّه كَنِه، خِيَاَلِ خُو رِه اَمِ نَه اُوْرْدِ و پَسِ دَ قَصْرِ خُو رِفْت. ۲۴ اَز اُوخْتِه، پِگِ مِصْرِيَا دَ بَغْلِ دِرِيَايِ نِيلِ چَاهِ مِيكَنْد، چَرَاكِه اُونَا اَز اُو دِرِيَا وُچِي نَمِيْتْنِسْت. ۲۵ اَز رُوِي كِه خُداوند دِرِيَايِ نِيلِ رِه زَد، هَفْتِ رُوِي تِيَرِ شُد.

بَلای دَوْم

۱ پس خُداوند دَ مُوسَى كُفَت: "بُورُو دَ پِيش فِرْعَوْن و دَزُو بُگي كه 'خُداوند ايني رقم مُوگيه: "قَوْم مَرِه بيل كه بوره و مَرِه عِبادت كنه. ۲ و اگه از رِي كدون ازوا سربيجي كُني، ما سرزمين تُو ره دَ بَلای قوقري گرفتار مُونم. ۳ دريای نيل دَ اندازه از قوقري پُر مُوشه كه از آو بُر شُده دَ قصر تُو مييه و دَ اُتاق تُو و جاگه خاو تُو هُجُوم مُونه، امچنان دَ خانه های خِدْمتگاري تُو و قَوْمای تُو و حتّی دَ تَنْدُورا و دَ تِغاره های خَمير دَر مييه. ۴ قوقريا دَ بَلِه خود تُو، مَرْدَم تُو و تمام خِدْمتگاري تُو قِرْتَك مِيزَنه. ۵" بعد ازو خُداوند دَ مُوسَى كُفَت: "دَ هارون بُگي كه، تِياق خُو ره قد دِست خُو طرفِ جوی ها، دريا ها و نُور ها دراز كنه تاكه قوقريا از آو بُرو بييه و دَ تمام سرزمين مِصر تيت شُنه. ۶ پس هارون دِست خُو ره دَ بَلِه آوهای مِصر دراز كد و قوقريا بُر شُده تمام سرزمين مِصر ره پُر كد. ۷ مگم جادُوگرا ام قد جادُوی خُو امی كار ره كد، يعنی قوقريا ره دَ سرزمين مِصر پيدا كد. ۸ اوخته فِرْعَوْن مُوسَى و هارون ره طلب كده كُفَت: "دَ حُضُورِ خُداوند دُعا كُنيد كه اِي قوقريا ره از مه و از مَرْدَم مُلك مه دُور كنه و ما مَرْدَم شُمو ره ايله مُونم تاكه اونا بوره و بَلده خُداوند قُرْباني كنه. ۹" مُوسَى دَ جوابِ فِرْعَوْن كُفَت: "تعيين كدونِ وخت دَ دِستِ خود تُو يه كه ما چي غيت بَلده خود تُو و بَلده خِدْمتگاري تُو و قَوْم تُو دُعا كنم تاكه قوقريا از پيش از تُو و از پگِ خانه های تُو دُور شُنه و اونا فقط دَ دريای نيل پيدا شُنه. ۱۰" فِرْعَوْن كُفَت: "صَباح. ۱۱" پس مُوسَى دَ جوابِ شِي دَد: "خاهش تُو پوره مُوشه تا بدنی كه هيچ خُداي وجود ندره مِثلِ خُداوند، خُداي مو. ۱۱" قوقريا از پيش از تُو و از مَنه خانه های تُو و از خِدْمتگارا و از مَرْدَم تُو دُور مُوشه؛ تنها دَ دريای نيل باقی مُومنه. ۱۲" پس مُوسَى و هارون از پيشِ فِرْعَوْن بُرو بُر شُد و مُوسَى دَ دَرگاهِ خُداوند از خاطرِ قوقريا كه فِرْعَوْن دُچار ازوا بُود، فرياد كده دُعا كد. ۱۳ و خُداوند دَ مُطابِقِ دُعايِ مُوسَى عمل كد و قوقريا از خانه ها، از آغیلا و از زمينا از بين رفت. ۱۴ و مَرْدَم اونا ره تُول تُول كد و تمام

جای‌ها ره بُوی بدِ گِرِفَت. ^{۱۵} مگم وختیکه فرعون از شرِ قوقریا آرام شد، باز ام دل خو ره سخت کد و د تورای موسی و هارون گوش ندد، فقط امو رقمیکه خداوند گُفتد.

بَلایِ سِوَم

^{۱۶} بعد ازو خداوند د موسی گُفت: ”د هارون بُگی که ’تِیاقِ خورِه د خاکِ زمی بزَن تا که خاک د سراسرِ مصر د لشکرِ پاشه ها تبدیل شنه.“ ^{۱۷} و اونا امو رقم کد: هارون تِیاقِ ره قد دستِ خورِه د کده خاکِ زمی ره زد و جسمِ تمامِ انسانا و جانورا پُر از پاشه شد، چون تمامِ گرد و خاکِ سرزمینِ مصر پاشه جور شد. ^{۱۸} جادوگرا ام قد قدرتِ های جادوگری خورِه کوششِ کد که امی کار ره کنه، مگم اونا نَتِنَسْت و پاشه ها د بِلِه انسان و حیوان باقی مند. ^{۱۹} پس جادوگرا د فرعون گُفت: ”دستِ خدا دزی کار آسته.“ لیکن فرعون باز ام سنگدل مند و د تورای موسی و هارون گوش ندد، امو رقمیکه خداوند پیشگویی کد.

بَلایِ چارُم

^{۲۰} بعد ازو خداوند د موسی گُفت: ”صباح‌گاهِ باله شو و غیتیکه فرعون د لبِ دریای نیل موره د پیشِ روی شی ایسته شو و دزشی بُگی که ’خداوند اینی رقمِ موگه: ”قومِ مَرِه ایلِه کو تا که اونا بوره و مَرِه عبادت کنه.“ ^{۲۱} و اگه اونا ره ایلِه نکنی، اوخته لشکرِ اوخلی ره د بِلِه از تو و خدمتگرای تو، د بِلِه مردم تو و د خانه‌های تو ری می مونم و خانه‌های پگِ مصریا و زمینای ازوا پُر از اوخلی موشه. ^{۲۲} مگم دمزو روز ما منطقه جوشن ره که جای بود- و- باشِ بنی اسرائیل آسته، جدا مونم تا که هیچ اوخلی د اونجی نبشه و تا بدنی که ما خداوند امزی سرزمی آستم. ^{۲۳} و ما بین قومِ از تو و قومِ از خود فرق میلم. صباح ای معجزه ظاهر موشه!“ ^{۲۴} و خداوند امو رقم کد: لشکرِ کتِه اوخلی د قصرِ فرعون، د خانه‌های

درباربا و تمام سرزمین مصر آمد و تمام زمین مصر از خاطر اوخلی خراب شد.^{۲۵} پس فرعون موسی و هارون ره کوی کده گفت: ”بورید و د منه سرزمین مصر د خدای خو قربانی کنید!“^{۲۶} لیکن موسی د جواب شی گفت: ”دُرست نییه که مو امی کار ره بکنی، ازی که مو بلده خداوند، خدای خو چیزی ره قربانی مونی که د نظر مصریا زشت آسته. و اگه مو د پیش روی مردم مصر چیزی ره قربانی کنی که اونا بد مینگره، آیا اونا مو ره سنگسار نموکنه؟“^{۲۷} مو باید د اندازه سه روزه راه د بیابو سفر کنی و مطابق امر خداوند د بیابو بلده خداوند خدای خو قربانی کنی.“^{۲۸} فرعون گفت: ”ما شمو ره ایله مونم تا که د بیابو بورید و بلده خداوند، خدای خو قربانی تقدیم کنید. لیکن کلو دور نشنید. پس آلی بلده ازمه دُعا کنید.“^{۲۹} موسی گفت: ”ما از اینجی که بر شدم، د پیش خداوند دُعا مونم و صباح امی لشکر اوخلی از تو، از خدمتگاری تو و از مردم مصر دور موشه. لیکن احتیاط کو که بسم مو ره بازی ندی و بنی اسرائیل ره باز ام از رفتو و قربانی کدو بلده خداوند مانع نشنی.“^{۳۰} پس موسی از پیش فرعون برو رفته د حضور خداوند دُعا کد^{۳۱} و خداوند دُعا موسی ره قبول کده تمام اوخلی ره از پیش فرعون و از خدمتگارا و مردم شی دور کد و هیچ کدم شی باقی نمند.^{۳۲} مگم فرعون ایمدفعه باز ام سنگدل شد و مردم اسرائیل ره ایله نکد.

بلای پنجم

۹ بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”پیش فرعون بورو و دزو بگی که خداوند، خدای عبرانیا موگه، قوم مره ایله کو تا که اونا بوره و مره عبادت کنه.^۲ لیکن اگه اونا ره اجازه ندی که بوره و بسم اونا ره نگاه کنی،^۳ خداوند دست خو ره د بله مالای تو که د برو آسته، دراز مونه و اسپها، خرها، اُشتر، گاوو و رمه های تو ره د مرض وُبا گرفتار مونه.“^۴ ولی خداوند د بین مال اسرائیل و مال مصر فرق میله که حتی یگ حیوان ام از بنی اسرائیل نمومره.“^۵ پس خداوند وخت

امزی کار ره تعیین کده گُفت: ” ما، خُداوند امی بلا ره صَباح نازل مُونم.“^۶ دَ روزِ دیگه شی خُداوند چیزی ره که گُفتد عملی کد و تمامِ مالا و گله‌هایِ مصریا از بین رفت، لیکن از چارپایایِ بنیِ اسرائیل هیچ کدم شی نَمرد. ^۷ اوخته فرعون نفرای خور ره ری کد و فامید که از چارپایایِ بنیِ اسرائیل حتی یگ شی ام نَمرده. مگم دلِ فرعون باز سخت شد و او بنیِ اسرائیل ره ایله نکد.

بَلایِ ششم

^۸ بعد ازو خُداوند دَ موسی و هارون گُفت: ”مُشت هایِ خور ره از دُودِ که بغلایِ کوره ره گِرِفته پُر کُنید و موسی او ره دَ نظرِ فرعون دَ هوا پاش بدیه. ^۹ اوخته او دَ بله تمامِ سرزمینِ مصر مثلِ گرد-و-خاک تیت موشه و دَ جانِ انسان و حیوان دانه هایِ ریمتو پیدا مونه.“ ^{۱۰} پس اونا دُود ره از یگ کوره گِرِفته دَ حُضورِ فرعون ایسته شد و موسی دُود ره دَ هوا پاش دد و دُود دَ رویِ جانِ انسان و حیوان دانه هایِ ریمتو و بیخ‌کئه پیدا کد. ^{۱۱} جادوگرا از خاطرِ دانه ها نتنست دَ پیشِ موسی ایسته شنه، چون دانه ها دَ بله جادوگرا و پگِ مصریا بود. ^{۱۲} مگم امو رقمیکه خُداوند گُفتد، او فرعون ره سنگدل کد و فرعون از آیدِ موسی و هارون نشد.

بَلایِ هفتم

^{۱۳} بعد ازو خُداوند دَ موسی گُفت: ”صَباح‌گاه باله شو و دَ برابرِ فرعون ایسته شده دَزشی بگی که خُداوند، خُدایِ عبرانیا موگه، قومِ مره ایله کو تا که اونا بوره و مره عبادت کنه. ^{۱۴} اگه نه، ایمدفعه ما تمامِ بلاهایِ خور ره دَ سرِ ازتو و غلامایِ تو و قومِ تو میرم تا بدنی که دَ تمامِ دنیا مثلِ ازمه وری هیچ خُدایِ نییه. ^{۱۵} اگه ما دستِ خور ره دَ بله ازتو و مردمایِ تو دراز کده شمو ره دَ مرضِ وُبا گِرِفترار موکدم، تا آلی ره شمو از بله زمی پای پاک گم موشدید. ^{۱۶} لیکن تو ره بلده امزی

مقصد تا آلی ره زنده نگاه کدُم، تاکه قُدرت خُو ره دَز تُو نِشو بَدِیم و تا نام مه دَ تمام دُنیا شِنخته شنه. ^{۱۷} مگم تا هنوز ام تُو خود ره دَ برابرِ قَوْمِ ازمه کتّه کتّه مونی و اونا ره ایله نَمونی. ^{۱۸} دَمزی دَلیل، صَباح دَمزی وخت اِیطور زاله کتّه کتّه از آسمو موبارنم که دَ طُولِ تاریخِ مصر، از بُنیادِ مُلک تا آلی ره بیده نَشده. ^{۱۹} و آلی دَ مردُم خُو پیغام ری کُو که تمام حیوانا و چیزای ره که دَ بُرو دَری جَم کده دَ خانه ها بیره. چُون وختیکه زاله موباره هر انسان و حیوان که دَ آغیل و خانه حِفْظ نییه، بلکه دَ بُرو مَنده، اونا از بَین موره. “^{۲۰} امو نفرای فرعون که از اخطار خُداوند ترس خورد، اونا چارپایای خُو ره قد خدمتگرای خُو دَ خانه ها و قوتونا اُورد. ^{۲۱} مگم اُو کسای که دَ کلامِ خُداوند تَوَجّه نکد، اونا غلاما و مالای خُو ره دَ بُرو ایله اِیشت.

^{۲۲} اوخته خُداوند دَ موسی گُفت: “دِست خُو ره سُون آسمو دِراز کُو تا دَ تمام مُلکِ مصر زاله بُباره، دَ بِلّه انسان و حیوان و دَ بِلّه تمام گیاه ها دَ پگ سرزمینِ مصر. “^{۲۳} پس موسی تِیاق خُو ره سُون آسمو دِراز کد و خُداوند گُرگردراغ و زاله ری کد و آتِشک ام دَ زمی زد. دَ امزی رقم خُداوند دَ سرزمینِ مصر زاله بارند. ^{۲۴} زاله گلو شَدید بارید و دَ وختِ باریدونِ زاله آتِشک ام میزد، دَ اندازه که دَ تمام سرزمینِ مصر از وختِ جور شُدون شی تا اُو غَیت ره هیچ کس نَدیدد. ^{۲۵} دَ سراسرِ مصر زاله هر چیزی ره که دَ بُرو بود، ام انسان و ام حیوان ره زد. و زاله هر گیاه ره نابود کد و دِرختا ره میده میده کد. ^{۲۶} تنها دَ منطقه جوشن، دَ جای که بنی اسرائیل بود، زاله نبارید. ^{۲۷} پس فرعون موسی و هارون ره دَ پیش خُو طلب کده دَزوا گُفت: “ایمدفعه ما گناه کدُم. خُداوند حق آسته و ما و قوم مه بدکار آستی. ^{۲۸} دَ حُضورِ خُداوند عذر کُنید تاکه گُرگردراغ و زاله قوی شنه، چراکه امیقَس بس آسته. و ما شمو ره میلم که بورید و دیگه از رفتون شمو مانع نَموشم. “^{۲۹} موسی دَزو گُفت: “امی که از شار بُر شدم ما دِستای خُو ره سُون خُداوند باله مونم. اوخته گُرگردراغ قوی موشه و زاله دیگه نموباره تا بُفامی که دُنیا از خُداوند آسته. ^{۳۰} لیکن ما میدنم که تُو و نفرای تُو هنوز ام از خُداوند

نَمِیْتَرَسِیْد. “^{۳۱} تمامِ بُوْثَه‌های کتان و جَو خراب شد، چراکه جَو خوشه کدُو و کتان پیش از باریدونِ زاله پُنْدُوْق کدُو. ^{۳۲} مگم گندم و شَخْل از بَیْن نرفت، چراکه اونا دیر رَس آسته. ^{۳۳} پس مُوسَى از پیشِ فِرْعَوْن بُر شد و از شار بُرو رفته دستای خُو ره سُون خُداوند بلند کد و گُرگُردراغ و زاله قُوی شد و بارش دِیگه د بِلَه زمی نَبارید. ^{۳۴} وختی فِرْعَوْن دید که بارش و زاله و گُرگُردراغ قُوی شد، او و غلامای شی بسم گناه کد و دِل ازوا سخت شد. ^{۳۵} و امو رقم که خُداوند د وسیله مُوسَى گُفتد، فِرْعَوْن د سنگدلی خُو اِدامه دده بَنی اسرائیل ره باز ام ایله نکد.

بَلای هِشتم

۱۰ بعد ازو خُداوند د مُوسَى گُفت: “بورو د پیشِ فِرْعَوْن. ما دِل ازو و خِدْمَتگَرای شی ره سخت کدُم تا که ای نشانی های مُعجزه آمیز ره د بَیْن ازوا ظاهِر کُنم ^۲ و تا که د بچکیچا و نوسه‌گون خُو نقل کده بَتنی که چی رقمِ مصریا ره رَسوا کدُم و مُعجزه های خُو ره د مینکل ازوا ظاهِر کدُم. د ای صُورت شُمو میدَیدید که ما خُداوند آسْتُم.” ^۳ پس مُوسَى و هارون د پیشِ فِرْعَوْن رفت و دَزُو گُفت: “خُداوند، خُدایِ عِبْرانیا امی رقمِ مُوگه، تا کی از سر خَم کدو د پیشِ ازمه انکار مُونی؟ قومِ مَره ایله کُو تا اونا بوره و مَره عِبادت کنه. ^۴ چُون اگه اونا ره ایله نکنی، بَدَن که صَباح مَلَخ ها ره د مُلک تُو ریی مُونم. ^۵ مَلَخ ها رُوی زمی ره پوش مُونه تا اندازه که زمی ره دیده نَمِیْتَنِید. اونا باقی مَنده گیاه ها ره که از زاله خراب نَشده و پگِ بَرختای ره که د زمی سَوز کده، مُوخوره. ^۶ خانه‌های خود تُو و از تمامِ خِدْمَتگَرای تُو و مردُمِ مِصر پُر از مَلَخ مُوشه، د اندازه که آته‌گون تُو و بابه‌کلونای تُو از روزِ جای-د-جای شُدون خُو د ای سرزمی تا آلی ره ندیده.”

بعد ازو مُوسَى رُوی خُو ره دُور دده از پیشِ فِرْعَوْن بُرو رفت. ^۷ و نفرای فِرْعَوْن دَزُو گُفت: “تا به کی ای آدم مو ره دُچارِ مُصِیبت مُونه؟ بیل که مردای بَنی اسرائیل بوره و خُداوند، خُدایِ خُو ره عِبادت کنه. آیا نَمِیدنی که مِصر بیرو

شده؟“^۸ اوخته اونا موسی و هارون ره د حُضُورِ فِرْعَوْنِ پس اُورد و اُو دَزوا گُفت: ”بورید و خُداوند، خُدا ی خُو ره عِبادت کُنید، لیکن دَز مه بُگید که کُدم کسا موره؟“^۹ موسی د جواب شی گُفت: ”مو قد جوانا و پیرا، قد باچه ها و دُخترِون خُو موری و گله ها و رمه های خُو ره ام قد خُو قتی مُوبری، چراکه پگ مو باید دَزی جشنِ مُقَدَّس که بلده خُداوند آسته، شِرکت کنی.“^{۱۰} فِرْعَوْنِ دَزوا گُفت: ”خُداوند شُمو ره خیر بدیه قد ازی گپ شُمو! کی شُمو ره میلم که قد بچکیچای خُو بورید! واضح آسته که یگو نقشه بد د پیش خُو دَرید! نه! ای رقم نَمُوشه! فقط مَرِدا از بَینِ شُمو بوره و خُداوند ره عِبادت کنه، چُون از اوّل ام خواهش شُمو امی بُود.“ پس اونا ره از حُضُورِ فِرْعَوْنِ هَی کد.

^{۱۲} بعد ازو خُداوند د موسی گُفت: ”دست خُو ره د سرزمینِ مِصرِ دِراز کُو تاکه لشکرِ مَلَخِ ها د بِلَه زمی بییه و تمام گیاه های رُوی زمی ره یعنی هر چیزی ره که پس از زاله باقی منده، بُخوره.“^{۱۳} اوخته موسی تِیاق خُو ره د سرزمینِ مِصرِ دِراز کد و خُداوند یگ روز و یگ شاو از طرفِ شَرَقِ باد ره پُف کد. وختیکه صَباح شد، اُمُو باد لشکرِ کُته مَلَخِ ره قد خُو قتی اُورد.^{۱۴} مَلَخِ ها د بِلَه تمام سرزمینِ مِصرِ اَمَد و پگ منطقه ها ره گِرِفت. اِیطور مَلَخِ کَلو بُود، که هرگز د سرزمینِ مِصرِ دِیده نَشُدَد و بعد ازو ام دِیده نَمُوشه.^{۱۵} اونا تمام زمی ره پوشند تا اندازه که پگ جایا تریک شد. مَلَخِ ها تمام گیاه ها و میوه های ره که از زاله باقی مَنَدَد خورد. خُلاصه، د تمام مِصرِ هیچ سوزی دِیده نَمُوشَد، نه د گیاه و نه د بَرِخت.^{۱۶} پس فِرْعَوْنِ فوری موسی و هارون ره طلب کده گُفت: ”ما د ضِدِ خُداوند، خُدا ی شُمو و د ضِدِ خودون شُمو خطا کدیم.“^{۱۷} اِیمدَفعه ام خطای مَره بُبخشید و د حُضُورِ خُداوند، خُدا ی خُو عذر کُنید تاکه ای بِلای کُشِنده ره از مه دُور کنه.“^{۱۸} پس موسی از دِیرِ فِرْعَوْنِ بُرو رفت و د پیشِ خُداوند دُعا کد.^{۱۹} اوخته خُداوند از طرفِ غَرَبِ بادِ تیز ره پُف کد و امی بادِ پگ مَلَخِ ها ره د دریای سُرَخ بُرد، د اندازه که د تمام مِصرِ یگ مَلَخِ ام باقی نَمَند.^{۲۰} مگم خُداوند باز فِرْعَوْنِ ره سَنگِدِل کد و اُو بَنی اِسْرَائیلِ ره ایلَه نکد.

بَلای نُهَم

۲۱ بعد ازو خُداوند دَ مُوسى كُفت: ”دِست خُو ره سُون آسمو بِلند كُو تاكه تریكى سرزمینِ مِصر ره بگیره، یگ تریكى كه مردُم بَتنه اُو ره احساس كُنه.“ ۲۲ و مُوسى دِست خُو ره سُون آسمو باله كد و تریكى وَحشتناك تمامِ سرزمینِ مِصر ره دَ مَدَتِ سِه روز گِرِفت. ۲۳ مردُم یگدیگه خُو ره نَمیدید و بَلدِه سِه روز هیچ كس از جای خُو شور نَخورد، مگم آغیلای بَنی إِسرائیل روشو بُود. ۲۴ اُو غیت فِرَعون دَفِعِه دیگه مُوسى ره طلب كد و كُفت: ”بورید و خُداوند ره عِبادت كُنید. بچكیچای خُو ره ام قد خُو بُورید، مگم رمه ها و گلّه های شُمو باید دَ مِصر بُمنه.“ ۲۵ لیكن مُوسى كُفت: ”آیا كُشتنى و قُربانى های سوختنى ره تُو دَز مو میدی تا اونا ره قد خُو بُبرى و بَلدِه خُداوند، خُداى خُو قُربانى كنى؟ نه! ۲۶ پس مو رمه های خُو ره ام قد خُو مُوبرى، حتى یگ پای حیوان ره ام دَ جای شى ایله نُمونى، چُون یگون شى ره مو دَ خُداوند، خُداى خُو تقدیم مونی. لیكن تا دَ اُونجى نَرسى، معلوم نییه كه چى رقم باید خُداوند ره عِبادت كنى.“ ۲۷ مگم خُداوند دِلِ فِرَعون ره سخت كد و اُو باز ام اونا ره ایله نكد. ۲۸ بعد ازو فِرَعون دَ مُوسى كُفت: ”از پیش مه دُور شو و هُوش خُو ره بگیر كه دیگه دَ دیر ازمه نیی، چُون اگه دَفِعِه دیگه قد ازمه رُوى دَ رُوى شنى، حتماً كُشته موشى!“ ۲۹ مُوسى دَ جواب شى كُفت: ”راس كُفتی؛ دیگه هرگز رُوى تُو ره نَمینگرم.“

بَلای دَهَم

۱۱ اُوخته خُداوند دَ مُوسى كُفت: ”یگ بَلای دیگه ره ما دَ بِلِه فِرَعون و مِصریا نازل مُونم؛ بعد ازو فِرَعون شُمو ره ایله مونه و غیتیکه شُمو ره ایله مونه، اُو شُمو ره بَكلى از اینجى هى مونه. ۲ دَ بَنی إِسرائیل بگى كه هر مرد و هر خاتو از همسایه مِصرى خُو چیزای طَلابى و نُقره یی بَطَلَبه.“ ۳ چُون خُداوند قومِ إِسرائیل

ره دَ نَظَرِ مِصْرِيَا مُحْتَرَمِ جُورِ كَدُّدُ وِ خُودِ مُوسَى اَمِ دَ تَمَامِ سِرْزَمِينِ مِصْرِ دَ پِيشِ خِدْمَتِگَارَايِ فِرْعَوْنِ وِ دَ پِيشِ مَرْدُمِ مِصْرِ اَدَمِ غَدْرِ كُتْهَ مَعْلُومِ مَوْشُدُ.

۴ پَسِ مُوسَى اِدَامَه دَدَه دَ فِرْعَوْنِ كُفْت: ”خُداوند اِينِي رَقْمِ مُوگَه، ’قَرِيبَايِ نِيْمِ شَاوِ مَا اَز مَنَه مِصْرِ تِيرِ مَوْشُمِ ۵ وِ پَگِ بَاچَه‌هَآيِ اَوَّلِبَارِي دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ مَوْمَرَه، اَز بَاچَه فِرْعَوْنِ كَرِفْتَه كِه دَ تَخْتِ خُو شِشْتَه يَه تَا بَاچَه اَوَّلِبَارِي كَنِيزِي كِه كَارِ شِي اَسِيَا كَدُو اَسْتَه. حَتِي تَمَامِ اَوَّلِبَارِي چَارِپَايَا اَمِ اَز بَيْنِ مَوْرَه. ۶ اِيْطُورِ چَخْرَا وِ مَاتِمِ كَلُو دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ پِيْدَا مَوْشَه كِه هِرْگِزِ شَنِيدَه نَشُدَه وِ شَنِيدَه اَمِ نَمَوْشَه. ۷ مَگَمِ دَ خِلَافِ بَنِي اِسْرَائِيلِ وِ حَيَوَانَايِ شِي حَتِي يَگِ سَگِ اَمِ غُوغُو نَمُوكُنَه. اُو وِخْتِ شُمُو مَوْفَامِيْدِ كِه خُداوند دَ بَيْنِ قَوْمِ اِسْرَائِيلِ وِ قَوْمِ مِصْرِ فَرْقِ قَائِيلِ مَوْشَه؛ ۸ اُوخْتَه تَمَامِ خِدْمَتِگَارَايِ تُو دَ پِيشِ اَز مَه مِييَه وِ سِرْخَمِ كَدَه خَاھِشِ مُونَه كِه ’تُو وِ پَگِ مَرْدُمِ كِه اَز تُو پِيْرُويِ مُونَه، اَز اِينْجِي بُرِ شَنِيدِ! بَعْدِ اَزُو مَا اَز مِصْرِ بُرِ مَوْشُمِ.“ وِ مُوسَى دَ سِرِ قَارِ اَز حُضُورِ فِرْعَوْنِ بُرُو رَفْتِ.

۹ خُداوند دَ مُوسَى كُفْتُد: ”فِرْعَوْنِ تَوْرَه شُمُو رَه گُوشِ نَمُونَه، پَسِ اَمْزِي خَاْطِرِ مُعْجِزَه هَايِ مَه دَ سِرْزَمِينِ مِصْرِ كَلُو شُدَه مَوْرَه.“ ۱۰ مُوسَى وِ هَارُونِ دَ پِيشِ فِرْعَوْنِ پَگِ اَمْزِي نَشَانِي هَايِ مُعْجِزَه اَمِيْزِ رَه اَنْجَامِ دَدِ، لِيْكَنِ بَخَاْطِرِيْكَه خُداوند فِرْعَوْنِ رَه سَنَكْدَلِ كَدُدِ، اُو بَنِي اِسْرَائِيلِ رَه نَه مِي اِيْشْتِ كِه اَز مُلْكِ اَزُو بُرِ شَنَه.

عِيدِ فَطِيْرِ وِ دَسْتُورَايِ شِي

۱۲ خُداوند دَ مُوسَى وِ هَارُونِ دَ مُلْكِ مِصْرِ كُفْت: ۲ ”اِينْمِي مَاهِ بَلَدِه شُمُو شُرُوعِ مَاهِ هَا حِسَابِ شَنَه، يِعْنِي اَمِي مَاهِ، مَاهِ اَوَّلِ سَالِ بَلَدِه شُمُو بَشَه. ۳ دَ بَنِي اِسْرَائِيلِ بُوْگِيْدِ كِه هِرْ كَسِ دَ رُوزِ دَهْمِ اَمْزِي مَاهِ، دَ مُطَابِقِ خَاْنَوَارِ اَتَه‌گُونِ خُو يَگِ حَيَوَانِ رَه تِيَارِ كُنَه، يِعْنِي يَگِ حَيَوَانِ بَلَدِه هِرْ خَاْنَه. ۴ اَگَه تَعْدَادِ نَفْرَايِ يَگِ خَاْنَوَارِ كَمِ بَشَه، اُوْنَا مِيْتَنَه قَدِ خَاْنَوَارِ هَمْسَايَه خُو دَ يَگِ حَيَوَانِ شَرِيْگِ شَنَه. هِرْ خَاْنَوَارِ دَ

مُطَابِقِ تَعْدَادِ نَفْرَايِ خُو وَ دَ اَنْدَازِهِ خَوْرَاكِ هَرِ شَخْصِ اُمُو حَيَوَانِ رِهَ حِسَابِ كَنِه.

^۵ اَمِي حَيَوَانِ بَايْدِ حَيَوَانِ نَرِ، بِي عَيْبِ وَ يَكِ سَالِهَ بَشِه وَ شُمُو مِيْتَنِيدِ اُو رِهَ اَزِ
 گُوسِپُو وَ يَا اَزِ بُو بَغِيْرِيْدِ. ^۶ حَيَوَانِ رِهَ تَا رُوْزِ چَارْدَهَمِ اَمْزِي مَاهِ نِگَاهِ كُنِيْدِ وَ دَمْزُو
 رُوْزِ دَ غَيْتِ اَفْتُو شِشْتُو تَمَامِ جَمَاعَتِ اِسْرَائِيْلِ، هَرِ خَاَنْوَارِ حَيَوَانِ خُوْدِ خُو رِهَ
 حَلَالِ كَنِه. ^۷ اُوْنَا يَكِ مِقْدَارِ اَزِ خُوْنِ اَزْوَا رِهَ گِرْفَتِهَ دَ بَلِهَ چَوَكَاَتِ دِرُوَازِهَ خَاْنِهَايِ
 خُو كِهَ دَ اُوْنَجِي گُوشْتِ حَيَوَانِ رِهَ مُوْخُورِهَ پَاشِ بَدِيِه. ^۸ دَمْزُو شَاوِ اُوْنَا گُوشْتِ رِهَ
 بِرِيُو كَنِه وَ قَدْ نَانَ فِطِيْرِ وَ سُوْزِي هَايِ تَلَخِ بُوْخُورِه. ^۹ گُوشْتِ رِهَ خَامِ نَخُوْرِيْدِ وَ قَدْ
 اُو پُوْخْتِهَ نَكُنِيْدِ، بَلَكِهَ تَمَامِ شِي رِهَ دَ بَلِهَ اَتِشِ بِرِيُو كَدِهَ بُوْخُوْرِيْدِ، كَلَّهَ وَ پِيْجِهَ وَ حَتِي
 دِلِ-و- جِگَرِ شِي رِهَ اَمِ بُوْخُوْرِيْدِ. ^{۱۰} هِيْجِ كُدَمِ حِصَّهَ گُوشْتِ رِهَ تَا صَبَاْحِ نِگَاهِ نَكُنِيْدِ
 وَ اَكِهَ كُدَمِ چِيْزِ اَزُو بَاقِي بُمْنِه، اُو رِهَ دَ اَتِشِ دَرِ بَدِيْدِ. ^{۱۱} گُوشْتِ رِهَ اِيْنِي رَقْمِ
 بُوْخُوْرِيْدِ: كَمَرِ خُو رِهَ بَسْتِهَ كَدِهَ كُوشَرِهَ هَايِ خُو رِهَ پَايِ كُنِيْدِ وَ تِيَاقِ خُو رِهَ دَ
 دِسْتِ خُو گِرْفَتِهَ دَ عَجَلِهَ بُوْخُوْرِيْدِ. اِيْنِمِي قُرْبَانِي پِصَحِ بَلَدِهَ خُدَاوَنْدِ اَسْتِه. ^{۱۲} دَمْزُو
 شَاوِ مَا اَزِ سِرْزَمِيْنِ مِصْرِ تِيْرِ مُوشَمِ وَ تَمَامِ اَوْلِبَارِي هَايِ مِصْرِ رِهَ، اَمِ اِنْسَانِ وَ اَمِ
 حَيَوَانِ شِي رِهَ اَزِ بِيْنِ مُوْبِرْمِ. وَ مَا دَ بَلِهَ خُدَايُوْنِ مِصْرِ قِضَاوَاتِ مُوْنَمِ، چُوْنِ مَا
 خُدَاوَنْدِ اَسْتَمِ. ^{۱۳} وَ اُمُو خُوْنِ بَلَدِهَ شُمُو يَكِ نِشَانِي اَسْتِهَ دَ بَلِهَ خَاْنِهَايِ كِهَ شُمُو دَ
 اُوْنَجِي اَسْتِيْدِ. اُمُو خُوْنِ رِهَ كِهَ مِيْنِگَرْمِ خَاْنِهَايِ شُمُو رِهَ اِيْلِهَ كَدِهَ تِيْرِ مُوشَمِ وَ
 غِيْتِيَكِهَ سِرْزَمِيْنِ مِصْرِ رِهَ مِيْزْنَمِ بَلَايِ مَرِگِ دَ بَلِهَ شُمُو هِيْجِ نَمِيِيِهَ تَا شُمُو رِهَ اَزِ
 بِيْنِ بُبْرِه. ^{۱۴} اَمِي رُوْزِ بَلَدِهَ شُمُو يَكِ عِيْدِ وَ يَادِگَارِي بَشِهَ وَ شُمُو اَمِي عِيْدِ رِهَ دَ يَادِ
 خُدَاوَنْدِ بَرِگُزَارِ كُنِيْدِ وَ نِسْلِ دَ نِسْلِ اِي رِهَ دَ عِنْوَانِ يَكِ اَيِيْنِ هَمِيْشِگِي نِگَاهِ كُنِيْدِ.
^{۱۵} بَلَدِهَ هَفْتِ رُوْزِ نَانَ فِطِيْرِ بُوْخُوْرِيْدِ. دَ رُوْزِ اَوَّلِ، خَمِيْرِ مَايِهَ رِهَ اَزِ خَاْنِهَ هَايِ خُو بُرِ
 كُنِيْدِ، چُوْنِ هَرِ كِسِي كِهَ دَزِي مُدَّتِ هَفْتِ رُوْزِ نَانَ خَمِيْرِ مَايِهَ تُو بُوْخُورِه، اُو بَايْدِ اَزِ
 مَنِهَ قَوْمِ اِسْرَائِيْلِ اَخِ شُنِه. ^{۱۶} دَ رُوْزِ اَوَّلِ وَ دَ رُوْزِ هَفْتَمِ شُمُو يَكِ جِلْسِهَ مُقَدَّسِ
 بَرِگُزَارِ كُنِيْدِ. دَمْزِي دُو رُوْزِ هِيْجِ كَارِ نَكُنِيْدِ بَعِيْرِ اَزِ تِيَارِ كَدُوْنِ نَانَ بَلَدِهَ هَرِ
 شَخْصِ. اِيْنِمِي تَنهَا كَارِي اَسْتِهَ كِهَ شُمُو اَنْجَامِ دَدِهَ مِيْتَنِيدِ. ^{۱۷} شُمُو اَمِي عِيْدِ فِطِيْرِ
 رِهَ نِگَاهِ كُنِيْدِ، چِرَاكِهَ دَمْزِي رُوْزِ مَا طَايْفِهَ هَايِ شُمُو رِهَ اَزِ سِرْزَمِيْنِ مِصْرِ بُرُو

اُورْدُم. پس امی روز ره نسل د نسل عید بگیریِد و د عنوان یگ آیینِ همیشگی نگاه کُنید.^{۱۸} از شام روز چاردهم ماه اول تا شام روز بیست و یکم، شمو باید نان فطیر بخورید.^{۱۹} دزی هفت روز خمیرمایه نباید د خانه های شمو وجود داشته بشه. هر کسی که نان خمیرمایه تو ره بخوره، او شخص چی بیگنه بشه، چی مردم اصلی ملک، از منه جماعت اسرائیل آخ موشه.^{۲۰} باز تاکید مونم که دمزی هفت روز هیچ چیزی خمیرمایه تو نخورید، بلکه فقط نان فطیر بخورید.

^{۲۱} بعد ازو موسی ریش سفیدای قوم اسرائیل ره پیش خو طلب کد و دزوا گفت: ”بورید باره ها ره بلده خانوار خو بگیریِد و د عنوان قربانی پصح حلال کُنید.
^{۲۲} خون باره ره د یگ طشت بندزید و بعد ازو قد علف زوفا خون ره د دو بغل و د سر چوکات درگه خو بملید. هیچ کدم شمو دمزو شاو تا صبح از خانه خو برو نروید.^{۲۳} چون خداوند از سرزمین مصر تیر موشه تاکه مصریا ره بزنه، مگم وختیکه خون ره د دو بغل و د سر چوکات درگه شمو بنگره، خداوند از او درگه تیر موشه و د نابود کونده اجازه نمیدیه که د خانه های شمو داخل شنه و شمو ره بکُشه.^{۲۴} برگزاری امزی مراسم بلده شمو و اولاده شمو یگ قانون دایمی آسته.
^{۲۵} وختی شمو دمزو سرزمی که خداوند د مطابق وعده خو دز شمو میدیه داخل موشید، شمو امی مراسم ره د جای بیرید.^{۲۶} زمانیکه اولادای شمو از شمو پُرسان کنه که ای مراسم چی معنی دَره؟^{۲۷} شمو بگوید، ’ای قربانی پصح د احترام خداوند آسته. او از خانه های بنی اسرائیل د سرزمین مصر تیر شد، د حالیکه مصریا ره زد و کُشت؛ لیکن خانه های ازمو ره نجات دد.“ اوخته مردم اسرائیل روی د خاک اُفتده خداوند ره سجده کد.^{۲۸} پس بنی اسرائیل رفته امو کار ره کد که خداوند د موسی و هارون امر کدد.

مرگ اولباری های مصریا

^{۲۹} و ایطور شد که خداوند د نیم شاو تمام اولباری های مصر ره زد و کُشت، از

باچه اولباری فرعون که د تخت خو شسته بود، تا باچه اولباری شخص اسیر که
 د سیاهچاه بندی بود. حتی پگ اولباری‌های حیوانات ره ام از بین برد. ^{۳۰} دمزو
 شاو فرعون و خدمتگرای شی و تمام مردم مصر از خاو بیدار شد و یگ ناله-
 و- چخرای غدر کئه د سرزمین مصر شنیده شد، چون هیچ خانه نبود که د
 اونجی کس نمرده بشه. ^{۳۱} فرعون دمزو وخت شاو موسی و هارون ره کوی کده
 گفت: ”باله شنید و از بین قوم مه بر شنید و بنی اسرائیل ره ام قد خو قتی ببرید!
 بورید و امو رقم که خاسته بودید خداوند ره عبادت کنید. ^{۳۲} گله ها و رمه های
 خو ره ام د مطابق توره خو ببرید، ولی بلده ازمه ام دعای خیر و برکت کنید.“
^{۳۳} و مصریا بنی اسرائیل ره شله شد که اونا د عجله از سرزمین ازوا بر شنه،
 چون اونا موگفت: ”اگه نه، پگ مو مومری.“ ^{۳۴} پس بنی اسرائیل تغاره‌های پر از
 خمیر بے خمیرمایه ره د چادرا پیچ کده د شانه های خو باله کد. ^{۳۵} بنی اسرائیل د
 توره موسی عمل کدد و از همسایه های مصری خو چیزای طلایی و نقره‌یی و
 کالا طلب کدد. ^{۳۶} خداوند بنی اسرائیل ره د نظر مردم مصر محترم جور کدد و
 هر چیزی که اونا از مصریا طلب کد، بلده ازوا دد. دزی ترتیب اونا مردم مصر
 ره غارت کد.

^{۳۷} اوخته بنی اسرائیل از شار رعمرسیس کوچ کده سون طرف سکوت ری شد.
 تعداد ازوا بغیر از خاتونو و بچکیچا قریب شش صد هزار مرد بود که پیده
 مورفت. ^{۳۸} قد ازوا قتی غدر مردم دیگه ام رفت و گله ها و رمه ها، یعنی مال
 بسیار کلو قد ازوا ری شد. ^{۳۹} و اونا امزو خمیر فطیر که از مصر آوردن نان
 فطیری پخته کد. خمیر تا او غیت نرسیدد، چون مصریا اونا ره د عجله از ملک
 خو بر کد. اونا وخت ندشت که نان ره پخته کنه و یا بلده خو توشه راه تیار کنه.
^{۴۰} خلاصه، بنی اسرائیل مدت چار صد و سی سال د مصر زندگی موکد. ^{۴۱} د
 آخر امزی چار صد و سی سال، دمزو روز تمام طایفه های قوم خداوند از
 سرزمین مصر بر شد. ^{۴۲} او یگ شاو بود که خداوند نظر خو ره د بله بنی
 اسرائیل دوخته بود تا اونا ره از سرزمین مصر برو بیره. او شاوی آسته که تمام

بَنی إِسْرَائِیلَ بِحَیْثِ شَاوِ بَیْدَارِی دَ اِحْتِرَامِ خُدَاوَنْدِ اَز نَسْلِ تَا نَسْلِ بَا یَدِ نِگَاهِ کُنَه.

^{۴۳} و خُدَاوَنْدِ دَ مُوسَى و هَارُونَ کُفْتُ: ”اِیْنِی مُقَرَّرَاتِ بَلَدِ قُرْبَانِی پِصَحِ اَسْتَه: هِیچِ بَیْگَنَه بَا یَدِ اَز قُرْبَانِی پِصَحِ نَخُورَه. ^{۴۴} مَگَمِ هَرِ غُلَامِ زَرخْرِیْدِ کِه خَتْنَه شُدَه بَشَه، مِیْتْنَه اَزُو بُخُورَه. ^{۴۵} شَخْصِ مُسَافِرِ و یَا مُزْدُورْکَارِ نَبَا یَدِ اَزُو بُخُورَه. ^{۴۶} هَرِ حَیْوَانِ قُرْبَانِی شُدَه بَا یَدِ دَ یِگِ خَانَه خُورْدَه شُنَه. هِیچِ گوْشْتِ اَزُو بَا یَدِ اَمَزُو خَانَه بُرُو بُرْدَه نَشُنَه و هِیچِ کُدَمِ اَزِ اسْتُغُونَا یِ شِی رَه مِیْدَه نُکْنِیْد. ^{۴۷} تَمَامِ جَمَاعَتِ إِسْرَائِیْلِ بَا یَدِ اِی مَرَّاسِمِ رَه بَرْگُزَارِ کُنَه. ^{۴۸} اِگِه یِگِ شَخْصِ بَیْگَنَه دَ مِیْنِکْلِ شُمُو زَنْدِگِیِ مُوْنَه و مِیخَا یَه پِصَحِ رَه بَلَدِ خُدَاوَنْدِ بَرْگُزَارِ کُنَه، بَا یَدِ مَرْدَا و بَا چِه هَا یِ شِی خَتْنَه شُنَه. بَعْدِ اَزُو اِجَا زَه دَرَه کِه نَزْدِیْکِ شُدَه پِصَحِ رَه بَرْگُزَارِ کُنَه و اُو مِثْلِ اَدَمِ اَصْلِیِ سِرْزَمِیْنِ شُمُو مُوْشَه. لِیْکِنْ اَدَمِ نَاخْتْنَه نَبَا یَدِ اَزِ قُرْبَانِی پِصَحِ بُخُورَه. ^{۴۹} حُکْمِ بَلَدِ إِسْرَائِیْلِیِ اَصْلِیِ و بَلَدِ خَارِجِیِ کِه خَتْنَه شُدَه و دَ بَیْنِ شُمُو زَنْدِگِیِ مُوْنَه یِگِ اَسْتَه. “^{۵۰} اُوخْتَه، تَمَامِ بَنِیِ إِسْرَائِیْلِ اَمُوطُورِ کَدْ: اُونَا پِگِ اِحْکَامِیِ رَه کِه خُدَاوَنْدِ دَ مُوسَى و هَارُونَ اَمْرِ کُدُد، عَمَلِیِ کَدْ. ^{۵۱} و دَمَزُو رُوزِ خُدَاوَنْدِ تَمَامِ طَا یْفَه هَا یِ بَنِیِ إِسْرَائِیْلِ رَه اَزِ سِرْزَمِیْنِ مِصْرِ بُرُو اُورْد.

وَقْفِ اَوْلَبَارِیِ هَا بَنِیِ إِسْرَائِیْلِ

^{۱۳} و خُدَاوَنْدِ دَ مُوسَى اَمْرِ کَدْ کُفْتُ: ^۲ ”تَمَامِ اَوْلَبَارِیِ هَا یِ نَرِ رَه دَزِ مَه وَقْفِ کُو، یَعْنِیِ ثَمْرَه اَوَّلِ هَرِ رَحْمِ اَزِ بَیْنِ بَنِیِ إِسْرَائِیْلِ، چِیِ اِنْسَانِ بَشَه و چِیِ حَیْوَانِ، اُو اَزِ مَه یَه.“

تَاکِیْدِ مُوسَى بَلَدِ بَرْگُزَارِ کَدْوَنْ عِیْدِ فَطِیْرِ

^۳ پِسِ مُوسَى دَ مَرْدُمِ کُفْتُ: ”اِیِ رُوزِ رَه دَ یَا دَ دَشْتَه بَشِیْدِ، کِه دَمَزِیِ رُوزِ شُمُو اَزِ مِصْرِ، اَزِ جَا یِیِ کِه غُلَامِ بُو یِدِ، بُرُو اَمَدِیْدِ. خُدَاوَنْدِ قَدْ دِسْتِ قُدْرَتْمَنْدِ خُو شُمُو رَه

امزی جای بُرو اُورد. نانِ خمیرمایه‌تو ره هیچ نَخورید. ^۴ دَمزی روز دَ ماهِ اَبیب شُمو از مِصر بُر موشید. ^۵ وختیکه خُداوند شُمو ره دَ سرزمینِ کِنعانیا، حِتیا، اَموریا، حویا و یبوسیا رَسند، شُمو امی مَراسِم ره دَ ماهِ اَبیب نِگاه کُنید. خُداوند امی سرزمی ره که سرزمینِ شِیر و عسل اَسته دَ بابِه‌کلونای شُمو وعده کُدد. ^۶ دَ مُدتِ هفت روز شُمو نانِ فطیرِ بُخورید و دَ روزِ هفتم دَ اِحترامِ خُداوند جشن بگیری. ^۷ دَ دورونِ امزو هفت روز نانِ فطیرِ بُخورید و دَ پگِ جای‌ها و منطقه‌های شُمو هیچ خمیرمایه یا نانِ خمیرمایه‌تو پیدا نَشنه. ^۸ و شُمو دَمزو روز دَ باچه خُو نقل کُنید که امی عیدِ بخاطر ازی اَسته که خُداوند بَلده مه کارِ کُته کده و مَره از مِصر بُرو اُورده. ^۹ امی عیدِ رقمِ نشانی اَلّی دَ دستِ تو و مِثلِ یادگاری دَ پیشِ چیمای تو بَشه تاکه شریعتِ خُداوند هر وخت دَ دان تو بَشه، چُون خُداوند قد دستِ قُدرتمند خُو تو ره از مِصر بُرو اُورد. ^{۱۰} پس هر سال دَ وختِ مَقَرر شُدِه، ای فَریضه ره دَ جای بیرو.

^{۱۱} ”زمانیکه خُداوند تو ره دَ سرزمینِ کِنعان میرسنه که وعده شی ره از پیش دَ بابِه کلونای تو و ام دَ خود تو دُدد، و اُو سرزمی ره دَز تو میدیه، ^{۱۲} دَ اُو غیت باچه‌های اولباری و امچنان اولباری نَر حیوانات خُو ره دَ خُداوند وَقف کُو، چُون اونا دَ خُداوند تعلق دَره. ^{۱۳} مگم دَ عَوْضِ هر اولباری خَر باید یگ باره ره دَ خُداوند وَقف کنی. و اگه بَلده شی فِدیه نَمیدی، باید گردونِ خَر ره میده کنی. لیکن بَلده هر باچه اولباری بنی اسرائیل شُمو حتماً فِدیه بدید. ^{۱۴} و صَباح روز وختیکه باچه تو از تو پُرسان مونه: ’ای کار بَلده چی اَسته؟‘ پس دَزو بگی که خُداوند قد دستِ قُدرتمند خُو مو ره از سرزمینِ مِصر، از جایی که غلام بودی بُرو اُورد. ^{۱۵} و غیتیکه فِرعون سنگدل شُد و مو ره ایله نَموكد، اوخته خُداوند تمام اولباری‌ها ره دَ سرزمینِ مِصر زَد و کُشت، ام باچه اولباری انسان ره و ام اولباری نَر حیوانات ره. دَمزی دَلیل ما پگِ اولباری‌های نَر حیوانات خُو ره دَ خُداوند قُربانی مُونم، مگم باچه‌های اولباری خُو ره بازخرد مُونم. ^{۱۶} ای مَراسِم مِثلِ یگ نشانی دَ بِلِه دست و مِثلِ یگ یادگاری دَ بَینِ چیمای تو بَشه، چراکه

خداوند قد دست قوی خو مو ره از مصر برو آورد.

ستون آور و آتش

^{۱۷} و امی رقم شد، وختی فرعون قوم اسرائیل ره اجازه دد که بوره، خدا اونا ره از راه سرزمین فلسطینی ها هدایت نکد، اگرچه او راه نزدیک بود. چون خدا گفت: "اگه بنی اسرائیل دچار جنگ شنه، شاید اونا پشیمو شده د سرزمین مصر پس بوره." ^{۱۸} دزمی دلیل خدا اونا ره از راه بیابو سون دریای سرخ راهنمایی کد و بنی اسرائیل مسلح شده از سرزمین مصر برو آمد. ^{۱۹} موسی استغونای یوسف ره ام قد خو برد، چراکه یوسف د زمان زندگی خو بنی اسرائیل ره قسم دده گفتد: "وختیکه خدا د بله شمو نظر لطف کده شمو ره ازینجی برو موبره، استغونای مره ازینجی قد خو بیرید." ^{۲۰} پس بنی اسرائیل منطقه سکوت ره ایله کده د منطقه ایتم که د شروع بیابو بود، خیمه زد. ^{۲۱} دزمی سفر خداوند پیشلون ازوا رفته د روز د وسیله ستون آور اونا ره هدایت موکد و شاو د وسیله ستون آتش بلده ازوا روشنی میدد. دزی صورت اونا میتنست ام د روز و ام د شاو سفر کنه. ^{۲۲} ستون آور د روز و ستون آتش د وخت شاو یگ لحظه از پیش روی ازوا دور نموشد.

تیر شدو از دریای سرخ

^{۱۴} خداوند د موسی گفت: ^۲ "د بنی اسرائیل بگی که اونا دور خورده د منطقه پی-هحیروت خیمه بزنه، که د بین میگدال و دریای سرخ آسته، روی د روی بعل صیفون د پالوی دریا. ^۳ چون فرعون د باره بنی اسرائیل موگه که 'اونا د دشت سرگردو یه و بیابو اونا ره سرپیچ کده.' ^۴ پس ما دل فرعون ره سخت مونم و او شمو ره دُمبال مونه. دزی رقم ما بزرگی-و-جلال خو ره دزو و د تمام لشکر شی ثابت مونم تا مصریا بدنه که ما خداوند آستم." و بنی اسرائیل د امر خداوند

عمل کد. ^۵ وختی د پادشاه مصر خبر دده شد که قوم اسرائیل از مصر دوتا کده، او و خدمتگرای شی پشیمو شده گفت: ”مو چی کار کدی؟ چرا بنی اسرائیل ره از خدمت خو آزاد کدی؟“ ^۶ پس فرعون گاډی خو ره تیار کد و لشکر خو ره قد خو گرفته آماده شد. ^۷ او قد شش صد گاډی خاص خو و قد پگ گاډی های دیگه مصر که د زیر دست قومندانای شی بود، ری شد. ^۸ و خداوند دل فرعون پادشاه مصر ره سخت کد تا که بنی اسرائیل ره د مبال کنه، چرا که قوم اسرائیل د سر بلندی از مصر بر شد. ^۹ مصریا قد پگ اسپها و گاډی های فرعون، قد نیروهای سواره و لشکر پیده، بنی اسرائیل ره د مبال کد و قد ازوا د لب دریا، د بین پی- هحیروت و بعل صفون که اونا د اونجی خیمه زد، روی د روی شد. ^{۱۰} وختیکه فرعون نزدیک شد، بنی اسرائیل توخ کد و دید که اونه، مصریا از د مبال ازوا مییه. اونا کلو ترس خورد و د پیش خداوند فریاد زد. ^{۱۱} اوخته اونا د موسی گفت: ”مگم د مصر قبرستو نبود که مو ره دزی بیابو اوردی تا مو د اینجی بمری؟ چرا د حق ازمو ایطور کدی و مو ره از مصر برو اوردی؟“ ^{۱۲} وختیکه د مصر بودی، آیا دز تو نگفتی که ’مو ره د حال خودون مو بیل تا که د مصریا غلامی کنی؟‘ مو موفامیدی که غلام مندو د مصر از مردو د بیابو کده بهتر آسته.“ ^{۱۳} مگم موسی د مردم گفت: ”ترس نخورید! ایسته شنید و توخ کنید که خداوند چی رقم امروز شمو ره نجات میدیه. ای مصریا ره که امروز مینگرید، دیگه هرگز نمینگرید.“ ^{۱۴} خداوند بلده شمو جنگ مونه؛ شمو فقط صبر کنید و آرام بشید.“

^{۱۵} او غیت خداوند د موسی گفت: ”چرا د پیش مه فریاد میزنی؟ د بنی اسرائیل بگی که اونا حرکت کنه و پیش بوره.“ ^{۱۶} و خود تو تیاق خو ره بلند کده طرف دریا دراز کو تا که دریا دو شق شنه و بنی اسرائیل از منه پارگی دریا د خشکه تیر شنه. ^{۱۷} لیکن ما دل مصریا ره سخت مونم تا که اونا از د مبال شمو داخل دریا بییه و ما توسط فرعون و تمام لشکر شی و د وسیله گاډی ها و عسکرای سواره شی بزرگی-و- جلال خو ره ظاهر مونم. ^{۱۸} پس مصریا میدنه که ما خداوند

اَسْتُمْ. دَ اُو غَيْتِ مَا اَز طَرِيقِ شِكْسْتِ دَدُونِ فِرْعَوْنَ وِ گَاډِي هَايِ جَنگِي وِ سَوَارَايِ
 شِي بُزْرگِي-و- جَلالِ پيدا مُونم. ^{۱۹} وِ مَلَايِكِه خُدا كِه پيشلونِ لَشكْرِ بَنِي اِسْرَائِيلِ
 حَرَكْتِ مُوكَد، دَ پُشتِ سِرِ اَزوا جَاي-د- جَاي شُد. اوخته سَتُونِ اُورِ اَز پيشِ
 رُويِ بَنِي اِسْرَائِيلِ دَ پُشتِ سِرِ اَزوا رَفْتِ ^{۲۰} وِ دَ بَيْنِ لَشكْرِ مِصْرِيَا وِ لَشكْرِ بَنِي
 اِسْرَائِيلِ پَرده جُور شُد. اَمُو سَتُونِ اُورِ دَ مِصْرِيَا تَرِيكِي مُوكَد، مَگَم دَ بَنِي اِسْرَائِيلِ
 دَ وِخْتِ شَاوِ رُوشَنِي مِيدَد. دَمزِي رَقَمِ تَمَامِ شَاوِ هِر دُو لَشكْر اَز يَگدِيگِه خُو جُدا
 بُود. ^{۲۱} اوخته مُوسِي تَياقِ خُو رِه قَد دِسْتِ خُو سُونِ دَرِيَا دِرَاز كَد وِ خُداوندِ اُو
 دَرِيَا رِه تَمَامِ شَاوِ تَوَسُطِ بَادِ شَرْقِي پُفِ كَدِه دَرِيَا رِه دُو شَقِ كَد وِ حِصَّه مَائِينِ
 دَرِيَا خُشَك شُد. ^{۲۲} وِ بَنِي اِسْرَائِيلِ اَز رَاهِ خُشَكِ دَ مَنِه دَرِيَا تِير شُد، دَ حَالِيكِه اُو
 دَرِيَا مِثْلِ دِيوَالِ بِلَنَدِ دَ دِسْتِ رَاسْتِ وِ دِسْتِ چَپِ ايسْتِه شُد. ^{۲۳} دَمزِي غَيْتِ پَگِ
 مِصْرِيَا اُونَا رِه دُونَد وِ تَمَامِ اَسپِهايِ فِرْعَوْنَ قَد گَاډِي هَا وِ سَوَارَايِ شِي دَ دُمبالِ
 اَزوا دَ مَنِه پارگِي دَرِيَا دَاخِلِ شُد. ^{۲۴} وِ صَباحِ گَاهِ خُداوندِ اَز مَنِه سَتُونِ اُورِ وِ آتَشِ
 لَشكْرِ مِصْرِيَا رِه تُوخِ كَدِه اُونَا رِه دَ گَلگَلْمِيرِي اَنَدخْت. ^{۲۵} اُو باعِثِ شُد كِه
 چَرخايِ گَاډِي هَايِ اَزوا كَنده شُنِه تا اُونَا دَ سَخْتِي حَرَكْتِ كَنه. اوخته مِصْرِيَا
 چِيغِ زَدِه گُفْت: ”بِييدِ كِه اَز پيشِ بَنِي اِسْرَائِيلِ دُوتا كَنِي، چَرَاكِه خُداوندِ طَرَفدارِ
 اَزوا اَسْتِه وِ دَ خِلَافِ اَزمو جَنگِ مُونِه!“

^{۲۶} بَعْدِ اَزُو خُداوندِ دَ مُوسِي گُفْت: ”دِسْتِ خُو رِه بَسْمِ طَرَفِ دَرِيَا دِرَاز كُو تاكِه
 اُوها دَ سِرِ مِصْرِيَا وِ گَاډِي هَا وِ سَوَارَايِ اَزوا تا بِييه.“ ^{۲۷} اوخته مُوسِي دِسْتِ خُو
 رِه دَ بَلِه دَرِيَا دِرَاز كَد وِ دَمِ دَمِ صُبْحِ اُو دَرِيَا دَ حَالْتِ اُولِي خُو پَسِ اَمَد. مِصْرِيَا
 كُوشِشِ كَد كِه دُوتا كَنه، لِيكِنِ اُونَا قَد اُو دَرِيَا رُويِ دَ رُويِ شُد وِ خُداوندِ پَگِ اَزوا
 رِه دَ مِينكَلِ دَرِيَا چِپِه كَدِه غَرَقِ كَد. ^{۲۸} وِخْتِيكِه اُو پَسِ دَ جَايِ خُو اَمَد، تَمَامِ گَاډِي
 هَا وِ سَوَارَايِ اَزوا زِيرِ اُو شُد وِ اَز تَمَامِ لَشكْرِ فِرْعَوْنَ كِه دَ دُمبالِ بَنِي اِسْرَائِيلِ
 رَفْتُد، حَتِي يَگِ نَفَرِ اَمِ زِنْدِه نَمَنَد. ^{۲۹} مَگَم بَنِي اِسْرَائِيلِ دَ رَاهِ خُشَكِ اَز مَنِه دَرِيَا تِير
 شُد وِ اُو مِثْلِ دِيوَالِ بِلَنَدِ دَ دِسْتِ رَاسْتِ وِ دَ دِسْتِ چَپِ اَزوا ايسْتِه بُود. ^{۳۰} دَمزُو
 رُوزِ خُداوندِ بَنِي اِسْرَائِيلِ رِه اَز چَنگِ مِصْرِيَا نِجَاتِ دَدِ وِ بَنِي اِسْرَائِيلِ جَسَدِ هَايِ

مِصْرِيَا رِه دِيد كِه دَ لَبِ دَرِيَا هِر سُو اُفْتَدِه بُود. ^{۳۱} وختی بَنِي إِسْرَائِيلِ اُمُو قُدْرَتِ
بُزْرُگ رِه كِه خُدَاوند دَ خِلَافِ مِصْرِيَا ظَاهِر كَد دِيد، اُونَا از خُدَاوند ترس خورده
اِحْتِرَام كَد و دَ خُدَاوند اِيْمَان اُورْد و دَ بِنْدِه شِي مُوسَى اِعْتِمَاد كَد.

غزل و سرودِ مُوسَى و بَنِي إِسْرَائِيلِ

۱۵ بعد از و مُوسَى و بَنِي إِسْرَائِيلِ اَيْنِي سُرُود رِه بَلَدِه خُدَاوند خاند:

”بَلَدِه خُدَاوند سُرُود مِيخَانُم كِه شِكُوِه-مَنْدَانِه پِيروز شُدِه،

اَسپ هَا و سَوَارَاي شِي رِه دَ دَرِيَا پُورْتِه كَد.

^۲ خُدَاوند زور و سُرُود مِه يَه، اُو بَاعِثِ نِجَاتِ مِه شُدِه.

اَيْنِمِي خُدَايِ مِه اَسْتِه و مَا اُو رِه سِتَايشِ مُوْنُم، خُدَايِ اَتِه مِه، كِه مَا اُو رِه
حمد-و-ثنا مُوگِيم.

^۳ خُدَاوند قَهْرْمَانِ جَنْگِ اَسْتِه،

و نَامِ شِي «خُدَاوند» اَسْتِه.

^۴ لَشْكِر و گَاډِي هَايِ فِرْعَوْنِ رِه دَ دَرِيَا اَنْدَخْت،

جَنْگِجُو هَايِ خَاصِ فِرْعَوْنِ دَ دَرِيَايِ سُرْخِ غَرَقِ شُد.

^۵ اُو هَايِ غُوْجِ اُونَا رِه پُوشَنْد،

و اُونَا مِثْلِ سَنْگِ دَ چُقُورِي اُو تَاهِ رِفْت.

٦ دِسْتِ رَاسْتِ تُو، اَي خُداوند، پُر قُدْرَتِ عَظِيْمِ اَسْتِه،

دِسْتِ رَاسْتِ تُو، اَي خُداوند، دُشْمونِ خُو رِه تِكِه-و-پِرچِه كَد،

٧ قَد بَزْرُكِي جَلالِ خُو مُخالفينِ خُو رِه نَابُود كَدِي،

تُو اَتَشِ غَضَبِ خُو رِه رَيِي كَدِي تا اُونَا رِه مِثْلِ كاهِ وَرِي بُسوزَنِه.

٨ تُو دَ سِرِ دَرِيا پُف كَدِه اَو رِه دُو شَق كَدِي،

اَوها رَقْمِ دِيوالِ اَلِّي ايسْتِه شُد و چُقُورِي دَرِيا خُشَك شُد.

٩ دُشْمو قَد خُو كُفْت: 'اُونَا رِه دُمبالِ مُونْم، اُونَا رِه گِرِفْتارِ مُونْم،

وُلجِه رِه تَقْسِيْمِ كَدِه كُفْتِ دِلِ خُو رِه بُرِ مُونْم

و شَمشِيرِ خُو رِه كَشِيْدِه اُونَا رِه قَد زورِ دِسْتِ خُو نَابُودِ مُونْم.

١٠ لِيكِنِ تُو، اَي خُداوند، دَ دَرِيا پُف كَدِي و اَو اُونَا رِه پُوشَنَد.

اُونَا سُرْبِ وَرِي دَ مَوْجِ هَايِ خِرُوشانِ غَرَقِ شُد.

١١ اَي خُداوند، كُدمِ از خُدايو مِثْلِ ازتُو اَلِّي اَسْتِه؟ دَ عَظَمَتِ و پاكِي، كِي اَسْتِه

كِه رَقْمِ ازتُو وَرِي بَشِه؟

و دَ جَلالِ و شِكُوهِ مِثْلِ ازتُو وَرِي كِي پِيْدَا مُوشِه كِه بَتَنِه كَارايِ عَجِيْبِ اِنجام

بَدِيه؟

١٢ تُو دِسْتِ رَاسْتِ خُو رِه دِرِاز كَدِي

و زمی دُشمنای تُو ره قُورت کد.

^{۱۳} از رُوی مُحَبَّتِ بے اندازِه خُو تُو قَوْمِ خُو ره که بازخِردِ کدی، راهنُمایی
مُونی.

تُو اونا ره قد قُدرتِ خُو طرفِ سرزمینِ پاکِ خُو هِدایتِ میدی.

^{۱۴} مِلَّتِ ها شَنِیده و مِیلرزه.

مردُمایِ فَلَسطینِ ره وَهَمِ گِرِفته.

^{۱۵} اَمیرِ هایِ اِدومِ وَحَشَتِ زده شُدِه،

رَهبرایِ مَوآبِ مِیلرزه،

مردُمِ کِنعانِ مَحو-و-کَمِ دِلِ شُدِه،

^{۱۶} ترس و وَحَشَتِ دَ سر ازوا حاکِمِ شُدِه.

اونا از قُدرتِ بازووی تُو شَنِیده و مِثِلِ سَنگِ اَلیِ بے حَرَکَتِ شُدِه،

تا غِیْتیکه قَوْمِ تُو تیرِ شُنِه، اَیِ خُداوند،

تا قَوْمی که اُو ره بازخِردِ کدی تیرِ شُنِه.

^{۱۷} تُو اونا ره اُورده دَ کوهِ مُقَدَّسِ خُو که میراثِ تُو اَسْتِه، جای-دَ-جایِ مُونی،

دَ اَمزُو جای که اُو ره بَلدِه بُود-و-باشِ خُو اِنْتِخابِ کدی، اَیِ خُداوند،

یعنی دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ که دِستایِ تُو بُنیادِ شیِ ره اِیشتِه، یا مَولا.

۱۸ خُداوند تا اَبَد اَلْاَباد پادشاهی مُونه.

۱۹ اَسپ‌های فِرْعَوْن که قد گاځی ها و سَواری شی دَ مَنه دریا رفت،

خُداوند آوهای دریا ره پس دَ بِلِه ازوا ایله کد،

مگم بَنی اِسرائیل از مَنه دریا دَ خُشکه تیر شُد.

۲۰ و مَریم که نَبیه و خوارِ هارُون بُود، دیره دَ دِسْت خُو گِرِفْت و پگِ خاتونوی دیگه ام دایره دَ دِسْتای شی دَ دُمبال ازو رفته بازی مُوکد. ۲۱ مَریم امی سرُود ره بَلده ازوا خاند:

”بَلده خُداوند سرُود بِخانید که شِکوه-مندانه پیروز شُد،

اَسپ‌ها و سَواری شی ره دَ دریا پورته کد.“

اَو تَلخ شِیرین مُوشه

۲۲ پس مُوسی قَوْمِ اِسرائیل ره از دریای سُرُخ حَرکت دَد و اونا ره دَ دَشْتِ شُور هِدایت کد. بعد از سه روز سَفَر دَ بیابو هیچ آو پیدا نَشُد. ۲۳ وختیکه اونا دَ یگ جای دَ نامِ ماره رسید، اونا نَتَنِست آو امزُو جای ره وُچی کنه، چراکه تَلخ بُود. دَمزی دَلیل اُونجی ره «ماره» یعنی «تَلخ» نام ایشْتُد. ۲۴ پس مردُم دَ خِلافِ مُوسی نِقِ نِقِ کده گُفت: ”مو چیزخیل ره وُچی کنی؟“ ۲۵ اوخته مُوسی پیشِ خُداوند فریاد زَد و خُداوند یگ بِرخت ره دَزُو نَشو دَد. پس مُوسی چیو امزُو بِرخت ره دَ مَنه آو اَندخت و آو شِیرین شُد. دَ اُونجی خُداوند احکام و قانون دَ قَوْمِ اِسرائیل دَد و اونا ره مَوْرِدِ اَزمایش قرار دده ۲۶ گُفت: ”اگه توره ازمه ره که خُداوند، خُدای تُو اَسْتُم، گوش کنی و چیزی ره که دَ نظرِ ازمه دُرست اَسته انجام دده از احکام و دِسْتورای مه اِطاعت کنی، ما تُو ره از پگِ مَرَضِ های که مِصرِیا ره گِرِفْتار

کُدم، نِگاهِ مُونم، چُونِ ما خُداوند، شَفا دِهِندهِ تُو اَسْتَم.

^{۲۷} بعد ازو بنی اسرائیل دَ منطقه ایلیم آمد. دَ اونجی دوازده چشمه و هفتاد درخت خُرما موجود بود؛ پس اونا دَ لبِ چشمه ها خیمه زد.

«مَن» و بودنه

۱۶ بعد ازو تمام جماعتِ بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کد و دَ بیابونِ سین که بین ایلیم و کوه سینا بود رفت. اونا دَ روزِ پوزدهمِ ماهِ دوّم بعد از خارج شدو از سرزمینِ مصر دَ اونجی رسید. ^۲ دَ امزو بیابو تمام جماعتِ بنی اسرائیل دَ خلافِ موسی و هارونِ نقِ نقِ کد ^۳ و دزوا گفت: ”کشکه دَ سرزمینِ مصر از دستِ خداوند مومردی. دَ اونجی مو دَ بغلِ دیگ های گوشتِ میشستی و نان پریمو موخوردی، مگم آلی مو ره دزی بیابو اوردید تاکه پگِ جماعت از گُشنگی بمره.“

^۴ اوخته خداوند دَ موسی گفت: ”اینه، ما از آسمو رقم بارو آلی بلده شمو نان ربی مونم و مردم برو رفته هر روز نان روزانه خو ره جم کنه. دمزی طریقه ما اونا ره امتحان مونم تا بنگرم که آیا اونا از آید مه موشه یا نه. ^۵ دَ روزِ ششم اونا باید دَ اندازه دو روز نان ره جم کده تیار کنه.“

^۶ بعد ازو موسی و هارون دَ تمام بنی اسرائیل گفت: ”دَ وختِ شام دز شمو معلومدار موشه، کسی که شمو ره از سرزمینِ مصر آزاد کد، خداوند بود. ^۷ ارے، شمو صباح صبح جلالِ خداوند ره مینگرید، چراکه او نقِ نقِ شمو ره که دَ خلافِ ازو کدید، شنیده. چُونِ مو کی استی که شمو دَ خلافِ ازمو نقِ نقِ کُنید؟“ ^۸ موسی ادامه دده گفت: ”ازی پس خداوند دَ غیتِ شام دز شمو گوشت میدیه و دَ وختِ صباح نان، تاکه بخورید و سیر شنید، چُونِ خداوند نقِ نقِ شمو ره شنیده. دَ حقیقت شمو دَ خلافِ ازو نقِ نقِ کدید، نه دَ خلافِ ازمو. مو چی

آستی که شُمو دَ خِلافِ اَزمو نِقِ نِقِ کِنید؟“^۹ بعد اَزو مُوسی دَ هارُونِ کُفت: ”دَ تمامِ جماعتِ بَنیِ إِسرائیلِ بُگی، دَ حُضُورِ خُداوندِ بیید، چراکه اُو نِقِ نِقِ های شُمو ره شِنیده.“^{۱۰} دَ حالیکه هارُونِ قد جماعتِ بَنیِ إِسرائیلِ توره مُوگُفت اونا سُونِ بیابو توخ کد و دَ اُونجی جلالِ خُداوندِ دَ مَنه اُورِ ظاهِرِ شُد.

^{۱۱} اوخته خُداوندِ دَ مُوسی کُفت: ^{۱۲} ”ما نِقِ نِقِ بَنیِ إِسرائیلِ ره شِنیدم. بورو و دَزوا بُگی که دَ وختِ آفتو شِشتو گوشتِ مُوخورید و دَ وختِ صُبحِ قد نانِ سیرِ مُوشید تا بدیند که ما خُداوند، خُدايِ شُمو اَسْتَم.“^{۱۳} دَ شامِ امزُو روزِ تعدادِ زیادی بودنه اَمَد و تمامِ خیمه‌گاهِ بَنیِ إِسرائیلِ ره پوشند و دَ وختِ صُبحِ دَ گِردوِبِرِ خیمه‌گاهِ شَبَنَمِ دَ زمی شِشت.^{۱۴} وختیکه شَبَنَمِ گُم شُد، دانه های نازکِ دَ رُویِ بیابو باقی مَند که رقمِ سُدِریِ اَلیِ دَ بِلِهِ زمی شِشت.^{۱۵} غِیتیکه بَنیِ إِسرائیلِ اُو ره دید اونا از یگدیگه خُو دَ زبونِ عِبْرانیِ پُرسان کد: ”مَن هُو؟“ یعنی ”ای چی اَسْتَه؟“ چُون اونا نَمیدنست که اُو چی بُود. اوخته مُوسی دَزوا کُفت: ”اینمی نانی اَسْتَه که خُداوند دَز شُمو دده تا اُو ره بُخورید.^{۱۶} خُداوند کُفته: ”هر نفر اُموقَس که خورده میتنه جَم کُنه. شُمو باید یگ مَنک ره بَلده هر فردِ خانوادِه خُو که دَ هر خیمه زندگی مونه، بگیریید.“^{۱۷} پس بَنیِ إِسرائیلِ دَزی توره عمل کد. بعضیِ مردُمِ کَلو جَم کد و بعضیِ ازوا کم.^{۱۸} وختیکه اُمو «مَن» ره قد مَنک اندازه گِرِفت، معلوم شُد کسای که کَلو جَم کد، چیزی زیاد ندشت و اُونای که کم جَم کد، کمبودِ ندشت، بلکه هر آدمِ دَ اندازه ضرورتِ خُو جَم کد.^{۱۹} و مُوسی دَزوا کُفت: ”یگ دَره شی ره ام تا صُبحِ نگاه نکنید.“^{۲۰} لیکن بعضیِ مردُمِ دَ تورایِ مُوسی گوش نَدَد و یگ اندازه شی ره بَلده صَباحِ نگاه کد. مگم وختی صُبح شُد دید که پگ شی پُر از کِرم و گننده شُد و مُوسی بخاطرِ امزی کارِ دَ بِلِهِ ازوا غَدِر قار شُد.^{۲۱} هر روز صَباح‌گاه، هر کس دَ اندازه ضرورتِ خُو امزُو نانِ جَم مُوکد. لیکن وختیکه آفتو تیز مُوشد، اُمو نانِ خاصِ اُو مُوشد.^{۲۲} و دَ روزِ شَشَمِ اونا دُو برابرِ نانِ جَم کد، یعنی دُو مَنک بَلده هر نفر. پس رهبرایِ قومِ اَمَد و دَ مُوسی خبر دَد.^{۲۳} مُوسی دَزوا کُفت: ”مقصدِ توره خُداوند اینمی اَسْتَه: صَباحِ روزِ استراحت و روزِ آرامِ مُقدَس

دَ اِحْتِرَامِ خُدَاوَنَدِ اَسْتَه. پَس هِر چِيزِي رِه كِه دَ بَلِه اَتَش پُخْتِه كَدْنِي وِ يَا دَ اَو جُوشَنَدْنِي اَسْتِيد، اِمْرُوز پُخْتِه كُنِيد وِ يِگ اِنْدازِه اَزو رِه بَلْدِه صَبَاح نِگَاح كُنِيد.“
^{٢٤} و اونا مُطابِقِ اَمْرِ مُوسَى نَان رِه تا رُوزِ دِيگِه شِي نِگَاح كَد و اَمُو نَان نِه گَنْدِه شُد و نِه اَو رِه كِرْم زَد. ^{٢٥} مُوسَى دَزُوا كُفْت: ”اِي نَانِ اِمْرُوز شُمُو يِه، چِرَاكِه اِمْرُوز رُوزِ اَرَامِ دَ اِحْتِرَامِ خُدَاوَنَدِ اَسْتِه و اِمْرُوز اَمَزُو نَان هِيچ پِيدَا نَمِيْتَنِيد. ^{٢٦} شَش رُوز نَان رِه جَم كُنِيد، لِيكِن رُوزِ هَفْتُم، رُوزِ اَرَامِ اَسْتِه و اَو پِيدَا نَمُوشِه.“ ^{٢٧} اوخْتِه، دَ رُوزِ هَفْتُم بَعْضِي كَسَا بُرُو رِفْت تاكِه اَزو نَان جَم كُنِه، مِگَم اونا هِيچ پِيدَا نَتَنِسْت.

^{٢٨} پَس خُدَاوَنَدِ دَ مُوسَى كُفْت: ”تا كِي شُمُو اَز اِحْكَامِ و شَرِيْعَتِ مِه سِرْپِيچِي مُونِيد؟“ ^{٢٩} دَ فِكْرِ شُمُو بَشِه كِه ما، خُدَاوَنَدِ، رُوزِ هَفْتُم رِه بَحِيْثِ رُوزِ اَرَامِ دَز شُمُو بَخْشِيدُم. و اَمَزِي خَاطِرِ دَ رُوزِ شَشْمُ شُمُو رِه دُو بَرَابَرِ نَان مِيدُم. پَس دَ رُوزِ هَفْتُم هِر نَفَرِ دَ خِيْمِه خُو بُمْنِه و هِيچ كَسِ اَز جَايِ خُو بُرُو نَرُوه.“ ^{٣٠} پَس مَرْدُمِ دَ رُوزِ هَفْتُم اِسْتِرَاحَتِ كَد. ^{٣١} قَوْمِ اِسْرَائِيلِ نَامِ اَمَزُو نَان رِه كِه هِر صَبَاحِ جَم مَوَكِد، «مَنْ» اِشْت. اَو مِثْلِ دَانِه هَايِ گَشَنِيزِ سَفِيدِ بُوَد و مَزِه شِي رَقْمِ كُلْچِه عَسَلُتُو وَرِي. ^{٣٢} بَعْدِ اَزُو مُوسَى كُفْت: ”اِينِي رِه خُدَاوَنَدِ اَمْرِ كَدِه، 'يِگِ مَنَكِ پُرِ اَزِ «مَنْ» رِه بَلْدِه نَسْلِ هَايِ اَيْنِدِه نِگَاحِ كُو تا اونا اَو رِه بِنِگَرِه و بَدَنِه دَ وختِي كِه شُمُو رِه اَز سِرْزَمِينِ مِصْرِ بُرُو اُورْدُم، اَوْنَمُو نَان رِه دَ بِيَابُو بَلْدِه شُمُو دَدُم تا بَخُورِيد.“ ^{٣٣} و مُوسَى دَ هَارُونِ كُفْت: ”يِگِ ظَرْفِ رِه بَگِيرِ و دَ اِنْدازِه يِگِ مَنَكِ «مَنْ» پُرِ كُو و اَو رِه دَ حُضُورِ خُدَاوَنَدِ بِيَلِ تا بَلْدِه نَسْلِ هَايِ اَيْنِدِه نِگَاحِ شُنِه.“ ^{٣٤} اَمُو رَقْمِ كِه خُدَاوَنَدِ تَوَسُطِ مُوسَى اَمْرِ كَدَد، هَارُونِ اَو رِه دَ اَيْنِدِه دَ پِيَشِ رُويِ صِنْدُوقِ شَهَادَتِ اِشْت تا نِگَاحِ شُنِه. ^{٣٥} بَنِي اِسْرَائِيلِ تا چَلِ سَالِ «مَنْ» مَوْخُورِد، تا زَمَانِي كِه اونا دَ يِگِ مَنَطَقِه اَبَادِ رَسِيد، يَعْنِي تا دَاخِلِ شُدُو دَ سِرْحَدِ سِرْزَمِينِ كِنْعَانِ، خُورَاكِ اَزُوا «مَنْ» بُوَد. ^{٣٦} يِگِ مَنَكِ يَعْنِي يِگِ «عُومِرِ» دَهْمِ حِصَّه يِگِ اَيْفِه اَسْتِه.

از قاده او جاری موشه

۱۷ بعد ازو بنی اسرائیل د امر خدوند از بیابون سین کوچ کد و د سفر خو ادامه دده د منطقه رفیدیم خیمه زد، مگم د اونجی هیچ او بلده وچی کدو پیدا نشد. ۲ پس مردم قد موسی جنجال کده گُفت: ”دز مو او بدی که وچی کنی.“ موسی د جواب ازوا گُفت: ”بچی قد ازمه جنجال مونیید؟ و چرا خدوند ره امتحان مونیید؟“ ۳ ولے ازی که مردم کلو تُشنه بود، اونا نق نق کده د موسی گُفت: ”چرا مو ره از مصر د اینجی اوردی؟ آیا مو ره د اینجی اوردی تاکه مو قد اولادا و گله‌های خو از تُسنگی بُمری؟“ ۴ پس موسی د پیش خدوند فریاد زده گُفت: ”ما قد ازی قوم چی کُنم؟ قریب آسته که مره سنگسار کنه!“ ۵ خدوند د جواب موسی گُفت: ”پیش روی قوم بورو و بعضی از ریش سفیدای بنی اسرائیل ره قد خو بگیر و امو تیاق ره که قد شی دریای نیل ره زدی، د دست خو گرفته حرکت کو. ۶ اوخته، ما د حوریب د بله قاده د پیش روی تو ایسته موشم و تو قد امزو تیاق د بله قاده بزَن تا او از منه ازو بُر شنه و مردم وچی کنه.“ و موسی د مطابق امر خدوند د پیش چیم ریش سفیدون بنی اسرائیل امطور کد. ۷ او امو جای ره «مسا» و «مریبا» یعنی «آزمایش» و «جنجال» نام ایشته، چراکه بنی اسرائیل د اونجی جنجال کد و خدوند ره آزمایش کده گُفت: ”آیا خدوند د قدی ازمو حاضر آسته یا نه؟“

جنگ قد عمالیقی ها

۸ بعد ازو عمالیقیا د رفیدیم آمده قد بنی اسرائیل د جنگ کدو شد. ۹ موسی د یوشع گُفت: ”نفره ره از منه قوم انتخاب کو و بورو قد عمالیقیا جنگ کو. صباح ما تیاق خدا ره د دست خو گرفته د سر تپه ایسته موشم.“ ۱۰ پس یوشع د مطابق توره موسی عمل کده د جنگ عمالیقیا رفت و موسی، هارون و حور د بله تپه رفت. ۱۱ و ایتور شد که وختی موسی دستای خو ره سون آسمو باله موکد، بنی

إِسْرَائِيلَ پيروز مَوْشُد، مگم وختیکه مَوْسَى دِسْت خُو ره بَلدِه دَمَرَسَى تا مَوْکد،
 عَمَالِيقِیا دَ سِرِ اَزوَا زور مَوْشُد. ^{۱۲} وختی مَوْسَى کَلو مَنده شُد و دِیگه نَتَنِست
 دِستای خُو ره باله بَگیره، هَارُون و حُور یگ سنگ ره اُورده مَوْسَى ره دَ بِلِه اَزو
 شَنَد و اُونَا از دُو طرف دِستای شی ره تا آفَتَو شِشتو باله نِگاه کد. ^{۱۳} دَ نَتِیجه،
 یوشع و لشکر شی، عَمَالِيقِیا ره بَکَلی از دَمِ شَمشیر کشید.

^{۱۴} اُو غَیت خُداوند دَ مَوْسَى کُفت: ”جریانِ ای پیروزی ره دَ شَکْلِ کِتَابِ نَوشته کُو
 تاکه یادگاری بُمَنه و دَ یوشع بَگی که ’ما نام و نشانِ قَوْمِ عَمَالِیقِ ره از رُوی زمی
 پای پاک گُم مَوْنِم.“ ^{۱۵} پس مَوْسَى دَ اُونجی یگ قُربانگاه جور کد و نامِ اَزو ره
 «خُداوند عَلمِ مه یه» اِشْت. ^{۱۶} و مَوْسَى کُفت: ”ازی که دِست دَ ضِدِ تَخْتِ
 خُداوند باله شُدِه، خُداوند قد مردُمِ عَمَالِیقِی نسل دَ نسل دَ جَنگِ اَسْتِه.“

یَترون دَ دیدونِ مَوْسَى مییه

۱۸ ^۱ یَترون خُسِرِ مَوْسَى، یعنی پیشوایِ مِدیان شَنِید که خُدا چی کارای بَزُرگ
 ره بَلدِه مَوْسَى و بَلدِه قَوْمِ خُو بَنیِ إِسْرَائِیلِ اِنجام دَدِه و چی رَقمِ خُداوند اُونَا ره از
 مِصر بُرو اُورده. ^۲ پس یَترون، صَفورا خاتونِ مَوْسَى ره که مَوْسَى اُو ره پس دَ
 خانه آتِه شی رِبی کدُد، ^۳ قد دُو باچه شی گِرِفْتِه پیشِ مَوْسَى رِبی شُد. نامِ باچه اوّلِ
 مَوْسَى جِرِشوم بُود، چرَاکه دَ وختِ تَوَلُدِ اَزو مَوْسَى کُفتُد: ”ما دَ سِرزَمینِ خَارِجِ
 یگ بیگنه اَسْتِم.“ ^۴ نامِ باچه دوّم شی اِلِعازار بُود، چرَاکه مَوْسَى دَ وختِ پَیدا
 شُدون شی کُفتُد: ”خُدایِ آتِه مه مَرِه کومک کد و مَرِه از شَمشیرِ فِرْعَوْنِ نِجات
 دَد.“ ^۵ پس یَترون خُسِرِ مَوْسَى قد خاتو و دُو باچه مَوْسَى دَ بیابو دَ دِیرِ مَوْسَى اَمَد،
 دَمزُو جای که بَنیِ إِسْرَائِیلِ خیمه زَدَد، یعنی دَ دَامونِ کوهِ خُدا. ^۶ اُو پِیشلو دَ
 مَوْسَى خَبر رِبی کده کُفتُد: ”ما خُسِرِ تُو یَترون، قد خاتو و دُو باچه تُو دَ دِیرِ اَزتُو
 مییم.“ ^۷ پس مَوْسَى دَ دَمِ راهِ خُسِرِ خُو رِفت و خود ره خَم کده دِست شی ره ماخ
 کد. و بعد از احوالِ پُرسی قد یگدِیگِه خُو اُونَا دَ مَنه خیمه رِفت. ^۸ اوخته مَوْسَى دَ

خُسْرُ خُو دَ بَارِه پگِ کارای که خُداوند بَلَدِه إِسْرَائِيل دَ خِلَافِ فِرْعَوْن و مِصْرِيَا كُدُد، نَقْل كَد. اُو اَمِچْنَان قِصَّه كَد كه بَنِي إِسْرَائِيل دَ طُولِ رَاه دُچَارِ كُدَم كُدَم سَخْتِي هَا شُد و چي رَقْم خُداوند اُونَا رِه نِجَات دَد. ^۹ يَتْرُون از خَاطِرِ پِگِ خُوِي هَاي كه خُداوند بَلَدِه بَنِي إِسْرَائِيل كُدُد و ازِي كه خُداوند اُونَا رِه از دِستِ مِصْرِيَا آزَاد كُدُد، خُوش شُد. ^{۱۰} اُو كُفْت: ”مُبَارَك اَسْتِه خُداوندِ كه شُمُو رِه از دِستِ مِصْرِيَا و فِرْعَوْن نِجَات دَدِه و قَوْمِ خُو إِسْرَائِيل رِه از زِيْرِ دِستِ مِصْرِيَا آزَاد كَدِه. ^{۱۱} اَلِي مِيدَنَم كه خُداوند از پِگِ خُدايو كَدِه بُزْرَكْتَر اَسْتِه، چُون دَ بَلِه اَمَزُو چِيْزِي كه اُونَا غُرُور مُوكَد، خُداوند از اُو كَدِه غَدْر بَالِه بُود.“ ^{۱۲} پَس يَتْرُون خُسْرِ مُوسَى قُرْبَانِي سُوخْتَنِي و قُرْبَانِي هَاي دِيْگِه رِه دَ خُدا تَقْدِيم كَد و هَارُون و تَمَام رِيْش سَفِيْدَايِ إِسْرَائِيل دَ دِيدُونِ خُسْرِ مُوسَى اَمَد و يِگْجَايِ دَ حُضُورِ خُدا نَانِ قُرْبَانِي رِه خُورَد.

قاضي ها تعيين موشه

^{۱۳} صُبْحِ رُوزِ دِيْگِه شِي مُوسَى بَلَدِه رَسِيْدَكِي شِكَايَتِ مَرْدُم دَ جَايِ قِضَاوَتِ شِشْتِ و مَرْدُم از صُبْحِ تا بِيْگَاه دَ گِرْدِ شِي اِيْسْتِه بُود. ^{۱۴} و خْتِي خُسْرِ مُوسَى تَمَامِ كَارَايِ رِه كه مُوسَى بَلَدِه مَرْدُم مُوكَد دِيْد، اُو كُفْت: ”اِي چِي كَار اَسْتِه كه تُو بَلَدِه مَرْدُم مُوكُنِي؟ چِرَا تَنْهَائِي خُو دَ قِضَاوَتِ شِشْتِي و مَرْدُم رُوزِ تا بِيْگَاه دَ گِرْدِ از تُو اِيْسْتِه مُوشِه؟“ ^{۱۵} مُوسَى دَ جَوَابِ شِي كُفْت: ”مَرْدُم بَلَدِه حَلِ مُشْكَلِ خُو پِيْشِ اَزْمِه مِيِيه تاكه اُونَا اِرَادِه خُدا رِه از مِه سَوَال كَنِه. ^{۱۶} و خْتِيكه دَ بَيْنِ دُو آدَمِ اِخْتِلَافِ پِيْدَا مُوشِه، اُونَا پِيْشِ اَزْمِه مِيِيه و مَا فَيِصَلَه مُونَم كه كُدَمِ از وَا حَقِ دَ جَانِبِ اَسْتِه و مَا اِحْكَامِ و شَرِيْعَتِ خُدا رِه دَزْوَا تَعْلِيمِ مِيدَم.“ ^{۱۷} خُسْرِ مُوسَى دَزُو كُفْت: ”اَمِي كَارِ رِه كه مُوكُنِي خُوبِ نِيِيه. ^{۱۸} تُو قَدِ اَمَزِي كَارِ اَمِ خُودِ خُو رِه و اَمِ اَمِي مَرْدُمِ رِه مَنَدِه و كَامِلَا زَلَه مُونِي. اِي كَارِ كَلُو گِرْنَكِ اَسْتِه و تُو نَمِيْتَنِي اِي كَارِ رِه دَ تَنْهَائِي خُو پِيْشِ بُرِي. ^{۱۹} اَلِي تَوْرِه مَرِه گُوشِ كُو، پَنَد-و-نَصِيْحَتِ مَرِه قَبُولِ كُو و خُدا اَمِ قَدِ از تُو بَشِه: تُو بَايْدِ دَ حُضُورِ خُدا نُمَايْنَدِه مَرْدُمِ بَشِي و اِخْتِلَافِ-و-دَعْوَايِ

ازوا ره دَ پیشِ خُدا عرض کنی. ^{۲۰} احکام و شریعتِ خُدا ره دَزوا تعلیمِ بدی و بلده ازوا یادِ بدی که چی رقم رفتار کُنه و چی رقم کارا ره انجامِ بدیه. ^{۲۱} امچنان از منِه قومِ آدمای قابل، خُدا ترس و دُرستکار ره که از رشوتِ نَفرتِ دَشته بَشه، اِنِتخاب کُو تا اونا سرکرده های هزار نفری، سرکرده های صد نفری، سرکرده های پنجاه نفری و سرکرده های ده نفری بَشه. ^{۲۲} بیل که اونمُو نفرا هر وخت دَ بَینِ قومِ قضاوتِ کُنه و فقط مسایلِ غَدِرِ مُهم-و-سخت ره پیشِ ازتُو بیره. لیکن مسایلِ ریزه ره اونا خودون شی حَل-و-فصل کنه. دَزی تَرَتیبِ اونا ره دَ کار خُو شریکِ مونی و کارِ ازتُو آسوترِ شُدِه بار تُو سُبکِ موشه. ^{۲۳} اگه ای رَوش ره پیشِ بُبری و خاستِ خُدا امی رقم بَشه، اوخته، تُو ثابتِ قَدَمِ مومنی و مردُمِ امِ راضی شُدِه دَ دِلِ آرامِ پسِ دَ خانه های خُو موره. ^{۲۴} موسیٰ نصیحتِ خُسَرِ خُو ره قبول کد و مُطابقِ پیشنهادِ ازو عمل کد. ^{۲۵} او نفرای قابل ره از تمامِ بنی اسرائیل اِنِتخاب کد و اونا ره دَ سرِ هر دُلِ هزار نفری، صد نفری، پنجاه نفری و ده نفری رهبرِ تعیین کد. ^{۲۶} پس اونا هر وخت دَ بَینِ مردُمِ قضاوتِ مُوکد. مسایلِ مُشکل ره اونا دَ پیشِ موسیٰ می اُورد و اِختِلافاتِ ریزه تر ره خودون شی حَل و فصل مُوکد. ^{۲۷} بعد ازو موسیٰ خُسَرِ خُو ره رُو به راه کد و یَترونِ پسِ دَ منطقه خود خُو رفت.

دَ کوهِ سِینا

۱۹ ^۱ دَ شروعِ ماهِ سِومِ بعد از بُرِ شُدونِ بنی اسرائیل از سرزمینِ مِصر، دَمزُو روز اونا دَ بیابونِ سِینا اَمَد. ^۲ اونا از منطقه رفیدیم حرکت کد و دَ بیابونِ سِینا رسیده خیمه زد. دَ اُونجی اونا رُوی دَ رُوی کوهِ سِینا خیمه گاه ره جای-دَ جای کد. ^۳ اوخته موسیٰ دَ بله کوه دَ حُضُورِ خُدا رفت و خُداوند از بله کوه موسیٰ ره کُوی کده کُفت: ”دَ خاندانِ یعقوب، یعنی دَ بنی اسرائیل اینیطور بُگی: ^۴ شُمو دیدید که ما قدِ مِصریا چی کار کدُم و چی رقم مِثلِ یگِ بُرگُجِ اَلّی که چُوچه های

خو ره سر بال خو ايشته مويره، ما ام شمو ره د پيش خود خو اوردم. ^۵ و آلی، اگه د توره مه گوش دده از مه اطاعت کنيد و د عهدي که د بين ازمه و شمو آسته وفادار بمنيدي، شمو از منه پگ قوما مثل خزانه آلی مال خاص مه موشيد. چون تمام دنيا مال ازمه يه. ^۶ و امچنان شمو بلده ازمه مملکت پيشوايو و ملت مقدس جور موشيد. اينمی تورای آسته که بايد د بنی اسرائيل بگی. ^۷ پس موسی از کوه تا آمد و ريش سفيدای بنی اسرائيل ره کوی کده تمام تورای ره که خداوند دزو امر کدد، بلده ازوا نقل کد. ^۸ پگ مردم د يگ صدا د جواب شی گفت: ”هر چیزی که خداوند گفته مو دزو عمل مونی.“ و موسی جواب قوم ره د خداوند رسند. ^۹ خداوند د موسی گفت: ”ما د منه اور سیاه پيش تو میم تا وختیکه ما قد از تو توره موگم، مردم د گوش خو صدای مره بشنوه و بعد ازو اونا همیشه دز تو اعتماد داشته بشه.“ پس موسی توره قوم ره د خدا عرض کد. ^{۱۰} و خداوند بسم د موسی گفت: ”آلی د پيش مردم بورو و دزوا امر کو که امروز و صبح خود ره پاک کنه و کالای خو ره ام بشويه. ^{۱۱} اونا بلده روز سوم خود ره تيار کنه، چراکه ما میخایم ديگه صبح د پيش چیمای پگ بنی اسرائيل د کوه سینا نازل شئم. ^{۱۲} د گرداگرد کوه يگ حد-و-اندازه تعيين کو و دزوا بگی، هوش خو ره بگيريد که د بله کوه نرويد و حتی د دامون کوه پای خو ره نه ايليد؛ چون هر کسی که د کوه دکه بخوره، او حتماً بايد کشته شنه.“ ^{۱۳} هيچ کس بايد د جان ازو دست نزنه، بلکه او بايد سنگسار و يا قد تير کشته شنه. چی انسان بشه، چی حيوان، او نبايد زنده بمنه. ليکن وختیکه صدای شپور باله موشه، اونا د بغل کوه بيه.“ ^{۱۴} پس موسی از کوه تا شد و بنی اسرائيل ره تقدیس کد و اونا کالاهای خو ره ششت. ^{۱۵} اوخته موسی دزوا گفت: ”بلده روز سوم تيار بشيد و قد خاتونوی خو نزديکی نکنيد.“ ^{۱۶} و ايطور شد که د روز سوم، صبح گاه صدای گرگردراغ شنیده شد و آتشک زد و اور تریک د بله کوه پیدا شد. بعد ازو يگ آواز غدر بلند مثل آواز شپور آلی باله شد و تمام مردم د خیمه گاه از ترس لرزه موکد. ^{۱۷} اوخته موسی مردم ره بلده ملاقات خدا از خیمه گاه برو برد و اونا د پای کوه ایسته شد.

۱۸ تمام کوه سينا از دود پوشيده بود، چراکه خداوند د منه آتش د بله کوه تاه شدد. از کوه دود مثل دود کوره وری د هوا باله مورفت و تمام کوه د شدت لَرزه موكد. ۱۹ صدای شپور بلندتر شده مورفت تا که بیخی بلند شد. اوخته موسی توره گفت و خدا قد صدای خو دزو جواب دد. ۲۰ وختیکه خداوند د شیخی کوه سينا تاه شد، او موسی ره د پیش خو کوی کد و موسی ام د سخ کوه باله رفت. ۲۱ اوخته خداوند د موسی گفت: ”تا بورو و د قوم خو بگی که از حد-و-اندازه تعیین شده تجاوز نکنه. نشنه که اونا بلده دیدون ازمه نزدیک بییه و غدر ازوا کشته شنه. ۲۲ و حتی پیشوايونی که نزدیک ازمه مییه، اونا ام باید خود ره پاک کنه؛ اگه نه، اونا د غضب مه گرفتار موشه.“ ۲۳ موسی د خداوند گفت: ”مردم د بله کوه سينا آمده نمیتنه، چراکه تو مو ره اخطار ددی و گفتی که د گردوبر کوه حد-و-اندازه تعیین کو و کوه ره پاک حساب کو.“ ۲۴ پس خداوند د موسی گفت: ”بسم تا بورو و هارون ره قد خو باله بیرو. ولے بنی اسرائیل و پیشوايو ره نه ایل که از حد-و-اندازه تجاوز کنه و د پیش ازمه که خداوند استم بییه؛ نشنه که اونا د غضب گرفتار شنه.“ ۲۵ پس موسی از کوه تاه رفت و تمام چیزا ره د مردم دوباره گفت.

ده حکم

۲۰ و خدا گپ زده تمام امزی تورا ره گفت:

۲ ”ما خداوند، خدای تو استم که تو ره از سرزمین مصر، از جایی که غلام بودی، برو آوردیم.

۳ د پالوی ازمه خدایون دیگه ندشته بش.

۴ بلده خو بت جور نکو، نه د شکل چیزای که باله د آسمو آسته یا تاه د روی

زمی و یا دَ زیرِ آوهای زمی.^۵ اونا ره سَجده و عِبادت نَکُو، چُون ما خُداوند، خُدای تُو، خُدای غَیرتی اَسْتَم و بچکیچا ره بخاطرِ گُناهِ آته گون شی تا پُشتِ سِوَم و چارمِ امزُو کسا که از مه بد مُوبره، جَزَا مِیدِیم.^۶ لیکن رَحمت خُو ره تا هزار پُشتِ نَصیبِ کسای مُونم که مره دوست دَره و احکام مره نگاه مُونه.

^۷ نام خُداوند، خُدای خُو ره دَ مقصدِ باطلِ نَگیر، چُون خُداوند کسای ره که نام ازو ره دَ مقصدِ باطلِ بَگیره، بے جزا نَمیله.

^۸ روزِ آرام ره دَ یادِ خُو بَگیر و اُو ره مُقدَس حساب کُو.^۹ شَش روز کار کُو و پگِ کارای خُو ره انجام بَدی،^{۱۰} مگم روزِ هفتمِ یگ روزِ آرام دَ اِحترامِ خُداوند، خُدای تُو اَسْتَه. دَمزُو روزِ هیچ کار ره انجام نَدی؛ نَه خود تُو، نَه باچه تُو، نَه دُختر تُو، نَه غُلام تُو، نَه کَنیز تُو، نَه چارپایای تُو و نَه بیگنه که دَ چاردیوالی تُو بَشه،^{۱۱} چراکه خُداوند دَ شَش روزِ آسمو، زمی، دریا و هر چیزی ره که دَ منِه ازوا اَسْتَه خَلق کد و دَ روزِ هفتمِ دِستِ خُو ره از کار کشید؛ امزی خاطر اُو روزِ هفتمِ ره مُبارک خاند و اُو ره پاک حساب کد.^{۱۲} آته و آبه خُو ره اِحترام کُو تا دَ سرزمینی که خُداوند، خُدای تُو دَز تُو مُویخشه، عُمَرِ دِراز دَشْتَه بَشی.

^{۱۳} قتل نَکُو.

^{۱۴} زنا نَکُو.

^{۱۵} دُزی نَکُو

^{۱۶} دَ ضِدِ همسایه خُو شاهدی دروغ نَدی.

^{۱۷} چیم خُو ره دَ خانه همسایه خُو نَه ایل؛ خاتونِ همسایه خُو ره، غُلام و کَنیز شی ره، گاو و اُلاغ شی ره و هیچ مالِ دیگه همسایه خُو ره تی چیم نَکُو.

^{۱۸} وختیکه مردُم گُرگردراغ و آتَشک ره قد باله رفتون دُود از کوه دید و صدای

شپپور ره شنید، اونا از ترس د لَرزه اُفتد و از کوه دُورتر ایسته شد. ^{۱۹} و اونا د موسی گُفت: ”خود تو پیغامِ خدا ره دز مو بگی و مو گوش مونی، مگم خدا قد ازمو توره نگیه، نشنه که مو بمری.“ ^{۲۰} لیکن موسی د مردم گُفت: ”ترس نخورید؛ خدا بلده ازی اَمده که شمو ره آزمایش کنه تا که ترسِ خداوند د پیش روی شمو بشه و شمو گناه نکنید.“ ^{۲۱} د حالیکه پگ قوم دُورتر ایسته بود، موسی دمزو اور تریک و سیاه که خدا د اونجی بود، نزدیک شد.

^{۲۲} اوخته خداوند د موسی گُفت: ”د بنی اسرائیل اینی رقم بگی، خودون شمو دیدید که ما از آسمو قد شمو توره گُفتم. ^{۲۳} د پالوی مه خدایون دیگه از نقره و طلا بلده خو جور نکنید. ^{۲۴} بلده ازمه یگ قُربانگاه از خاک زمی جور کنید و د بله ازو قُربانی‌های سوختنی و قُربانی‌های سلامتی ره از منه گله و رمه خو دز مه تقدیم کنید. هر جای ره که ما انتخاب کنم تا د اونجی نام مه یاد شده ستایش شنه، ما د اونجی پیش شمو مییم و شمو ره برکت میدم. ^{۲۵} ولے اگه بلده ازمه یگ قُربانگاه سنگی جور مونیید، سنگا ره تراش نکنید، چون اگه اوزار کار ره د بله ازوا استعمال کنید، قُربانگاه نجس موشه. ^{۲۶} قُربانگاه زینه‌دار جور نکنید؛ نشنه وختیکه شمو از زینه باله مورید، شرمگاه شمو دیده شنه.“

قانون جزا

۲۱ ^۱ ”و اینی احکام ره ام باید د بنی اسرائیل بگی، ^۲ اگه یگ غلام عبرانی بخری، او باید بلده شش سال دز تو خدمت کنه و د سال هفتم او ره آزاد کو، بدون ازی که او بلده آزادی خو پیسه بدیه. ^۳ اگه د غیتی که غلام تو شدد مجرد بود، او باید تنها آزاد شنه. ولے اگه پیش ازی که غلام از تو شنه خاتو دشت، خاتون شی ام قد ازو قتی آزاد شنه. ^۴ اگه بادار شی بلده ازو خاتو گرفته بشه و او غلام از خاتون خو صاحب باچه ها و دختره شده بشه، اوخته خاتو و اولادا از بادار شی موشه و او غلام تنهای خو آزاد شنه. ^۵ لیکن اگه او غلام بگیه: ”ما بادار

و خاتو و بچکچای خو ره دوست دَرُم؛ ما نَمیخایم آزاد شُنم.“^۶ اوخته بادار شی او ره دَ حُضُورِ خُدا بُبره و بعد ازو دَ دانِ درگه و یا چوکاتِ درگه ایسته کُنه و دَ اُونجی بادار شی گوشِ غلام ره قد یگ دروش سُلَاح کنه. ازو پس اُمُو غلام بَلدِه همیشه دَ بادار خو خِدْمَت کنه.

^۷ اگه یگ آدم دُخترِ خو ره مِثَلِ کَنیزِ سَودا کنه، او کَنیزِ مِثَلِ غلاما وَری دَ سالِ هفتم نَباید آزاد شُنه.^۸ و اگه بادارِ ازو دُخترِ که او ره دَ خود نامزاد کده، ازو راضی نَبشه، او حق نَدره که او ره دَ یگو نفرِ که از بنی اسرائیل نَبشه سَودا کنه، چراکه اُمُو کار دَ حق ازو دُخترِ خیانتِ حساب موشه، بلکه بیله که اُمُو دُخترِ بازخِرید شُنه.^۹ و اگه بادارِ بخایه کَنیزِ ره بَلدِه باچه خو نامزاد کنه، باید مُطابِقِ رَسْمِ دُخترِونِ آزادِ قد ازو رفتار کنه، نه مِثَلِ یگ کَنیزِ.^{۱۰} اگه دَ پالوی کَنیزِ یگ خاتونِ دیگه بَلدِه خو بگیری، او نَباید از خوراک و پوشاک و حقِ زنِ -و- شویی ازو کم کنه.^{۱۱} و اگه بادارِ امی سه چیز ره بَلدِه ازو انجام نَمیدیه، او کَنیزِ مِیتنه او ره ایله کنه و بدونِ پیسه دَو آزاد شُنه.

^{۱۲} اگه کسی یگ انسان ره بزنه و او بمره، او آدم باید کُشته شُنه.^{۱۳} لیکن اگه او دَ گیتِه شی نَبوده که او ره بزنه، بلکه تقدیرِ اِلهی بُوده که اُمُو نفرِ دَ دِستِ شی بُفته، اوخته ما بَلدِه ازو یگ جای ره تعیین مومم که دَ اُونجی دوتا کنه.

^{۱۴} ولے اگه یگ شخص دَ بله همسایه خو قار شُنه و او ره قَصداً بکُشه، او ره حتی از پناهِ قُربانگاهِ ازمه باید بکشید تا که کُشته شُنه.

^{۱۵} و کسی که آته یا آبه خو ره بزنه، باید کُشته شُنه.^{۱۶} و کسی که یگ انسان ره دُزی کده سَودا کنه و یا اُمُو نفرِ دَ دِستِ شی پیدا شُنه، دُز باید کُشته شُنه.

^{۱۷} کسی که آته یا آبه خو ره لعنت کنه، باید کُشته شُنه.

۱۸ اگه دُو نفر قد یگدیگه خُو جنگ-و- جنجال کُنه و یگ شی دیگه ره قد سنگ یا مُشت بزنه، مگم اُو نمره بلکه بستر شُنه، ۱۹ و بعد ازو دُوباره از جاگه خُو باله شُدِه دَ کومک تِیاق راه بوره، دَ اُو صورت آدم زَدنی بے گُناه آسته. ولے تاوون روزای بیکاری شی ره باید دَزو بدیه و خَرچ تداوی شی ره دَ گردو بگیریه.

۲۰ و اگه کسی غلام یا کنیز خُو ره قد چيو بزنه و اُو دَ زیر چيو بمره، اِنْتقام ازو باید گِرْفته شُنه. ۲۱ لیکن اگه اُمُو غلام یا کنیز چند روز پس از لَت خوردو زنده بُمَنه، نَباید از بادار شی اِنْتقام گِرْفته شُنه، چراکه اُو غلام یا کنیز دَزو تعلق دَره.

۲۲ و اگه یگ تعداد مردا قد یگدیگه خُو جنگ کنه و دَ وخت جنگ یگ خاتون حامله ره بزنه و اولاد ازو ضایع شُنه، مگم دَ خود ازو خاتو کُدم ضرر نرسه، اُمُو آدم زَدنی هر قدر پیسه که شوی امزو خاتو طلب کنه، باید جریمه بدیه، ولے قاضیا باید تصدیق کنه. ۲۳ لیکن اگه دَ خود ازو خاتو نقص برسه، باید اُمُو نقص دَ آدمی که زده ام برسه: جان دَ عَوْضِ جان، ۲۴ چیم دَ عَوْضِ چیم، دندو دَ عَوْضِ دندو، دست دَ عَوْضِ دست، پای دَ عَوْضِ پای، ۲۵ داغ دَ عَوْضِ داغ، زخم دَ عَوْضِ زخم و سیاکوی دَ عَوْضِ سیاکوی.

۲۶ اگه کسی چیم غلام یا کنیز خُو ره کور کنه، باید اُو ره دَ عَوْضِ چیم شی آزاد کنه. ۲۷ و اگه کسی دندون غلام یا کنیز خُو ره میده کنه، باید اُو ره دَ عَوْضِ دندون شی آزاد کنه.

۲۸ و اگه یگ نرگاو دَ بله یگو مرد یا خاتو قد شاخ خُو حمله کنه و اُو ره بکُشه، نرگاو باید سنگسار شُنه و گوشت شی ام خورده نَشُنه، مگم صاحب نرگاو بے گُناه حساب شُنه. ۲۹ ولے اگه اُمُو نرگاو ازو پیش ام قد شاخ خُو حمله موكده و صاحب شی ام ازی توره خبر دشته، مگم نرگاو ره بسته نكده و اُمُو نرگاو یگو مرد یا خاتو ره کُشته، دزی صورت نرگاو باید سنگسار شُنه و صاحب شی ره ام باید بکُشه. ۳۰ ولے اگه خونبها دَ بله صاحب نرگاو تعیین شُنه، صاحب نرگاو

میتنه قد دَدونِ خُونبَهایِ تعیینِ شُدِه جانِ خُو ره بازخريدِ کنه. ^{۳۱} چي دُختر ره شاخِ بزنه، چي باچه ره، اينمي حُکمِ ذکرِ شُدِه بايد اجرا شُنه. ^{۳۲} اگه نرگاو يگو غلام يا کنيز ره بزنه، بايد صاحبِ نرگاو سي مِثقالِ نُقره دَ بادارِ غلام يا کنيز بديه و گاو ام سنگسار شُنه. ^{۳۳} اگه کسي دانِ کُدمِ چاه ره واز کُنه يا يگو چاه ره بکنه و رُو شي ره نپوشنه و دَ مَنه ازو يگو گاو يا خر بفته، ^{۳۴} صاحبِ چاه بايد عَوْضِي و يا قِيمَتِ امزو حيوانِ ره دَ صاحبِ شي بديه و حيوانِ مُرده دزو تعلق ميگيره.

^{۳۵} اگه نرگاو يگو آدم، نرگاو يگو کسي ديگه ره بزنه و بکُشه، اوخته اونا گاو زنده ره سَودا کده قِيمَتِ شي ره مَنه خُو تقسيمِ کنه و نرگاو کُشته شُدِه ره ام دُو تقسيمِ کُنه. ^{۳۶} ولے اگه معلوم شُد که امي گاو سابقِ ام عادتِ شاخِ زدو ره دَشته، مگم صاحبِ شي اُو ره بسته نکده، اوخته گاو زنده ره صاحبِ شي بايد دَ عَوْضِ گاو کُشته شُدِه بديه و گاو کُشته شُدِه از خود شي موشه.

۲۲ ^۱ اگه کسي نرگاو يا گوسپو ره دُزي کنه و اُو ره حلالِ کنه يا سَودا کنه، بايد دُز دَ عَوْضِ نرگاو پنجِ گاو و دَ عَوْضِ گوسپو چارِ گوسپو بديه. ^۲ اگه کُدمِ دُز دَ وختِ شاو دَ دُزي کدو گرفتار شُنه و اُو ره تا اندازه بزنه که بُمَره، خونِ ازو بايد بازخاستِ نَشُنه. ^۳ ليکن اگه دُز بعد از آفتو بُر شُدو کُشته شُنه، بازخاستِ خونِ ازو بايد شُنه. دُز بايد تاوو بديه و اگه چيزي ندره، خودِ ازو بايد سَودا شُنه و قِيمَتِ شي دَ عَوْضِ دُزي شي دده شُنه. ^۴ اگه چيزي دُزي شُدِه زنده دَ دستِ دُز پيدا شُنه، هر چيزي که بَشه، چي گاو، چي خر، چي گوسپو، دُز بايد دُو برابرِ تاوو بديه.

^۵ اگه کسي تاله خُو ره بکُلي بچرنه و بعد ازو مالِ خُو ره قَصداً دَ تاله يا باغِ انگورِ ديگه کس ايله کنه، اُو بايد تاوون شي ره از خُو بترينِ تاله يا باغِ انگورِ خودِ خُو بديه.

۶ اگه یگو کس آتش در بدیه و آتش د خار بوته برسه و بعد ازو د کشت دیگه نفر بوره و قوده یا حاصل درو نشده و یا تمام کشت ازو ره بسوزنه، آدمی که آتش کده، حتماً باید تاوون شی ره بدیه.

۷ اگه کسی پیسه یا سامان خو ره پیش همسایه خو امانت بیله و چیزی ایشتیگی از خانه امزو نفر دزی شنه، د صورتی که دز گرفتار شنه، او باید دو چند تاوو بدیه. ۸ اگه دز گرفته نشد، او غیت صاحب خانه باید د حضور خدا حاضر شنه تا فیصله شنه که آیا او دست خو ره د مال همسایه خو دراز کده، یا نه؟ ۹ تمام قضیه های خیانت، چی د باره گاو، خر یا گوسپو بشه، چی د باره کالا و یا هر چیز دیگه که گم شده بشه و یگو کس ادعا کنه که ”اینمی از مه یه“ اوخته، ادعا کننده و صاحب مال هر دوی شی باید د حضور خدا بییه و هر کدم شی که گناهکار اعلان شد، باید دو چند د همسایه خو تاوو بدیه.

۱۰ اگه کدم کس یگو خر یا نرگاو یا گوسپو و یا یگو حیوان دیگه ره بلده همسایه خو امانت بدیه و او حیوان بمره یا اوگار شنه و یا از پیش ازو برده شنه بدون ازی که کس بنگره، ۱۱ یگ قسم د بین ازو هر دو د حضور خداوند ایشته شنه. اگه امو آدم قسم بخوره که دست خو ره د مال همسایه خو دراز نکده، صاحب مال باید قسم شی ره قبول کنه. اوخته او آدم لازم ندره که تاوو بدیه. ۱۲ ولی اگه او حیوان از پیش همسایه دزی شده بشه، او باید د صاحب ازو تاوو بدیه. ۱۳ اگه حیوان د وسیله یگو جانور درنده پاره شده بشه، او باید لاش پاره شده ره د عنوان ثبوت بیره. د او صورت او لازم ندره که تاوو بدیه.

۱۴ اگه کسی یگ حیوان ره از همسایه خو امانت بگیره و او حیوان د وختیکه صاحب شی حاضر نبشه، اوگار شنه یا بمره، پس آدم امانت گیرنده باید تاوون حیوان ره بدیه. ۱۵ لیکن اگه صاحب امزو حیوان حاضر بوده بشه، او مجبور نییه که تاوو بدیه. اگه حیوان کرا شده بشه، امو کرایه د عوض تاوون شی حساب

مُوشه.

قانونای اخلاقی و مذهبی

^{۱۶} اگه یگو مرد کُدم دُخترِ باکره ره که هنوز نامزاد نشده بَشه، بازی بدیه و قد شی خاو کنه، او باید مهریه دُختر ره بدیه و او ره خاتون خُو کنه. ^{۱۷} لیکن اگه آته شی راضی نبَشه که دُختر خُو ره دَزو آدم بدیه، پس او آدم باید مهریه یگ دُختر ره دَزو بدیه.

^{۱۸} خاتونی که جادوگری مونه، او ره زنده نه ایلید.

^{۱۹} هر انسان که قد حیوان نزدیکی کنه، باید کُشته شنه.

^{۲۰} هر کسی که بلده خُداون دیگه، غیر از خُداوند قُربانی کنه، باید کاملاً نابود شنه. ^{۲۱} آدم بیگنه ره آزار ندید و د حق شی ظلم نکنید، چراکه خودون شمو ام د سرزمین مصر بیگنه بُودید. ^{۲۲} خاتون بیوه و یتیم ره اذیت نکنید. ^{۲۳} اگه اونا ره اذیت کُنید، اونا پیش ازمه داد-و- فریاد مونه و ما ضرور داد-و- فریاد ازوا ره میشنوم ^{۲۴} و د سر شمو قار شده شمو ره د دم شمشیر موکُشم تاکه خاتونوی شمو بیوه شنه و بچکیچای شمو یتیم.

^{۲۵} اگه د کُدم شخص مُحتاج که از قوم ازمه آسته پیسه قرض میدی، مثل یگ سُودخور رفتار نکو و ازو سُود نگیر. ^{۲۶} اگه چپن همسایه خُو ره گرو گرفتی، او ره حتماً پیش از شِشتون آفتو دَزو پس بدی، ^{۲۷} چراکه اونمو چپن یگانه پوش بلده خاو شی آسته. اگه ازو محروم بَشه، او جسم خُو ره قد چیزخیل پوش کنه؟ پس او پیش ازمه فریاد میزنه و ما د داد ازو میرسم، چراکه ما خُدا کریم-و- رحیم آستم.

۲۸ دَ خُدا كُفرگویی نَكُو و دَ رهبرِ قَوْمِ خُو نَالَتِ نَكُو. ۲۹ دَ اُوردونِ هديهِ حاصلات و شیره انگور خُو دَ حُضُورِ ازمه معطل نَكُو. باچه اولباری خُو ره دَز مه وَقَفِ كُو. ۳۰ اُمُو رَقَم، اولباری‌های گاو و مال خُو ره ام دَز مه وَقَفِ كُو. بیل كه نِلغِه بِلدِه هفت روز دَ پیشِ اَبِه خُو بُمَنه و دَ روزِ هِشْتَم، اُو ره دَز مه بَدی. ۳۱ شُمُو قَوْمِ مُقَدَّسِ مه اَسْتِید. دَمزی دَلیلِ گوشتِ حیوانِ ره كه دَ وَسِیلِه جانورِ دَرِنده پاره شُدِه بَشِه، نَخورید، بَلَكِه اُو ره پیشِ سِگَا بِنْدَزید.

۲۳ ۱ خبرِ دروغِ ره تیتِ نَكُو و قدِ آدمِ شَریرِ همدستِ شُدِه شاهدیِ دروغِ نَدی.

۲ دَ انجامِ دَدونِ عملِ بَدِ از اَكثَریتِ مردُمِ پیرویِ نَكُو. دَ مَوْعِ دَعوا از خاطرِ تاثیرِ نظرِ اَكثَریتِ مردُم، شاهدیِ دروغِ نَدی و عدالتِ ره پایمالِ نَكُو. ۳ امچنان از دَعوايِ آدمِ غریبِ دَ محاکمهِ طرفداریِ نَكُو.

۴ اگه قدِ گاو یا خَرِ گُمَشُدِه دُشمونِ خُو رُوی دَ رُوی شُدی، اُو ره پیشِ صاحبِ شیِ پسِ بُر.

۵ اگه مینگریِ یگو کسی كه از تو نَفَرَتِ دَرِه و خَرِ شیِ دَ زیرِ بارِ خاو كده، بے‌پروا از پالویِ خَرِ شیِ تیرِ نَشُو، بَلَكِه دَزُو كومكِ كُو تاكه خَرِ شیِ از زمیِ باله شُنه.

۶ حقِ آدمِ درمندهِ قَوْمِ خُو ره دَ پیشِ قاضیِ پایمالِ نَكُو. ۷ تَهْمَتِ ناحقِ دَ کسِ نَزَن و آدمِ صادقِ و بے‌گناهِ ره دَ قتلِ نَرَسَن، چراكه شخصِ بَدکارِ ره ما بیگناهِ حسابِ نَمُونُم. ۸ رِشَوَتِ نَگیر، چراكه رِشَوَتِ چیمایِ بینایا ره کورِ مونه و تورایِ آدمایِ عادلِ ره کجِ مونه. ۹ دَ آدمِ بیگنهِ ظَلَمِ نَكُو، چراكه خودگونِ شُمُو دَ مِصرِ بیگنهِ بُودید و از حالِ دِلِ بیگنهِ خبرِ دَرید.

سال هفتم و روز هفتم

^{۱۰} دَ زمینِ خُو شَش سال کِشت و کار کُو و حاصلِ شی ره جَم کُو، ^{۱۱} مگم دَ سالِ هفتم بیل که زمین تُو سفید و ایوه بُمَنه تا آدمای مُفلس- و- نادار که دَ بَینِ قوم تُو آسته، از چیزی که سوز مونه بُخوره. و باقی مَنده شی ره حیوانای بیابو بُخوره. قد باغِ انگور و باغِ زیتون خُو ام امی کار ره بُکُو. ^{۱۲} شَش روز کار کُو و دَ روزِ هفتم مندگی خُو ره بگير تا گاو و خر تُو دمرسی کُنه و باچه کنیز تُو و شخصِ بیگنه که بلده تُو کار مونه، بتنه آرام بگيره. ^{۱۳} دَمزُو چیزای که دَز شَمو گُفتم، پای بند بشید و نام خدایونِ دیگه ره ذکر نکنید و نام های ازوا ره حتی دَ زیون خُو ام نیرید.

عید های سالانه

^{۱۴} هر سال سه دفعه دَ احترامِ ازمه عید بگيرید:

^{۱۵} اوّل عیدِ فطیر ره برگزار کُنید. امو رقم که ما دَز شَمو امر کدم، دَ دورونِ هفت روز نانِ فطیر بُخورید. ای ره بطورِ مُنظم هر سال دَ ماهِ اَبیب ادا کُنید، چون دَمزی ماه بود که از مصر بُر شُدید. دَمزی عید باید هیچ کس دستِ خالی دَ حُضُورِ ازمه نیه.

^{۱۶} دوّم، عیدِ نویرِ حاصلات ره دَ مَوقِعِ که حاصلِ اوّلِ کِشت- و- کار خُو ره دَ پیشِ ازمه تقدیم مُونید، برگزار کُنید. سوّم، عیدِ فصلِ دِرو ره دَ آخِرِ سال دَ وختِ جَم کدونِ حاصلِ زمینِ خُو برگزار کُنید.

^{۱۷} هر سال سه دفعه پگِ مردا- و- باچه های شَمو باید دَ حُضُورِ خُداوند- خُدا حاضر شنه. ^{۱۸} خونِ قُرَبانی ره قد نانِ خمیرمایه تُو دَز مه تقدیم نکنید. چربی

قُرْبَانِی رِه که دَ مَوْعِ عِیدِ دَز مه تَقْدِیمِ مُونِید، نَباید تا صُبْحِ رُوزِ دِیگِه باقی بُمَنه. ^{۱۹} بَهِتَرِینِ نَوَبَرِ حَاصِلَاتِ زَمِینِ خُو رِه دَ خَانِه خُداوند، خُداى خُو بَیْرِید. بَزْغَلِه رِه دَ شِیرِ آبِه شِی پُختِه نَکُنِید.

وَعْدِه هَا و اَحْکَامِ خُدا

^{۲۰} ما یگِ مَلایکِه رِه پِیشِلونِ تُو رِیِ مُونِمِ تا که از تُو مَحَافِظَتِ کُنِه و تُو رِه دَ سِرْزَمِینِی که ما بَلَدِه تُو تِیار کَدِیم، بَرَسَنه. ^{۲۱} خُود رِه اَزو هُوشِ کُو و دَ تُو رِایِ شِی گُوشِ بَدِی. قَد اَزو تَلْخِ نَشُو، چَرا که خَطَاهاى تُو رِه نَمُویْخِشِه، چُونِ ما اُو رِه رِیِ کَدِیم و نَامِ اَزْمِه قَد اَزو اَسْتِه. ^{۲۲} لِیْکِنِ اگِه دَزو گُوشِ بَدِی و پَگِ چِیزایِ رِه که ما قَد تُو گُفْتَمِ اَنجَامِ بَدِی، اُو غِیْتِ ما دُشْمونِ دُشْمَنایِ تُو و مُخَالِفِ مُخَالِفِینِ تُو مُوشَم. ^{۲۳} مَلایکِه مه پِیشِلونِ تُو موره و تُو رِه دَ سِرْزَمِینِ اَمُورِیا، حِتِّیا، فَرِزِیا، کِنَعانِیا، حِوِیا و یَبُوسِیا مِیرَسَنه و ما اُونَا رِه پَایِ پَاکِ گَمِ مُونِم. ^{۲۴} دَ خُدايُونِ اَزوا سَجَدِه نَکُو و اُونَا رِه پَرَسِتِشِ نَکُو و دَ رَسْمِ و رِواجِ مَذْهَبِیِ اَزو مَرْدُمِ اَمِ شِرْکَتِ نَکُو، بَلْکِه بُتْهاى اَزوا رِه مُکَمَلِ خَرَابِ کُو و سَتُونِ هاى پَرَسِتِشِیِ اَزوا رِه مِیدِه کُو. ^{۲۵} خُداوند رِه که خُداى شُمُو اَسْتِه، عِبادتِ کُنِید و اُو نَانِ و آوِ شُمُو رِه پُر بَرِکَتِ مُونِه و مَرِیضِیِ ها رِه از مِینْکَلِ شُمُو دُورِ مُونِه. ^{۲۶} دَ سِرْزَمِینِ شُمُو هِیْچِ خَاتُو اَوْلادِ خُو رِه ضایِعِ نَمُونِه و هِیْچِ خَاتُونِ سَنَدِه پَیدا نَمُوشِه و ما، خُداوند، دَز شُمُو عُمَرِ بَرِازِ مِیدَم. ^{۲۷} بَیم-و- وَحْشَتِ خُو رِه پِیشِلونِ تُو رِیِ مُونِمِ و پَگِ قَوْمایِ رِه که تُو دَ بَینِ اَزوا موریِ دَ سَرْدَرْگُمِیِ مِینْدَزَمِ و دُشْمَنایِ تُو رِه دُوتَلْجِیِ مُونِم. ^{۲۸} ما گَاوزْمَبُورا رِه پِیشِلونِ تُو رِیِ مُونِمِ تا که حِوِیا، کِنَعانِیا و حِتِّیا رِه از دَمِ رَاهِ تُو دُورِ کَنه. ^{۲۹} اَلْبَتَه اُونَا رِه دَ طُولِ یِگِ سَالِ بُرِ نَمُونِم؛ نَشُنِه که زَمِیِ خَالِی-و- خَرَابِه شُنِه و جَانُورایِ دَرِنْدِه از حَدِّ و اَندازِه کَلُو شُنِه. ^{۳۰} ما اُونَا رِه کَمِ کَمِ از پِیشِ رُویِ تُو هِیِ مُونِمِ تا که جَمْعِیَتِ شُمُو زیادِ شُدِه بوره و تَمَامِ زَمِیِ رِه بَگِیْرِید. ^{۳۱} سَرْحَدِ سِرْزَمِینِ تُو رِه از دَرِیایِ سُرْخِ تا لَبِ دَرِیایِ فَلَسطِینِ و از بَیا بُونِ جَنُوبِ تا دَرِیایِ فَرَاتِ و سَعَتِ مِیدَم، چَرا که مَرْدُمِ اَمْزِیِ سِرْزَمِیِ رِه دَ دِستِ شُمُو مِیدِیمِ و تُو اُونَا

ره از پیش روی خُو بُر مونی. ^{۳۲} قد ازوا و خُدايُونِ ازوا عهد- و- پیمان نگو. ^{۳۳} نه ایل که اونا د سرزمین تو زندگی کنه؛ نشنه که اونا باعث شنه که تو د ضدِ ازمه گناه کنی، چُون اگه خُدايُونِ ازوا ره پَرستش کنی، تُو حتماً د دامِ گِرفتار موشی. “

ثابت کردنِ عهد و قول

۲۴ ^۱ بعد ازو خُداوند د مَوسَى گُفت: “خود تو، هارون، ناداب و ابیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدای اسرائیل د پیشِ ازمه د بله کوه بیید و از دور مره سجده کنید. ^۲ مگم خود تو، ای مَوسَى، تنها د دیر مه بیه و دیگای شمو نزدیک نیه و مردم هیچ کدم شی نباید د بله کوه بییه. “ ^۳ پس مَوسَى آمد و پگِ توراى خُداوند ره قد تمام احکام شی د بنی اسرائیل نقل کد و پگِ مردم د یگ صدا گُفت: “هر چیزی که خُداوند گُفته، مو دز شی عمل مونی. “ ^۴ مَوسَى تمام توراى خُداوند ره نوشته کد و صُبحِ روزِ دیگه شی باله شده د دامونِ کوه قربانگاه جور کد و د اطرافِ ازو د نشانی دوازده طایفه اسرائیل دوازده ستونِ سنگی ایستلجی کد. ^۵ اوخته مَوسَى چند نفر از جوانای بنی اسرائیل ره ری کد و اونا رفته قربانی‌های سوختنی تقدیم کد و گاوو ره د عنوانِ قربانی‌های سلامتی د نامِ خُداوند حلال کد. ^۶ پس مَوسَى نیمِ خونِ حیوانای قربانی شده ره گرفت و د تَشْتِ ها شیو کد و نیم شی ره د بله قربانگاه پاش دد. ^۷ بعد ازو طومارِ عهد ره گرفت و او ره د بنی اسرائیل خاند و اونا گُفت: “تمام چیزای ره که خُداوند گُفته، مو عملی مونی و از توره شی اطاعت مونی. “ ^۸ پس مَوسَى خونی ره که د تَشْتِ ها شیو کد، گرفت و د بله مردم پاش دده گُفت: “اینه، خونِ عهدی که خُداوند قد ددونِ امزی احکام قد شمو بسته کد. “ ^۹ اوخته مَوسَى، هارون، ناداب و ابیهو قد هفتاد نفر از ریش سفیدونِ اسرائیل د بله کوه رفت، ^{۱۰} و اونا خُداى اسرائیل ره دید که د زیر پای شی یگو چیز رقمِ فرشی که از یاقوتِ کبود جور شده بَشه، بود و مثلِ آسمو وری

صاف و شفاف معلوم موشد. ^{۱۱} اگرچه بزرگای بنی اسرائیل خدا ره دید، ولی او د بِلِه ازوا دست باله نکد و دزوا ضرر نرسند و اونا د اونجی خورد و وچی کد.

موسی د بِلِه کوه سینا

^{۱۲} بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”پیش ازمه د بِلِه کوه بیا و د اونجی بمن و ما تو ره لوح های سنگی ره میدم که د بِلِه شی قانون و احکام ره نوشته کدیم تا اونا ره د بنی اسرائیل یاد بدی.“ ^{۱۳} پس موسی و دستیار ازو یوشع باله شده د بِلِه کوه خدا رفت. ^{۱۴} و او د ریش سفیدون قوم گفت: ”د اینجی بمنید و چیم د راه مو بشید تا که مو پس بیی. اینه، هارون و حور ام قد شمو آسته. اگه کدم نفر یگو دعوا یا مشکل دشته بشه، او باید د دیر ازوا بییه.“ ^{۱۵} وختی موسی د کوه بر شد اور کوه ره پوشند. ^{۱۶} اوخته بزرگی-و-جلال خداوند د بِلِه کوه سینا قرار گرفت و بلده شش روز اور کوه ره پوشند. د روز هفتم خداوند موسی ره از منه اور کوی کد ^{۱۷} و ظهور بزرگی-و-جلال خداوند د شیخی کوه د نظر بنی اسرائیل که د تیلو منتظر بود، مثل النگه آتش وری معلوم موشد. ^{۱۸} پس موسی د منه اور داخل شد و د بِلِه کوه رفته چل شاو و روز د کوه مند.

هدیه ها بلده جایگاه مقدس

۲۵ ^۱ اوخته خداوند د موسی گفت: ^۲ ”د بنی اسرائیل بگی که دز مه هدیه بیره. هر کسی که د خوشی دل خو آورد، هدیه شی ره قبول کو. ^۳ هدیه ها باید امزی چیزا بشه: طلا، نقره و برونز، ^۴ چوغ لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ و کتان نرم و موی بز، ^۵ پوست سرخ شده قوچ و پوست نرم-و-قیمتی، چپو درخت اکاسی، ^۶ روغون زیتون بلده چراغا، مواد خوشبوی بلده روغون مسح و بلده بخور خوشبوی، ^۷ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی بلده ایفود و سینه بند پیشوای بزرگ. ^۸ اونا باید یگ جایگاه مقدس بلده مه جور کنه تا که د بین ازوا جای-د-

جای شُئِم. ^۹ ای جایگاه و تمام اسباب شی ره دقیق دَ مُطابِقِ نَقْشِه که دَز تُو نِشو مِیدَم، جور کُو.

نَقْشِه صَنْدُوقِ شَهَادَتِ

^{۱۰} «اونا یگ صَنْدُوقِ ره از چِیوِ اَکاسی جور کُنه که دِرازی شی دُو و نِیم توغی، بر شی یگ و نِیم توغی و بلندی شی ام یگ و نِیم توغی بَشِه. ^{۱۱} مَنه شی و برون شی ره قد رُو کَشِ طِلاّی خالِصِ بُپوشَن و دَ گِرِداگِرِد شی یگ چُفتی طِلاّی جور کُو. ^{۱۲} چار حَلَقَه طِلاّی تِیار کُو و اونا ره دَ چار پایِه صَنْدُوقِ سَخْت کُو، یعنی دُو حَلَقَه دَ یگ طرف شی و دُو حَلَقَه دَ دِیگه طرف شی. ^{۱۳} دُو دِستکِ چِیوِ دِراز ره که از دِرخْتِ اَکاسی جور شُدِه قد رُو کَشِ طِلاّی بُپوشَن ^{۱۴} و اونا ره بَلَدِه بُردونِ صَنْدُوقِ دَ مَنه حَلَقَه های هر دُو طرفِ صَنْدُوقِ تیر کُو. ^{۱۵} ای دِستکِ چِیوِ های دِراز باید دَ مَنه حَلَقَه های صَنْدُوقِ بُمَنه و از مَنه ازوا بُر نَشَنه. ^{۱۶} بعد ازو اَمُو لُوحِ شَهَادَتِ ره که دَز تُو تَسْلِیمِ مُوکُنَم دَ مَنه صَنْدُوقِ بیل. ^{۱۷} بعد ازو «جای کِفاره» یعنی سِرپوشِ صَنْدُوقِ ره از طِلاّی خالِصِ جور کُو که دِرازی شی دُو و نِیم توغی و بر شی یگ و نِیم توغی بَشِه. ^{۱۸} دُو مُجَسَمِه کِرُوبی ره از طِلاّی چکُش کاری شُدِه جور کُو و دَ هر دُو سِرِ جای کِفاره سَخْت کُو. ^{۱۹} یگ کِرُوبی ره دَ یگ سِرِ جای کِفاره و دِیگه شی ره دَ دِیگه سِرِ جای کِفاره سَخْت کُو. هر دُو شی ره قد جای کِفاره از یگ پرچه طِلاّ جور کِنید. ^{۲۰} بال های کِرُوبیا دَ بِلَه جای کِفاره واز شُدِه بَشِه، تاکه دَ بِلَه ازو سایه کُنه. رُو های ازوا طرفِ یگدِیگه و نظر های شی طرفِ جای کِفاره بَشِه. ^{۲۱} سِرِ پوش، یعنی جای کِفاره ره دَ بِلَه صَنْدُوقِ نَصَبِ کُو و لُوحِ شَهَادَتِ ره که دَز تُو تَسْلِیمِ مُونَم دَ مَنه صَنْدُوقِ بیل. ^{۲۲} ما دَ اُونجی قد تُو مُلاقاتِ مُونَم و از بِلَه جای کِفاره، یعنی از بَینِ دُو مُجَسَمِه کِرُوبی که دَ بِلَه صَنْدُوقِ شَهَادَتِ مَوْجُودِ اَسْتِه، قد تُو توره مُوکَم و تمامِ احکامِ خُو ره دَز تُو مِیدَم تاکه اونا ره دَ بَنیِ اِسْرائیلِ بَرَسَنی.»

میز نانِ مقدّس

۲۳” بعد از وِگ میز از چِیوِ اَکاسی جور کُو که درازی شی دُو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی و نیم توغی بشه. ۲۴” او ره قد طِلّای خالصِ بپوشن و د گرداگرد شی یگ چُفتی طِلّایی جور کُو. ۲۵” و یگ لَبکی د اندازه چار ناخو د گرد شی جور کده امو لَبکی طِلّایی ره باله تر از چُفتی د گرداگرد میز بگیر. ۲۶” بعد از وِ چار حلقه طِلّایی بلده میز جور کُو و اونا ره د چار شنگ میز، یعنی د کُنچ پایه های میز سخت کُو. ۲۷” حلقه ها ره نزدیکِ لَبکی میز سخت کُو تا اونا بلده دستک چِیو دراز بشه که بلده بُردون میز استعمال موشه. ۲۸” دستک چِیو های دراز ره از درختِ اَکاسی جور کده اونا ره قد روی کش طِلّایی بپوشن. د وسیله امزیا میز بُرده موشه. ۲۹” قاب ها و کاسه ها ره از طِلّای خالصِ جور کُو، امچنان جام ها و پیله های ره که بلده ریختندون هدیه های وُچی کدنی استعمال موشه. ۳۰” و نانِ مقدّس دایم د بِله میز د حُضور مه بشه.”

چراغدانِ طِلّایی

۳۱” یگ چراغدان از طِلّای خالص و چکش کاری شده جور کُو. امو چراغدان، پایه و شاخه های شی قد کاسه های گُل، پُنْدُوق ها و بَلگای گُل پگ شی از یگ پرچه چکش کاری شده جور شنه. ۳۲” از دُو بَغَلِ چراغدان شش شاخه بر شنه: سه شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی. ۳۳” سه کاسه گُل بادامی قد پُنْدُوق و بَلگِ گُل د شاخه طرف راست و سه کاسه گُل بادامی قد پُنْدُوق و بَلگِ گُل د شاخه طرف چپ؛ د شش شاخه که از چراغدان بر موشه عین چیز بشه. ۳۴” د خود پایه چراغدان چار کاسه گُل بادامی قد پُنْدُوق ها و بَلگای گُل شکل دده شنه. ۳۵” یگ پُنْدُوق د زیر دُو شاخه اول که از دُو بَغَلِ چراغدان بر موشه، یگ پُنْدُوق د زیر دُو شاخه دوّم و یگ پُنْدُوق د زیر دُو شاخه سوّم جور شنه، یعنی د زیر هر شش شاخه که از چراغدان بر موشه پُنْدُوق بشه. ۳۶” شاخه ها و پُنْدُوق ها

پگ شی از یگ پرچه طَلّای خالص و چکش کاری شده بشه. ^{۳۷} بعد ازو هفت چراغ بلده شی جور کُو و اونا ره د بَله چراغدان سخت کُو تاکه نُور ازوا طرفِ پیشِ رُوی روشنی بدیه. ^{۳۸} چراغ گُلگَرک ها و پطنوس های ازوا ره ام از طَلّای خالص جور کُو. ^{۳۹} چراغدان و تمام اسباب شی از یگ وزنه طَلّای خالص جور شنه. ^{۴۰} فکر خُو ره بگير که پگ شی ره مطابق نمونه که د بَله کوه دز تو نشو دده شد، جور کنی.

خیمه عبادت

۲۶^۱ جایگاه ره قد ده دانه پرده کتان نَرم و میده بافت و قد چُوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ جور کُو. د رُوی پگ شی عکس کِروبی ها ره د وسیله دستدوز لایق گلدوزی کُو. ^۲ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی چار توغی بشه؛ تمام پرده ها یگ اندازه جور شنه. ^۳ پنج پرده د یگدیگه خُو دوخته شنه تاکه یگ تخته جور شنه و پنج پرده دیگه یگ تخته دیگه جور شنه. ^۴ د لب پرده آخر پنج پرده اول بُتونی ها از تار لاجوردی رنگ کوک کُو و د لب پرده آخر پنج پرده دوّم ام امی رقم کُو: ^۵ پنجاه دانه بُتونی د لب یگ تخته و پنجاه دانه بُتونی د لب دیگه تخته جور کُو، پنجاه پنجاه بُتونی که رُوی د رُوی یگدیگه بشه. ^۶ بعد ازو پنجاه چنگک طَلّایی تیار کُو و د وسیله ازوا پنج پرده اول ره قد پنج پرده دوّم وصل کُو تاکه پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شنه.

^۷ بعد ازو چند پرده از موی بُز بُباف تا اونا یگ خیمه د بَله جایگاه مُقدّس بشه. جمله یازده پرده جور کُو. ^۸ درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بشه؛ یازده پرده که پگ شی یگ اندازه بشه. ^۹ پنج پرده د یگدیگه خُو کوک شنه تاکه یگ پرچه جور شنه و شش پرده دیگه ام د یگدیگه خُو کوک شنه تا یگ پرچه دیگه جور شنه. پرده ششم از پرچه دوّم د پیشِ رُوی خیمه قت شنه. ^{۱۰} پنجاه بُتونی د لب پرده آخر یگ پرچه و پنجاه بُتونی د لب پرده آخر پرچه دیگه جور کُو.

۱۱ بعد ازو پنجاه چنگک برونزی جور کُو و اونا ره از شکاف امزو پنجاه بُتونی تیر کُو تاکه خیمه مثل یگ پرچه جور شنه. ۱۲ قِسْمَتِ اِضَافِی، یعنی نیم پرده که از خیمه باقی مومنه، باید د پُشتِ سرِ جایگاهِ مُقَدَّسِ اوزو شنه. ۱۳ یگ توغی از یگ بَغَل و یگ توغی از دیگه بَغَل خیمه که از درازی یگ پرده اِضَافِی آسته، بیل که د دُو بَغَلِ جایگاهِ اوزو شنه تا اُو ره بپوشنه. ۱۴ یگ پوش د بَلَه خیمه از پوستِ سُرَخ شُدِه فُوجِ جور کُو و د بَلَه ازو یگ پوشِ دیگه از پوستِ نَرَم-و-قِیْمَتِی.

۱۵ چيو های چارتراش ره از برختِ اَکاسی بَلَدِه دیوالای جایگاه جور کُو که اونا شیخکی ایسته شنه. ۱۶ درازی هر چيو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بشه. ۱۷ د هر چيو چارتراش دُو زبونک بشه تاکه د چيو چارتراش پالوی خُو جُفت شنه. پگ چيو های چارتراش بَلَدِه دیوالای جایگاه باید امی رقم جور شنه. ۱۸ امزو چيو های چارتراش بیست دانه شی بَلَدِه طرفِ جَنُوبِ جایگاه باید جور شنه، ۱۹ و بَلَدِه تینه حصه امزو بیست چيو چارتراش چل پایه نُقرهیی ام جور کُو. د زیر هر چيو چارتراش دُو پایه بَلَدِه امزو دُو زبونک بشه و دُو پایه د زیر چيو چارتراش پالوی شی بَلَدِه دُو زبونک ازو. ۲۰ بَلَدِه طرفِ دوّم جایگاه، یعنی طرفِ شمال شی، بیست چيو چارتراش ۲۱ و چل پایه نُقرهیی جور کُو، دُو پایه د زیر یگ چيو چارتراش و دُو پایه د زیر چيو چارتراش پالوی شی. ۲۲ بَلَدِه پُشتِ جایگاه، طرفِ غَرَبِ شَش چيو چارتراش جور کُو ۲۳ و دُو چيو چارتراش بَلَدِه هر کُنچ د پَسنه حصه جایگاه. ۲۴ امی دُو چيو چارتراش کُنچ باید از زیر تا باله د یگدیگه خُو چسپیده بشه و د منه یگ حلقه سخت شنه. دُو چيو کُنچ دیگه ام د امزی رقم جور شنه. ۲۵ دَمزی صُورتِ باید هشت چيو چارتراش قد شونزده پایه نُقرهیی بشه: دُو پایه د زیر هر چيو چارتراش. ۲۶ بعد ازو پُشتِ بَندِ ها ره از چيو برختِ اَکاسی جور کُو: پَنج پُشتِ بَندِ بَلَدِه چيو های چارتراش که د یگ طرفِ جایگاه آسته ۲۷ و پَنج پُشتِ بَندِ بَلَدِه چيو های چارتراش دیگه طرفِ جایگاه و پَنج پُشتِ بَندِ بَلَدِه چيو های چارتراش که طرفِ غَرَبِ د پَسنه حصه جایگاه یه. ۲۸ پُشتِ بَندی که د غول چيو های چارتراش آسته، باید از سر تا آخِرِ دیوالِ خیمه تیر شنه. ۲۹ پگ چيو

های چارتراش ره قد رُوی کَشِ طِلائی بُپوشَن و بَلدِه محکم گِرِفَتونِ پُشت بَندِ ها، حلقه های طِلائی جور کُو و پُشت بَندِ ها ره ام قد رُوی کَشِ طِلائی بُپوشَن. ^{۳۰} بعد ازو جایگاه ره باله کُو و دَ مُطابِقِ نَقْشِه که دَ سِرِ کوه دَز تُو نِشو دَدِه شُد، اُو ره جور کُو.

^{۳۱} پَرده دَاخِلِ خِیمه ره از کَتانِ نَرم و مِیدِه بافتِ قد چُوغِ های لاجوردی، اَرغوانی و سُرُخ رَنگِ جور کُو. عکسِ کِرُوبی ها دَ و سِیلِه دِست دوزِ لایق دَ رُوی پَرده گُلدوزی شُنه. ^{۳۲} اُو ره دَ چار چَنگِکِ طِلائی دَ بَلِه چار سَتونِ اوزو کُو. ای چار سَتونِ ره از چِیوِ اَکاسی جور کده قد رُوی کَشِ طِلا بُپوشَن و دَ بَلِه چار پایه نَقْره یی ایسته کُو. ^{۳۳} پَرده باید دَ قِیتکِ ها دَ زِیرِ چَتِ خِیمه بَندِ شُنه و صَندُوقِ شَهادتِ ره دَ پُشتِ امزی پَرده بیل و امی پَرده بَلدِه شُمویگِ جدایی دَ بَینِ مُقدَّس و مُقدَّس تَرینِ جای خِیمه دَ و جُودِ میره. ^{۳۴} بعد ازو جای کِفاره ره دَ بَلِه صَندُوقِ شَهادتِ دَ مُقدَّس تَرینِ جای بیل. ^{۳۵} میز ره دَ ای لبِ پَرده، یعنی دَ بَرُو از مُقدَّس تَرینِ جای، دَ طرفِ شَمالِ بیل و چِراغدانِ رُوی دَ رُوی میز دَ طرفِ جَنُوبِ جایگاه بَشِه. ^{۳۶} یگِ پَرده بَلدِه دَرِوازه خِیمه از چُوغِ های لاجوردی، اَرغوانی و سُرُخ رَنگِ و از کَتانِ نَرم و مِیدِه بافتِ دَ و سِیلِه یگِ گُلدوزِ لایقِ جور کُو. ^{۳۷} بَلدِه امزی پَرده پَنجِ سَتونِ از چِیوِ اَکاسی جور کده قد رُوی کَشِ طِلائی بُپوشَن. چَنگِکِ های شی ام از طِلا بَشِه و دَ زِیرِ هر سَتونِ یگِ پایه برونزی ریخته شُنه.

قُربانگاه

^{۲۷} ^۱ ”یگِ قُربانگاه از چِیوِ اَکاسی دَ شَکلِ چار کُنجِ تِیار کُو؛ پَنجِ توغی دَرِازی شی بَشِه، پَنجِ توغی بَر شی و سِه توغی بَلندی شی. ^۲ دَ چار کُنجِ ازو چار شاخ جور کُو. قُربانگاه و شاخای شی باید از یگِ چِیوِ جور شُنه و تمامِ قُربانگاه ره قد رُوی کَشِ برونزی بُپوشَن. ^۳ اَسبابِ ازو باید پگِ شی از برونز تِیار شُنه: سَطَلِ ها بَلدِه بُردونِ خَگِشتر، خاکِ اَندازِ ها، کاسه ها، چَنگِکِ ها و اَتَشدانِ ها. ^۴ بَلدِه

قُرْبانگاه یگ اُجاقِ برونزی جور کُو و دَ چار کُنچِ قُرْبانگاه یگ یگ حَلَقَه برونزی ره سخت کُو. ^۵ اُجاق ره تاهتر از لبِ قُرْبانگاه جای-د- جای کُو تاکه دَ نیمِ بلندی قُرْبانگاه برسه. ^۶ دستک چپو های دراز ره از درختِ اکاسی بلده قُرْبانگاه جور کُو و اونا ره قد رُو کَشِ برونزی بپوشن. ^۷ وختیکه قُرْبانگاه ره موبرید، دستک چپو ها ره دَ منه حلقه های که دَ دُو بغلِ قُرْبانگاه نصب شده، تیر کنید. ^۸ قُرْبانگاه ره از تخته های چپو جور کُو و منه شی خالی بشه؛ فقط امو رقم که دَ بله کوه دز تو نشو دده شد، باید امو رقم تیار شنه.

حَوَلی جَایگاهِ مُقَدَّس

^۹ "بعد ازو چاردیوالی حَوَلی جایگاه ره جور کُو. بلده طرفِ جنوبِ حَوَلی، پرده ها ره از کتانِ نرم و میده بافت جور کُو که درازی شی صد توغی بشه ^{۱۰} و اونا بیست ستون دشته بشه قد بیست پایه برونزی؛ چنگک ها و پشت بند های ستون ها نُقره‌یی بشه. ^{۱۱} امچنان بلده طرفِ شمالِ چاردیوالی باید پرده ها دَ درازی صد توغی جور شنه و اونا بیست دانه ستون قد بیست پایه برونزی دشته بشه. چنگک ها و پشت بند های شی از نُقره جور شنه. ^{۱۲} بلده برِ چاردیوالی، طرفِ غرب، پرده های پنجاه توغی ره قد ده ستون و ده پایه تیار کُو. ^{۱۳} برِ چاردیوالی سمتِ شرق، طرفِ آفتو برشد پنجاه توغی بشه. ^{۱۴} پرده های ای لبِ درگه چاردیوالی باید پوزده توغی بشه قد سه دانه ستون و سه پایه شی. ^{۱۵} دَ او لبِ درگه چاردیوالی ام باید پرده پوزده توغی بشه قد سه ستون و سه پایه شی. ^{۱۶} بلده دروازه چاردیوالی یگ پرده بیست توغی از کتانِ نرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ دَ وسیله یگ گلدوز لایق جور کُو و بلده شی چار ستون و چار پایه ام تیار کُو. ^{۱۷} تمام ستون های چاردیوالی حَوَلی باید قد پشت بند ها و چنگک های نُقره‌یی و قد پایه های برونزی جای-د- جای شنه. ^{۱۸} خلاصه، درازی چاردیوالی باید صد توغی، بر شی پنجاه توغی و بلندی شی پنج توغی بشه. پرده های شی از کتانِ نرم و میده بافت و پایه های شی از برونز جور شنه. ^{۱۹} تمام اسباب که دَ

خِدمتِ جایگاه از شی کار گرفته مُوشه قد پگ میخ‌های خیمه و میخ‌های چاردیوالی باید از برونز جور شنه.

نگاهداری از چراغ‌ها

۲۰” و دَ بنی اسرائیل امر کُو که روغونِ خالصِ زیتونِ کُفته شده بَلدِه چراغدان بیره تا که چراغ‌ها دایم روشنو بشه. ۲۱ هارون و باچه‌های شی چراغای چراغدان ره دَ خیمه ملاقات، دَ برون پرده صندوقِ شهادت از شاو تا صُبْح دَ حُضُورِ خُداوند روشنو نگاه کنه. ای بَلدِه تمام نسل‌های بنی اسرائیل یگ حکم دایمی آسته.“

کالای پیشوایو

۲۸” ۱” برار خُو هارون و باچه‌های شی ناداب، ابیهو، العازار و ایتامار ره از بنی اسرائیل جدا کده دَ حُضُورِ ازمه بیرو. اونا ره دَ مقام پیشوایی تعیین کُو تا که مره خدمت کنه. ۲ بَلدِه برار خُو هارون کالای مُقَدَّس جور کُو تا بَلدِه عِزَت و شان -و- شوکت شی بشه. ۳ دَ تمام کسای که مهارت دره و ما اونا ره صاحبِ روحِ حکمت کدیم، امر کُو که کالای هارون ره جور کنه تا اُو وَقَف شنه و دَ عِنوانِ پیشوا دَ حُضُورِ ازمه خدمت کنه. ۴ کالاهای که باید دوخته شنه اینیا آسته: سینه بند، ایفود، چپن، پیرونِ خامک‌دوزی، لُونگی و کمر بسته. وختی اونا امی کالاهای مُقَدَّس ره بَلدِه برار تُو هارون و بَلدِه باچه‌های شی تیار مونه تا اونا دَ عِنوانِ پیشوایو دَ حُضُورِ مه خدمت کنه، ۵ امو اُستاها باید بَلدِه امزی کار از طِلا، چُوغ‌های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم و میده بافت استفاده کنه.

۶ اونا ایفود ره از طِلا و چُوغ‌های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نَرم و

میده بافت جور کنه. پگ شی کار یگ دست‌دوز لایق بَشه. ^۷ دُو سرشانه‌یی د دُو شانه شی نصب شنه و هر دوی شی قد دُو شنگ ایفود یگجای شنه. ^۸ بند ایفود که د بَله شی آسته، باید رقم خود ایفود بَشه و قد خود شی قتی از یگ رخت جور شنه، یعنی از تار طَلایی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتان نرم و میده بافت. ^۹ دُو دانه سنگ عقیق آسمانی بگیر و نام های باچه های اسرائیل ره د رُوی ازوا نقش کُو: ^{۱۰} شَش نام د رُوی یگ سنگ و باقی شَش نام د رُوی دیگه سنگ، پگ شی د ترتیب تولد ازوا بَشه. ^{۱۱} د وسیله یگ حکاک لایق که د بَله مَهر حکاکی مونه، نام های باچه‌های اسرائیل ره د رُوی امزی دُو سنگ نقش کُو و اونا ره د قابک های طَلایی سخت کُو. ^{۱۲} بعد از اونا ره د عنوان نشان یادآوری باچه‌های اسرائیل د بَله دُو سرشانه‌یی ایفود نصب کُو. اوخته هارون که د پیش ازمه خدمت مونه، نام های باچه‌های اسرائیل ره د بَله دُو شانه خو د عنوان یاد آوری د حضور ازمه میره تاکه ما د یاد ازوا بَشم.

^{۱۳} دُو قابک طَلایی جور کُو ^{۱۴} و دُو زنجیر از طَلایی خالص تیار کُو که رقم ریسپو آلی بافته شده بَشه و د قابک های طَلایی وصل شنه.

^{۱۵} سینه بند عدالت ره رقم ایفود وری از تار طَلایی و چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و از کتان نرم و میده بافت د وسیله یگ دست‌دوز لایق تیار کُو. ^{۱۶} او د شکل چارکُنچ و دوقت بَشه و درازی و بر شی د اندازه یگ قریش بَشه. ^{۱۷} چار قطار سنگ قیمتی د رُوی شی نصب کُو. د قطار اول عقیق جگری، یاقوت زرد و زمرد بَشه؛ ^{۱۸} د قطار دوم فیروزه، یاقوت نیلی و الماس؛ ^{۱۹} د قطار سوم سنگ یمانی، عقیق آوی و لعل کبود؛ ^{۲۰} و د قطار چارم زبرجد زرد، عقیق آسمانی و یشم. تمام شی باید د قابک های طَلایی سخت شنه. ^{۲۱} تعداد سنگا د مطابق تعداد نام های باچه های اسرائیل دوازه بَشه، و نام هر کدم ازوا د بَله یگ سنگ نقش شنه، رقمی که د مَهر نقش موشه و هر کدم ازوا قد نام خو از یکی امزو دوازه طایفه اسرائیل نمایندگی کنه. ^{۲۲} بلده سینه-بند زنجیرای بافته شده،

رقم ریسپو آلی از طَلایِ خالص جور کُو. ^{۲۳} بعد ازو دُو حلقه طَلایی جور کده دَ دُو لب سینه-بند نصب کُو. ^{۲۴} پس امو دُو زنجیر طَلایی ره دَ دُو حلقه که دَ دُو لب سینه-بند آسته وصل کُو. ^{۲۵} دُو سر دیگه امزو دُو زنجیر ره دَ دُو قابک نصب کُو و امو دُو قابک ره دَ دُو شانه ایفود دَ پیش روی محکم کُو. ^{۲۶} دُو حلقه طَلایی دیگه جور کُو و اونا ره دَ دُو گوشه سینه-بند، که دَ لب طرف داخل ایفود آسته، بسته کُو. ^{۲۷} بعد ازو دُو حلقه طَلایی دیگه جور کُو و اونا ره دَ تینه حصه سرشانه‌یی دَ پیش روی ایفود، نزدیک درز شی کم ذره باله‌تر از بند ایفود نصب کُو. ^{۲۸} بعد ازو حلقه های سینه بند ره قد یگ فینه لاجوردی رنگ دَ حلقه های ایفود بسته کُو، تاکه دَ بله بند ایفود قرار بگیره و سینه-بند از ایفود جدا نشنه. ^{۲۹} دزی ترتیب وختیکه هارون دَ جای مقدس داخل موشه، اُو نام های باچه های اسرائیل ره که دَ روی سینه بند عدالت نقش شده، دَ بله قلب خو همیشه دَ عنوان یادآوری دَ حضور خداوند میره. ^{۳۰} اوریم و تمیم ره داخل سینه بند عدالت بیل تا هر وختیکه هارون دَ حضور خداوند مییه، اونا دَ بله قلب ازو بشه. دَمزی رقم هارون، هر وخت وسیله عدالت ره بلده بنی اسرائیل دَ بله قلب خو دَ حضور خداوند میره.

^{۳۱} پیرون ایفود ره مکمل از رخت لاجوردی رنگ جور کُو. ^{۳۲} بلده جای سر شی، دَ غول، یگ سُلخ تیار شنه و گرداگرد جاغه مثل زره قیغ شده بشه تاکه پاره نشنه. ^{۳۳} دَ قیغ دامون پیرو قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ ٹوپک ها دَ شکل انار جور کُو و زنگوله های طَلایی ره دَ بین ازوا دورادور قیغ دامو اوزو کُو. ^{۳۴} یگ زنگوله طَلایی و یگ ٹوپک انار، یگ زنگوله طَلایی و یگ ٹوپک انار دَ گرداگرد دامون پیرو اوزو شنه. ^{۳۵} و هارون دَ موقع خدمت کدو دَ جای مقدس باید امی پیرو ره بپوشه تا وختیکه اُو دَ جای مقدس دَ حضور خداوند داخل مییه و یا از اونجی برو بر موشه، صدای زنگوله ها شنیده شنه؛ نشنه که هارون بمره. ^{۳۶} یگ نشان نیم‌تاج از طَلایِ خالص جور کُو و اینی کلمه ها ره دَ بله شی نقش

كُو «وَقَفْ شُدِه خُداوند» اُمُو رَقْمِيكِه يَگ حَكَاك اَنگُشْتَرِي ها رِه نَقْشِ مُونِه. ^{۳۷} اِي
 نِشان رِه قَد يَگ فِيتِه لاجوردي رَنگ دَ پِيشِ رُوي لُونگِي هَارُون نَصَب كُو.
^{۳۸} هَارُون اِي نِشان رِه دَ بِلِه پِيشَانِي خُو دَشْتِه بَشِه تا بارِ كُناهِاي بَنِي اِسْرَائِيل رِه
 كِه اُونَا دَ دُورونِ تَقْدِيمِ كِدونِ هِديهاي مُقَدَّسِ مُرْتَكِبِ شُدِه مِيتَنِه، دَ كَرْدونِ خُو
 بَگِيره. اِي نِشان هِميشِه دَ بِلِه پِيشَانِي شِي بَشِه تا كِه بَنِي اِسْرَائِيل دَ حُضُورِ خُداوند
 قَبُولِ شُنِه. ^{۳۹} پِرونِ هَارُون رِه از كَتانِ نَرَمِ و مِيدِه بافتِ كوكِ كُو و لُونگِي رِه از
 كَتانِ نَرَمِ و مِيدِه بافتِ جورِ كُو. كَمَرِستِه كُگِلِ دوزِي شُدِه رِه دَ وَسِيلِه يَگ كُلدوزِ
 لايِقِ تِيارِ كُو. ^{۴۰} بَلَدِه باچِه هاي هَارُونِ امِ پِرونا، كَمَرِستِه ها و كوله ها تِيارِ كُو تا
 بَلَدِه عِزْتِ و شانِ -و- شوكْتِ ازوا بَشِه. ^{۴۱} اِي كالا ها رِه دَ بَرارِ خُو هَارُونِ و دَ
 باچِه هاي شِي بُپوشَن. اُونَا رِه قَد رِوَعونِ زِيْتونِ مَسَحِ كِده تَعْيِينِ و تَقْدِيسِ كُو تا دَ
 عِنوانِ پِيشوا بَلَدِه مِه خِدمتِ كِنِه. ^{۴۲} بَلَدِه پُوتِ كِدونِ شَرْمِگاهِ ازوا زِپِوشِي از
 كَتانِ جورِ كُو كِه از كَمَرِ تا زِپِرِ رانِ بَشِه. ^{۴۳} هَارُونِ و باچِه هاي شِي و خَتِيكِه دَ
 خِيمِه مُلاقَاتِ داخِلِ مُوشِه يا نَزْدِيكِ قُرْبانگاهِ مِيبِه تا كِه دَ جايگاهِ مُقَدَّسِ خِدمتِ
 كُنِه، بايد پَگِ اَمزِي كالا ها رِه بُپوشِه؛ نَشْنِه كِه اُونَا مُرْتَكِبِ كُناهِ شُدِه بُمَرِه. اِي
 رِواجِ بَلَدِه هَارُونِ و اَوْلادِه شِي يَگ قانُونِ دايمي اَسْتِه.

مَراسِمِ تَعْيِينِ شُدونِ هَارُونِ و باچِه هاي شِي دَ مَقامِ پِيشوايي

^{۲۹} ^۱ «و خَتِيكِه هَارُونِ و باچِه هاي شِي رِه بَلَدِه خِدمتِ كِدونِ دَ حُضُورِ اَزْمِه
 تَقْدِيسِ مُونِي، ايني كارا رِه بُكُو: يَگ نَرگاوِ و دُو قُوجِ بِي عَيْبِ رِه تَهِيه كُو. ^۲ از
 بَهْتَرينِ آردِ گَنْدَمِي نانِ فَطِيرِ، بُكِي هاي فَطِيرِ كِه قَد رِوَعو گِشْتِ شُدِه بَشِه و نانِ
 تُنكِ فَطِيرِ كِه دَ رُوي شِي رِوَعو مَلِيدِه شُدِه بَشِه، پُختِه كُو. ^۳ نان ها رِه دَ يَگ تُكْرِي
 بِيَلِ و قَد جَوْنِه گاوِ و اُمُو دُو قُوجِ تَقْدِيمِ كُو. ^۴ اوختِه هَارُونِ و باچِه هاي شِي رِه دَ
 دَمِ دَرگِه خِيمِه مُلاقَاتِ بِيَرِ و اُونَا رِه قَد آو غُسلِ بَدِي. ^۵ بَعْدِ ازو كالاها رِه كَرِفْتِه
 پِيرو، چَپِنِ ايفودِ و خُودِ ايفودِ رِه قَد سِينِه بَنَدِ دَ هَارُونِ بُپوشَن و بَنَدِ رِه دَ بِلِه ايفودِ

بسته کُو. ^۶ لُنْگِ رِه دَ سر شی بیل و نِیم تاجِ مُقَدَّسِ طَلّایی رِه دَ لُنْگِ نَصَبِ کُو ^۷ و روغونِ مَسَحِ رِه دَ سر شی شیو کده اُو رِه مَسَحِ کُو. ^۸ بعد ازو باچه های هارون رِه نزدیک بَیر و پیرونا رِه دَزوا بُپوشَن. ^۹ دَ کمرِ هارون و باچه های شی کمر بند ها رِه بسته کُو و کوله ها رِه دَ سر ازوا بیل. مقامِ پیشوایی بلده همیشه از خودون ازوا و اولاده شی بَشه. دَمزی رقمِ هارون و باچه های شی رِه پیشوا تعیین کُو.

قُرْبانی ها

^{۱۰} "اُمُو نرگاو رِه دَ پیشِ خیمه مُلاقاتِ بَیر تاکه هارون و باچه های شی دَ سر ازو دِست بکشه ^{۱۱} و نرگاو رِه دَ حُضُورِ خُداوند دَ دانِ درگه خیمه مُلاقاتِ حلال کُو. ^{۱۲} یگ کَمک وری خُونِ نرگاو رِه بگیری و قد کَلک خُو دَ شاخای قُرْبانگاه بُمَل و باقی منده شی رِه دَ بیخِ قُرْبانگاه شیو کُو. ^{۱۳} بعد ازو تمام چربی رِه که دَ بله حصّه های داخلی آسته قد جگرگوشه، گرده ها و چربی گردِ ازوا بگیر و دَ بله قُرْبانگاه بُسوزَن. ^{۱۴} مگم گوشت و پوست و سرگینِ نرگاو رِه بُرو از خیمه گاه دَ آتش دَر بدی. اُو یگ قُرْبانی بلده گناه آسته. ^{۱۵} بعد ازو یکی از قُوچ ها رِه بگیر و هارون و باچه های شی دَ سر ازو دِست بکشه ^{۱۶} و اُو رِه حلال کُنه و خُونِ شی رِه دَ گرداگردِ قُرْبانگاه پاش بدیه. ^{۱۷} قُوچ رِه دَ حصّه های مُختَلِفِ ثوئه ثوئه کُو و اعضای داخلی و پیچه های شی رِه بُشوی و اونا رِه دَ بله ثوئه ها و کله شی بیل. ^{۱۸} پس تمام قُوچ رِه دَ بله قُرْبانگاه بُسوزَن؛ اُو یگ قُرْبانی سوختنی بلده خُداوند آسته، خوشبوی مَورِدِ پَسند و یگ هدیه خاص بلده خُداوند. ^{۱۹} بعد ازو قُوچ دوّم رِه بگیر و هارون و باچه های شی دَ سر ازو اَم دِست بکشه. ^{۲۰} اوخته تُو اُمُو قُوچ رِه اَم حلال کُو و یگ مقدار خُونِ ازو رِه گرفته دَ نرْمی گوشِ راستِ هارون و دَ نرْمی گوشِ راستِ باچه های شی و دَ شَسْتِ دِستِ راست و دَ شَسْتِ پایِ راستِ ازوا بُمَل. و باقی منده خُونِ رِه دَ گردویرِ قُرْبانگاه پاش بدی. ^{۲۱} بعد ازو یگ مقدار از خونی که دَ بله قُرْبانگاه آسته و یگ کم وری از روغونِ مَسَحِ بگیر و دَ بله هارون و کالای ازو و دَ بله باچه های شی که قد شی آسته و دَ کالاهای ازوا پاش

بدی. دَمزى وسيله هارون و باچه‌هاى شى و كالاهاى ازوا بلده خدمت پيشوايى
 تقدیس موشه. ^{۲۲} بعد ازو چربى قوچ، دُمبه، چربى بله حصه هاى داخلى،
 جگرگوشه، هر دو گرده و چربى ازوا ره قد ران راست امزى قوچ مراسم تعيين
 كدون پيشوا بگير، ^{۲۳} و قد ازوا قتی يگ نان فطير، يگ تُكى روغنى و يگ نان
 تُنگ-و-ككرک ره از منه تُكرى نان فطير كه د حضور خداوند آسته ام بگير ^{۲۴} و
 يگ ازوا ره د بله دستاى هارون و د بله دستاى باچه هاى شى بيل تاكه اونا ره د
 عنوان هديه بلند كدنى د حضور خداوند بلند كنه. ^{۲۵} بعد ازو امو چيزا ره از
 دستاى ازوا بگير و د بله قربانگاه د سر قربانى سوختنى ايشته در بدی؛ او يگ
 خوشبوى مورد پسند د حضور خداوند آسته، يگ هديه خاص بلده خداوند.
^{۲۶} بعد ازو سینه قوچ مراسم تعيين كدون هارون ره بگير و او ره د عنوان هديه
 بلند كدنى د حضور خداوند بلند كو. امو حصه حق ازتو موشه. ^{۲۷} سینه بلند شده
 و ران هديه ره از قوچ مراسم تعيين كدون پيشوا كه از هارون و باچه‌هاى شى
 آسته، تقدیس كو. ^{۲۸} اونا حق دايمي هارون و باچه‌هاى شى از طرف بنى اسرائيل
 آسته، چون اونا يگ هديه بلند كدنى و بخشش از قربانى هاى سلامتى بنى اسرائيل
 آسته، كه بلده خداوند تقدیم موشه. ^{۲۹} كالاهاى مقدس كه بلده هارون تهيه موشه،
 بعد ازو بلده اولاده شى بشه تاكه اونا د امزى كالاها مسح شده د عنوان پيشوا
 تعيين شنه. ^{۳۰} امو باچه كه جانشين هارون تعيين موشه، وختيكه بلده خدمت كدو
 د خيمه ملاقات داخل موشه، بايد او كالاها ره بلده هفت روز بپوشه.

^{۳۱} پس گوشت قوچ مراسم تعيين كدون پيشوا ره بگير و او ره د يگ جاى مقدس
 د آو جوش بدی. ^{۳۲} و هارون و باچه هاى شى گوشت امزو قوچ ره قد نانى كه د
 تُكرى آسته، د دان درگه خيمه ملاقات بخوره. ^{۳۳} تنها هارون و باچه هاى شى امو
 هديه هاى ره كه بلده كفاره د مراسم تعيين و تقدیس شدون ازوا تقدیم شدد،
 بخوره. ولے آدمای ديگه نبايد ازوا بخوره، چراكه امو چيزا مقدس آسته. ^{۳۴} و اگه
 يگو چيز امزو گوشت مراسم تعيين و تقدیس و از نان تا صبح باقى مومنه، او ره
 د آتش در بدی. باقى منده شى نبايد خورده شنه، چراكه مقدس آسته. ^{۳۵} هر چيزى

ره که ما دَز تُو اَمَر کُدُم، دَ حَقِ هَارُون و باچه‌های شی انجام بَدی. اُونَا رِه دَ
 دَورون هفت روز دَ مقامِ پیشوایی تعیین کُو. ^{۳۶} روزانه یگِ جونَه‌گاو رِه بَلدِه کِفاره
 گناه تقدیم کُو. تَوَسُطِ اَمی کِفاره، قُربانگاه رِه پاک کُو و اُو رِه مَسَح کُو تاکه
 مُقَدَّس شُنِه. ^{۳۷} دَ مَدَتِ هفت روز، هر روز بَلدِه قُربانگاه کِفاره کُو تاکه قُربانگاه
 تقدیس شُنِه. دَزی تَرْتیبِ قُربانگاه کاملاً مُقَدَّس موشه و هر چیزی که دَزو دَکه
 بخوره، پاک-و-مُقَدَّس موشه.

^{۳۸} اینی چیزای اَسْتِه که تُو باید دایم دَ بِلِه قُربانگاه تقدیم کنی: هر روز دُو نَرَبِرِه یگِ
 ساله رِه دَ بِلِه قُربانگاه قُربانی کُو. ^{۳۹} باره اول رِه صُبْح تقدیم کُو و باره دوّم رِه دَ
 وختِ شام تقدیم کُو. ^{۴۰} قد باره اول دَهْم حِصّه یگِ ایفه بهترین آرد رِه که قد
 چارُم حِصّه یگِ هین بهترین روغون زیتون گت شده بَشَه تقدیم کُو. چارُم حِصّه
 یگِ هین شرابِ انگور رِه ام دَ عنوانِ هدیه وُچی کدنی تقدیم کُو. ^{۴۱} باره دوّم رِه دَ
 وختِ شام قُربانی کُو؛ اُو رِه رَقْمِ قُربانی صُبْح قد هدیه غَلّه-و-دانه و هدیه وُچی
 کدنی شی تقدیم کُو. ای یگِ خوشبوی مَورِدِ پَسَنَد و یگِ هدیه خاص بَلدِه خُداوند
 اَسْتِه. ^{۴۲} اینمی یگِ قُربانی سوختنی بَلدِه دایم اَسْتِه و نسل‌های آینده شُمُو ام باید دَ
 دانِ درگه خیمه مُلاقات اُو رِه دَ حُضُورِ خُداوند تقدیم کنه، چُون دَ اُونجی اَسْتِه
 که ما دَز شُمُو ظاهِر موشُم و قد شُمُو توره مَوگُم. ^{۴۳} و دَ اُونجی ما قد بَنی
 اِسْرَائیل مُلاقات مُونم و اَمُو جای تَوَسُطِ جلالِ ازمه مُقَدَّس موشه. ^{۴۴} ما خیمه
 مُلاقات و قُربانگاه رِه مُقَدَّس اعلان مُونم و هَارُون و باچه‌های شی رِه ام تقدیس
 مُونم تاکه اونا بَحِیثِ پیشوایو دَ حُضُورِ ازمه خِدْمَتِ کنه. ^{۴۵} ما دَ مینکلِ بَنی
 اِسْرَائیل جای-دَ-جای موشُم و خُدای ازوا باقی مومنم. ^{۴۶} و اونا مِیْدَنه که ما
 خُداوند، خُدای ازوا اَسْتُم که اونا رِه از سرزمینِ مِصر بُرو اُورِدُم تا دَ مینکلِ ازوا
 جای-دَ-جای شُنم. ما خُداوند، خُدای ازوا اَسْتُم.

قربانگاه بخور خوشبوی

۳۰. "علاوه ازی، یگ قربانگاه از چپو آکاسی بلده سوختندون بخور د شکل چار کنج جور کو: ۲ درازی یگ توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی دو توغی بشه و چار شاخ شی قد خود شی از یگ چپو بشه. ۳ سر، چار طرف و شاخای شی ره قد طلای خالص بیوشن و د گرداگرد شی یگ چفتی طلایی جور کو. ۴ د دو طرف قربانگاه، د زیر چفتی طلایی، د هر دو گوشه شی دو حلقه طلایی جور کو. اونا جای بلده دستک چپو های دراز آسته که قد دستک چپو ها قربانگاه برده موشه. ۵ ای دستک چپو های دراز از درخت آکاسی جور شنه و قد روی کش طلایی پوشنده شنه. ۶ و تو امی قربانگاه بخور ره روی د روی پرده بیل که د پست ازو صندوق شهادت موجود آسته، یعنی د پیش جای کفاره که د زیر ازو دو لوح شهادت آسته، دمزو جای که ما قد از تو ملاقات مونم. ۷ و هارون د بله شی بخور خوشبوی ره دود کنه. هر صبح که بلده آماده کدون چراغا داخل خیمه مییه، او باید از بخور خوشبوی تقدیم کنه. ۸ و هر شام ام غیتیکه هارون چراغا ره داغ مونه، او باید ازی بخور خوشبوی د حضور خداوند در بدیه. ای کار باید نسل اندر نسل د حضور خداوند اجرا شنه. ۹ بخور غیر مجاز، قربانی سوختنی و هدیه آردی ره د بله ازو تقدیم نکنید و نه ام هدیه وچی کدنی ره د بله شی شیو کنید. ۱۰ هارون باید سال یگ دفعه د بله امزی قربانگاه کفاره کنه. هر سال نسل اندر نسل او باید از خون قربانی گناه گرفته د بله شاخ های قربانگاه بخور پاش بدیه. ای بلده خداوند کاملاً مقدس آسته."

مالیه بلده جایگاه مقدس

۱۱ و خداوند د موسی گفت: ۱۲ "هر وختیکه بنی اسرائیل ره سرشماری مونی، هر کسی که حساب موشه، باید فدییه بلده جان خو د خداوند بدیه، تاکه د وخت سرشماری کدم بلا-و-عذاب د سر قوم نازل نشنه. ۱۳ هر کسی که د جم حساب

شده ها موره، او بايد نيم مِثقال نُقره دَ مُطابقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقدَّسِ بديه كه يگ مِثقالِ شى بيست گيراه آسته. امي نيم مِثقالِ نُقره يگ هديه بلده خُداوند آسته.
^{۱۴} تمام كساي كه بيست ساله و باله تر آسته و دَ جَمِ حِسَابِ شُده ها موره، بايد اى هديه ره دَ خُداوند بديه. ^{۱۵} آدمِ دَوْلَتَمَنَدِ از نيم مِثقالِ كده كَلو نديه و آدمِ غَرِيبِ ازى كده كَمَتَر، چُونِ وختيكه اى ره دَ خُداوند ميديد، اى كِفاره جان شُمويه. ^{۱۶} و امي پيسه كِفاره ره كه از بنى اسرائيل ميگيري دَ خِدْمَتِ خَيْمِه مِلاقاتِ بدي تاكه بَحِيثِ يادگاري بلده بنى اسرائيل دَ حُضُورِ خُداوند بَشِه و بلده جانِ ازوا كِفاره كُنه.

حَوْضِ بَرُونِزِي

^{۱۷} بعد ازو خُداوند دَ مُوسى كُفت: ^{۱۸} "يگ حَوْضِ بَرُونِزِي بلده شُشت-و-شوى جور كو كه پايه شى ام از مَوادِ بَرُونِزِ بَشِه. او ره دَ مِينَكِلِ خَيْمِه مِلاقاتِ و قُربانگاه بيل و از او پُر كُو. ^{۱۹} هارُون و باچه هاي شى دِست و پاي خُو ره قد امزُو او بَشُويه. ^{۲۰} هر وختيكه اونا دَ خَيْمِه مِلاقاتِ داخِلِ مُوشِه، اونا بايد خود ره قد او بَشُويه؛ اگه نه، اونا مُومَرِه. امچنان غَيْتِيكِه اونا بلده خِدْمَتِ كدو و دَرِ دَدُونِ هديه خاص بلده خُداوند نَزْدِيكِ قُربانگاه ميبه، ^{۲۱} اونا بايد اوّل دِست و پاي خُو ره قد او بَشُويه؛ اگه نه، اونا حَتْمًا مُومَرِه. اينمى بلده هارُون و اولاده شى نسل اندر نسل يگ حُكْمِ دايمي بَشِه."

رَوغونِ مَسَحِ

^{۲۲} بعد ازو خُداوند دَ مُوسى كُفت: ^{۲۳} "از بَهْتَرِيْنِ مَوادِهاي خوشبوى بگير، يعنى پَنج صد مِثقالِ مَرِ چَقِيدِه، دُو صد و پَنجاه مِثقالِ دَارچِينِي، دُو صد و پَنجاه مِثقالِ نِي مُعَطَر، ^{۲۴} و پَنج صد مِثقالِ پُلُوس. امي چيزا ره دَ مُطابقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقدَّسِ وَزَنِ كُو. و قد امزيا يگ هين رَوغونِ زَيْتُونِ امِ اِضافِه كُو. ^{۲۵} دَ وَسِيلِه يگ

عطرساز از پگِ امزی موادِ ها روغونِ مُقَدَّسِ ره بَلَدِه مَسَحِ کدو جور کُو. ای روغونِ مُقَدَّسِ بَلَدِه مَسَحِ کدو آسته. ^{۲۶} بعد ازو خیمه ملاقات، صندوقِ شهادت، ^{۲۷} میز و پگِ ظرفای شی ره، چراغِ دانی و تمامِ اسبابِ شی ره، قُربانگاهِ بُخور، ^{۲۸} قُربانگاهِ قُربانی‌های سوختنی و تمامِ وسایلِ شی ره و حوضِ ره قد پایه‌های شی قد امزی روغونِ مُقَدَّسِ مَسَحِ کُو. ^{۲۹} اونا ره تقدیسِ کُو تا که کاملاً مُقَدَّسِ شُنه و هر چیزی که دزوا دُکه بُخوره پاک-و-مُقَدَّسِ موشه. ^{۳۰} قد امزی روغونِ مُقَدَّسِ هارون و باچه‌های شی ره مَسَحِ کده تقدیسِ کُو تا که اونا بحیثِ پیشوايو د حُضُورِ ازمه خدمتِ کُنه. ^{۳۱} و دَ بَنیِ اسرائیلِ بُگی که اینمی روغونِ مَسَحِ دَ پیشِ ازمه مُقَدَّسِ آسته و از نسل تا نسل باید مُقَدَّسِ حِسَابِ شُنه. ^{۳۲} ای روغو نباید دَ بَلِه جِسْمِ آدمای دیگه شیو شُنه و شُمو نباید مِثْلِ ازی وری تیار کُنید، چُونِ ای مُقَدَّسِ آسته و شُمو باید ای ره پاک-و-مُقَدَّسِ بَدَنید. ^{۳۳} هر کسی که مِثْلِ امزی روغو جور کنه و یا دَ بَلِه جِسْمِ کُدمِ شَخْصِ دیگه شیو کنه، او باید از مَنه بَنیِ اسرائیلِ آخِ شُنه.

تَرْتِیبِ بُخُورِ خُوشبُوی

^{۳۴} و خُداوند دَ موسیِ کُفت: ”امزی موادِ های خوشبُوی یعنی میعه، اظفار، قِنه و کُنْدِرِ خَالِصِ بَگیر و اونا پگِ شی یگِ اندازه و برابر بَشه. ^{۳۵} امی موادِ های خوشبُوی ره گُت کده دَ وسیله یگِ عطرسازِ بُخورِ خوشبُوی جور کُو. ای بُخورِ خوشبُوی باید نَمکِ زده، پاک و مُقَدَّسِ بَشه. ^{۳۶} یگِ کَمکِ شی ره خُوبِ نَرم بُکُوی و یگِ مِقْدَارِ ازو ره دَ پیشِ صَنْدُوقِ شَهَادَتِ دَ مَنه خِیمه ملاقاتِ بیل، دَمزُو جای که ما قد ازتو ملاقاتِ مُونم. امی بُخورِ خوشبُوی بَلَدِه شُمو کاملاً مُقَدَّسِ بَشه. ^{۳۷} ازی رِقْمِ بُخورِ قد امزی اندازه موادِ خوشبُوی بَلَدِه خودونِ خُو جور نَکُنید، چراکه ای بُخورِ خاصِ بَلَدِه خُداوند آسته و شُمو باید او ره مُقَدَّسِ حِسَابِ کُنید. ^{۳۸} هر کسی که مِثْلِ ازی بُخورِ جور کنه تا از خوشبُویی شی لِدَتِ بُره، او باید از مَنه قَوْمِ خُو آخِ شُنه.

اُستاد ها و اَسبابِ خِیمه عِبادت

۳۱ و خُداوند دَ مُوسیٰ گُفت: ^۲”اونه، ما بِصَلِّیلِ باچِه اُوری، نوسِه حُور ره از طایفه یهُودا نام گِرِفته کُوی کُدم. ^۳ ما اُو ره از رُوحِ اِلهی پُر کدیم و دَزو حِکمت، عقل و دانایی و مهارت بِلده هر کار هُنری دَدیم. ^۴ اُو دَ طِلاَسازی، نُقره سازی و دَ کارای برونز قابِل و ماهر اَسته ^۵ و امچنان دَ کارِ سنگ تراشی، جواهر سازی، نَجاری و حَجاری و دَ رقم رقم کارا اُستا یه. ^۶ علاوه ازی، ما اَهلِیاب باچِه اَخیسامک ره از طایفه دان اِنِتخاب کُدم تا که همکارِ بِصَلِّیلِ بَشه. و ما دَ دِل پگ اَدمای دانا حِکمت بَخشیدُم تا اونا هر چیزی ره که دَز تو اَمر کُدم، جور کنه، ^۷ یعنی خِیمه مُلاقات، صندُوقِ شهادت ره قد جای کِفاره که دَ بِله شی اَسته و تمام اَسباب و وَسایلِ خِیمه ره که ازی قرار اَسته: ^۸ میز و ظرفای شی، چِراغدان از طِلائی خالِص و اَسبابِ اَزو، قُربانگاهِ بُخور، ^۹ قُربانگاهِ قُربانی سوختنی قد اَسباب شی، حوض و پایه‌های شی، ^{۱۰} کالای بافته شُده و کالای مُقدَّس هارون پِشوا و کالای باچه‌های شی بِلده خِدمت پِشوایی، ^{۱۱} روغونِ مَسح و بُخور خوشبُوی بِلده جای مُقدَّس. تمام اَمزی چیزا ره اونا باید دُرست دَ مُطابقِ اَمزو تورا ی که دَز تو اَمر کُدم، جور کنه.“

روزِ آرام

۱۲ بعد اَزو خُداوند دَ مُوسیٰ گُفت: ^{۱۳}”تُو دَ بَنی اِسرائیل بُگی که روزای آرام ره که بِلده شُمو تعین کُدم نگاه کنید، چرا که روزِ آرام یگ نشانی دایم دَ بَینِ ازمه و شُمو و نسل‌های آینده شُمو اَسته تا شُمو بدید که ما خُداوند اَسْتُم، خُداوندی که شُمو ره تقدیس مِوئم. ^{۱۴} پس شُمو روزِ آرام ره مُحترم بدید، چُون ای روز بِلده شُمو مُقدَّس اَسته. کسی که حُرمتِ روزِ آرام ره نگاه نُمونه، اُو باید کُشته شُنه و شخصی که دَزی روز کار مونه، اُو آدم باید از مَنه قوم خُو آخ شُنه. ^{۱۵} شَش روز بِلده شُمو روا اَسته که کار کنید، مگم روزِ هفتم روزِ آرام اَسته که دَ نظرِ خُداوند

مُقَدَّس آسته. هر کسی که دَ روزِ آرام کار مونه، او باید کُشته شنه. ^{۱۶} پس بَنی اسرائیل باید روزِ آرام ره دَ یاد دَشته بَشه و ای قانُون ره نسل دَ نسل مِثلِ عهد- و- پیمانِ اَبَدی پوره کُنه. ^{۱۷} ای دَ بَینِ ازمه و بَنی اسرائیل یگ نشانی دایمی آسته، چراکه دَ شَش روز خُداوند آسمو و زمی ره جور کد و دَ روزِ هفتم دِست از کار کشید و آرام گِرِفت.

^{۱۸} وختیکه خُداوند توره خُو ره قد موسی دَ کوه سِینا تامو کد، او دَ موسی دُو لَوْحِ شهادت، یعنی امو دُو لَوْحِ سنگی ره دَد که قد کَلکِ خُدا نوشته شد.

گوسله طَلایی

^{۳۲} وختی مردُم دید که غدر وخت تیر شد، ولے موسی از کوه سِینا تاه نمد، اونا پیش هارون جَم شده گُفت: ”باله شو و بلده مو یگ خُدا جور کُو که پیش رُوی مو رفته مو ره هدایت بدیه، چُون مو نموفامی دَ سرِ امزو آدم یعنی موسی که مو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد، چی آمده.“ ^۲ پس هارون دَزوا گُفت: ”گوشواره های طَلایی ره که دَ گوشِ خاتونو، باچه ها و دُخترن شمو آسته، بُر کُنید و دَ پیشِ ازمه بیرید.“ ^۳ اوخته پگِ مردُم گوشواره های خُو ره از گوشای خُو بُر کده دَ پیشِ هارون اُورد. ^۴ و امو گوشواره ها ره از دِستِ ازوا گِرِفت و اونا ره آو کده دَ یگ قالب ریختند و دَ شکلِ یگ گوسله نقش و نگار کد. پس اونا گُفت: ”ای اسرائیل، اینمی خُدای تُو آسته که تُو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد!“ ^۵ وختی هارون امی کارِ مردُم ره دید، او دَ پیشِ رُوی گوسله یگ قُربانگاه جور کد و گُفت: ”صباح بلده خُداوند جشن گِرِفته موشه.“ ^۶ صباح گاه روزِ دیگه شی مردُم باله شده قُربانی های سوختنی تقدیم کد و قُربانی های سلامتی اُورد. و مردُم تاه شسته خورد و وُچی کد و بعد ازو باله شده خرمستی کد.

^۷ پس خُداوند دَ موسی گُفت: ”ری شو و تاه بورو، چُون ای قوم از تُو که از

سرزمینِ مصر بُرو اُوردی، فاسد شُدِه. ^۸ اونا د زودی امو راه ره که ما دزوا نشو ددم ايله کده و بلده خو یگ گوسله طلابی جور کده و او ره پرستش موکته و دزو قربانی کده موگه: "ای اسرائیل، اینمی خدای تو آسته که تو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورده!" ^۹ و خداوند ادامه دده د موسی گفت: "ما امی مردم ره هوش کدم که چیقس یگ قوم سرکش آسته. ^{۱۰} و آلی مره تنها بیل تا که آتشِ قار-و-غضب مه د سر ازوا زیاد شنه و اونا ره نابود کنم، مگم از تو یگ قوم بزرگ جور مونم." ^{۱۱} لیکن موسی د پیش خداوند، خدای خو عذر-و-زاری کده گفت: "ای خداوند، چرا آتشِ قار-و-غضب خو ره د سر قوم خو زیاد کدی، د سر قومی که خود تو قد قدرتِ عظیم و دستِ زورتوی خو اونا ره از سرزمینِ مصر بُرو اُوردی؟ ^{۱۲} چرا د مصریا دلیل میدی که بگیه، 'خداوند اونا ره بازی دده از ملک بر کد تا اونا ره د کوه ها بکُشه و از روی زمی پای پاک گم کنه؟' خداوندا، از قار-و-غضب خو تاه شو و رحم کده قوم خو ره د بلا گرفتار نکو. ^{۱۳} خدمتگاری خو ابراهیم، اسحاق و اسرائیل ره د یاد خو بیر که تو بلده ازوا د ذات خو قسم خورده گفتدی که 'نسل شمو ره مثل ستاره‌های آسمو کلو مونم و تمام سرزمینی ره که د باره شی توره گفتیم، د اولاده شمو موبخشم و تمام سرزمی تا ابدالابد ازوا موشه." ^{۱۴} پس خداوند د سر قوم خو رحم کد و بلای ره که گفته بود "ریی مونم،" ریی نکد.

^{۱۵} پس موسی دور خورد و قد امو دو لوح شهادت که د دست شی بود، از کوه تاه شد؛ امو دو لوح د هر دو طرف شی نوشته بود، ام د پشت و ام د روی شی. ^{۱۶} امو لوح ها کار خدا بود و نوشته شی نوشته خدا که د روی ازوا نقش شده بود. ^{۱۷} وختیکه یوشع صدای چیغ مردم ره شنید، او د موسی گفت: "ما صدای جنگ ره از خیمه‌گاه میشنوم." ^{۱۸} موسی گفت: "ای نه صدای چیغس پیروزی آسته و نه صدای ناله شکست، بلکه صدای بیت خاندو د گوش مه مییه." ^{۱۹} وختیکه موسی د نزدیک خیمه‌گاه رسید و گوسله طلابی و خرمستی مردم ره دید، قار-و-خشم موسی باله آمد و او امو لوح ها ره د دامون کوه از دست خو

پورته كده اونا ره تکه-و-پرچه كد. ^{۲۰} و امو گوسله طلایی ره كه اونا جور كد،
 گريفته د آتش سوختند. بعد ازو او ره سيده خوب نرم كد تاكه خاك آلی جور شد
 و او ره د آو اندخت و امو او ره د بنی اسرائیل وچیدلجی كد. ^{۲۱} اوخته موسی د
 هارون گفتم: ”ای قوم دز تو چی كار كده بود كه تو اینا ره دزی گناه عظیم
 گرفتار كدی؟“ ^{۲۲} هارون د جواب شی گفتم: ”د سر ازمه قار نشو صاحب! خود
 تو میدنی كه ای قوم چيقس فاسد و گناه آلود آسته. ^{۲۳} اونا دز مه گفتم كه بلده
 مو یگ خدا جور كو كه پیش روی مو رفته مو ره هدایت كنه، چون مو نموفامی
 د سر امزی موسی كه مو ره از سرزمین مصر برو آورد، چی آمده. ^{۲۴} اوخته ما
 دزوا گفتم، هر کسی كه چیزی طلایی دشته بشه، او ره بر كده دز مه بیره. و اونا
 طلار ره دز مه دد و ما او ره د آتش اندختم و اینی گوسله بر شد. ^{۲۵} موسی دید كه
 مردم از چته بر شده ری یه، چون هارون اونا ره سر ایله ایشند و موقع دد كه د
 پیش دشمنای خو رسوا شنه. ^{۲۶} پس موسی د درگه خیمه گاه ایسته شد و د
 صدای بلند چیغ زده گفتم: ”كسی كه طرفدار خداوند آسته، پیش ازمه بیه!“ و
 تمام بنی لاوی د دیر ازو جم شد. ^{۲۷} و موسی دزوا گفتم: ”خداوند، خدای اسرائیل
 موگه كه شمشیر د كمر خو بسته كنید و ازی سون خیمه گاه تا او سون
 خیمه گاه بورید و هر نفر شمو برار و دوست و همسایه خو ره بكشید.“ ^{۲۸} پس بنی
 لاوی از گفتم موسی اطاعت كد و دمزو روز تقریباً سه هزار نفر از قوم كشته
 شد. ^{۲۹} بعد ازو موسی د لاویا گفتم: ”امروز شمو خود ره د خداوند وقف كدید،
 چون حتی د خلاف باچه و برار خو باله شدید. امزی خاطر امروز شمو صاحب
 برکت موشید.“ ^{۳۰} روز دیگه شی موسی د قوم گفتم: ”شمو گناه كنه كدید. آلی ما
 سربله د حضور خداوند مورم؛ شاید بتنم بلده گناه شمو كفاره كنم.“ ^{۳۱} پس
 موسی د حضور خداوند رفت و گفتم: ”آه خداوندا، ای مردم گناه بسیار كنه
 كده، چون اونا بلده خو یگ خدای طلایی جور كده. ^{۳۲} و آلی ما د پیش ازتو
 عذر-و-زاری مونم كه گناه ازوا ره ببخشی و اگه نموبخشی، نام از مره از كتاب
 خو گل كو.“ ^{۳۳} پس خداوند د موسی گفتم: ”كسی كه دز مه گناه كده، نام ازو ره

از کتاب خُو کُل مُوْنِم. ^{۳۴} آلی بورُو، قَوْمِ رِه دَ امزُو جای که گُفته بُوْدِم راهنمای کُو و ملایکه مه پیشلون تُو مورِه. لیکن دَ روزی که ما بازخاست مُوْنِم، ما اونا ره بخاطرِ خطای ازوا جزا میدُم. ^{۳۵} پس خُداوند قَوْمِ إِسْرَائِيل رِه دَ بلا گرفتار کد، چراکه اونا بلده خُو گوسله جور کدُد، یعنی امو گوسله رِه که هارون شکل ددُد.

تیاری بلده کوچ کدو از کوه سینا

۳۳ بعد ازو خُداوند دَ موسی گُفت: ^۱ ”از اینجی کوچ کده بورُو و ای قَوْمِ رِه که از سرزمینِ مصر بُرو اُوردی، طرفِ امزُو سرزمی هدایت کُو که دَ ابراهیم، اسحاق و یعقوب قَسَم خورده گُفتم که ‘اُو رِه دَ اولاده شُمو موبخشم.’ ^۲ ما یگ ملایکه رِه پیشلون تُو ری مُوْنِم تا که کنعانیا، اموریا، حتیا، فریزیا، حویا و یبوسیا رِه ازونجی بُر کُنه. ^۳ شُمو دمزُو سرزمی که از شی شیر و عسل جاری آسته بورید. لیکن ما قد شُمو نمورُم، چون شُمو یگ قَوْمِ سرکش آستید و امکان دَرِه که شُمو رِه دَ بینِ راه نابود کُئِم.” ^۴ وختیکه مردُم ای تورای بد رِه شنید، اونا ماتم گرفت و هیچ کس گوش-و-گانه خُو رِه دَ جان خُو نکد، ^۵ چون خُداوند پیشتر دَ موسی گُفتد: ^۶ ”دَ بنی اسرائیل بُگی که ‘شُمو یگ قَوْمِ سرکش آستید؛ اگه یگ لحظه ام دَ بینِ شُمو بییم، امو وخت شُمو رِه نابود مُوْنِم.’ آلی گوش-و-گانه خُو رِه از جان خُو بُر کُنید تا بفامُم که قد شُمو چی کار کُئِم.” ^۷ پس بنی اسرائیل وختیکه از کوه حوریب ری شد، گوش-و-گانه خُو رِه از جان خُو بُر کد. ^۸ دمزُو غیت موسی یگ خیمه رِه میگرفت و اُو رِه دَ بُرو دُورتر از خیمه‌گاه میزد. اُو امو خیمه رِه خیمه ملاقات نام ایشند و هر کسی که میخاست قد خُداوند راز-و-نیاز کُنه دَ بُرونِ خیمه‌گاه دَ جایی که خیمه ملاقات بُود، مورفت. ^۹ وختیکه موسی طرفِ خیمه ملاقات بُرو مورفت، تمامِ مردُم باله شده دَ دانِ خیمه خُو ایسته مُوشد و از پُشتِ موسی توخ مُوکد تا وختیکه موسی داخلِ خیمه مُوشد. ^{۱۰} و امی که موسی دَ خیمه داخلِ مُوشد، ستونِ اُور تاه آمده دَ دانِ خیمه ایسته مُوشد و خُداوند قد

مُوسَى توره مُوگُفَت. ^{۱۰} وختی مُردُم سَتُونِ اُور ره دَ دانِ خِيْمِه مُلَاقَات ايسْتِه مِيديِد، پگ شى باله مُوشُد و هر كس دَ دانِ خِيْمِه خُو سَجْدِه مُوكَد. ^{۱۱} اوخته خُداوند قد مُوسَى رُوى دَ رُوى توره مُوگُفَت، مِثْلِ كه يگ آدم قد دوست خُو گپ مِيژَنه. بعد ازو مُوسَى پَس دَ خِيْمِه گاه ميمد و لِي دِستيارِ جوان شى يوشع باچه نُون، از مَنه خِيْمِه بَر نَمُوشُد.

مُوسَى دَ حُضُورِ جَلالِ خُدا

^{۱۲} مُوسَى دَ خُداوند گُفَت: ”اينه، تُو دَز مه مُوگى كه ’اى قَوْمِ ره بُبر.‘ مگم مَره نَكُفْتى كه كى ره قد ازمه رِى مُوكُنِي. علاوه ازى، تُو دَز مه گُفْتى كه مَره دَ نام مِيخِشِي و نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بِلِه مه اَسْتِه. ^{۱۳} پَس اَلِي اگه نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بِلِه مه اَسْتِه، راه-و-طريقِ خُو ره دَز مه يادِ بَدِي تاكه تُو ره بِنَخِشُم. دَمزى رَقْمِ نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بِلِه مه قَرار مِيگيرِه. اى ام دَ يادِ تُو بَشِه كه اى مُردُم قَوْمِ خودِ تُو يَه.“ ^{۱۴} اوخته خُداوند دَ مُوسَى گُفَت: ”حُضُورِ مه قد تُو اَسْتِه و ما خاطرِ تُو ره جَمِ مُونم.“ ^{۱۵} و مُوسَى بَسْمِ دَ خُداوند عَرَضِ كَد: ”اگه حُضُورِ تُو قد مو نَبَشِه، مو ره از اِينجِي هِيچ نَبَر. ^{۱۶} پَس چَطُور فامِيده شُنِه كه نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ بِلِه خودِ مه و اى قَوْمِ تُو اَسْتِه؟ ايا امزى فامِيده نَمُوشِه كه تُو قد ازمو بورى و ما و قَوْمِ تُو، از پگِ قَوْمِى كه دَ رُوى زمى اَسْتِه، فرق دَشْتِه بَشِي؟“

^{۱۷} و خُداوند دَ مُوسَى گُفَت: ”امى كار ره ام بَلِدِه ازتُو مُونم، چراكه ما از تُو راضى اَسْتُم و تُو ره خُوب مِيخِشُم.“ ^{۱۸} اوخته مُوسَى گُفَت: ”اى خُداوند، مَره بيل كه بَزُرگى-و-جَلالِ تُو ره بِنِگَرَم.“ ^{۱۹} پَس خُداوند گُفَت: ”ما تمامِ خُوبى خُو ره از پيشِ رُوى تُو تيرِ مُونم و نامِ خُو يعنى «خُداوند» ره دَز تُو اِعلانِ مُونم. ما دَ بِلِه كسى رَحْمِ مُونم كه دَزُو رَحِيمِ اَسْتُم و دَ كسى دِلَسوزى مُونم كه دَزُو دِلَسوزِ اَسْتُم.“ ^{۲۰} او اِدامه دَدِه گُفَت: ”مگم تُو نَمِيَتِنِي رُوى مَره بِنِگَرِي، چُون هِيچ اِنسانِ نَمِيَتِنِه كه مَره بِنِگَرِه و زِنْدِه بُمَنِه.“ ^{۲۱} بعد ازو خُداوند گُفَت: ”اينه، دَ نَزديكِ ازمه

یگ جای آسته؛ د بَلِه امزُو سنگ کټه ایسته شو. ^{۲۲} وختیکه بزرگی-و- جلال مه از پالوی تُو تیر موشه، تُو ره د سَلَاخِ سنگ کټه میلم و قد اَلْغِه خو پُوٹ مُونم تا وختیکه ازونجی تیر شنم. ^{۲۳} مگم دست خو ره باله مُونم تاکه پُشت مره بنگری؛ لیکن روی مه دیده نموشه.

لوح های نو

^{۳۴} بعد ازو خُداوند د موسی گُفت: ”دو لوح سنگی مثل لوح های اولنه بلده خو تراش کو و ما د بَلِه ازوا کلمه های ره نوشته مُونم که د بَلِه لوح های اولنه نوشته بود و تُو اونا ره میده کدی. ^۲ صَباح گاه خود ره تیار کده د بَلِه کوه سینا باله بیه و د شیخی کوه د حُضُورِ ازمه حاضر شو. ^۳ هیچ کس قد ازتو باله نیه و هیچ کس ام د تمام کوه دیده نشنه و گله و رمه ام دزی کوه نچره.“ ^۴ پس موسی دو لوح سنگی رقم لوح های اولنه تراش کد و صَباح گاه باله شُده د بَلِه کوه سینا رفت، امو رقم که خُداوند دزو امر کده بود. او امو دو لوح سنگی ره د دست خو گِرِفته قد خو بُرد. ^۵ و خُداوند د اُوَر نازل شُده قد ازو د اُونجی ایسته شُد و نام خو ره «خُداوند» گُفت. ^۶ خُداوند از پیش روی موسی تیر شُده اعلان کد: ”خُداوند! خُداوند، خُداي رَحِيم و پُرْفَيْض آسته، دیر خَشَم-و-قار، مگم پُر از مُحَبَّت و وفادار. ^۷ نگاه کُننده رَحمت بلده هزارها و بخشش کُننده گناهها، شرارت ها و خطاها، لیکن مُجرِم ره هرگز بے جزا نَميله و بخاطر گناه آته گو از اولادا و از بچکچای اولادا، تا پُشت سَوَم و چارم اِنْتِقَام ميگيره.“ ^۸ اوخته موسی فوری روی د خاک اُفْتَد و سَجده کده ^۹ گُفت: ”خُداوند، اگه واقعاََ نظر لُطف تُو د بَلِه مه آسته، ما عذر مُونم که تُو ام قد ازمو بوری، چُون ای قوم یگ قوم سرکش آسته. یا مولا، باز ام د پیش تُو عذر-و-زاری مُونم که گناهها و خطاهای ازمو ره بُبْخش و مو ره بَحِيث مال خو قَبُول کو.“

خدا قد بنی اسرائیل عهد و قول خو ره تازه مونه

۱۰ و خداوند گفت: «اینه، ما یگ عهد بسته مونم. ما د پیش روی پگ قوم تو کارای عجیب ره انجام میدم که تا آلی ره د هیچ جای و د بین هیچ ملت دنیا دیده نشده بشه. و تمام قوم که تو د بین ازوا آستی مینگره که خداوند چی کارای ترسناک ره د پیش شمو انجام میدیه. ۱۱ از احکامی که امروز ما دز تو امر مونم، اطاعت کو. اینه، ما اموریا، کنعانیا، حتیا، فرزیا، جويا و یبوسیا ره از پیش روی تو بر مونم. ۱۲ احتیاط کو، د امزو سرزومی که موری قد مردم امزو سرزومی عهد بسته نکو؛ نشنه که اونا د بین قوم تو دام جور شنه. ۱۳ بلکه شمو قربانگاه های ازوا ره چپه کده ستون های پرستشی ازوا ره میده کنید و بت های اشیره ره خراب کنید. ۱۴ بغیر ازمه خدای دیگه ره پرستش نکو، چراکه ما خداوند آستم و نام ازمه «خدای غیور» آسته. ۱۵ فکر خو ره بگیر که قد مردم امزو سرزومی عهد بسته نکنی، چراکه اونا از روی شهوت د خدایون خو عبادت مونه و د بت های خو قربانی مونه و از تو دعوت مونه که قد ازوا یگجای شنی و د خوردون قربانی ازوا شریگ شنی. ۱۶ بعد ازو تو دخترن ازوا ره د باچه های خو میگیری و دخترن ازوا که د پشت خدایون خو موره، اونا باچه های تو ره ام گمراه کده د بت پرستی هدایت مونه. ۱۷ بت های ریختنده شده ره بلده خو خدایو جور نکو. ۱۸ عید فطیر ره نگاه کنید و مدت هفت روز نان فطیر بخورید، امو رقم که دز شمو امر کدیم. ای ره د وخت معین د ماه ابیب پوره کنید، چراکه شمو د ماه ابیب از مصر بر شدید. ۱۹ تمام اولباری های نر از مه موشه: اولباری های نر حیوانات شمو ام، چی از گله گاو بشه، چی از رمه گوسپو. ۲۰ لیکن د عوض اولباری خر خو باید یگ باره فدیہ بدید و اگه فدیہ نمیدید باید گردون شی ره میده کنید. بلده تمام باچه های اولباری خو باید فدیہ بدید. هیچ کس دست خالی د حضور ازمه حاضر نشنه.

۲۱ شش روز باید کار کنی و د روز هفتم باید آرام بگیری؛ حتی د فصل قلبه کدو و

دِرَو کدو باید روز آرام ره نگاه کنی. ^{۲۲} عید هفته ها ره برگزار کنی، یعنی عید نویر حاصلات ره از حاصل گندم. امچنان عید جم آوری ره د آخر فصل درو، هر سال نگاه کنی. ^{۲۳} سال سه دفعه پگ مردا-و-باچه های شمو د حضور مولا، خداوند-خداى اسرائيل، حاضر شنه. ^{۲۴} ما دیگه قوم ها ره از پیش روی شمو دتلجی مونم و سرحد شمو ره پراخ مونم و وختیکه شمو هر سال سه دفعه د حضور خداوند، خداى خو حاضر موشید، هیچ کس د قصد گرفتون زمین شمو نمییه.

^{۲۵} خون قربانی ره قد نان خمیرمایه تو دز مه تقدیم نکنی و گوشت قربانی عید پصح تا صبح باقی نمه. ^{۲۶} بهترین نویر حاصلات زمین خو ره د خانه خداوند، خداى خو بیرید. بزغله ره د شیر آبه شی پخته نکنی.

^{۲۷} بعد ازو خداوند د موسی گفت: ”ای توره ها ره نوشته کو، چون د مطابق امزی توره ها ما قد تو و قوم اسرائیل عهد بسته کدیم.“ ^{۲۸} موسی چل شاو و چل روز اونجی د پیش خداوند بود؛ او نه نان خورد و نه او وچی کد. او تورای عهد، یعنی ده حکم ره د بله لوح های سنگی نوشته کد.

نورانی شدون چهره موسی

^{۲۹} وختیکه موسی از کوه سینا تاه میمد و دو لوح سنگی ام د دست شی بود، پوست روی شی د سبب توره گفتو قد خداوند نورانی شد (جلجل موكد)؛ مگم خود موسی از نورانی شدون جلجل کدون روی خو خبر ندشت. ^{۳۰} وختی هارون و بنی اسرائیل موسی ره دید که روی شی نورانی شده (جلجل مونه)، اونا ترس خورد که دزو نزدیک شنه. ^{۳۱} مگم موسی اونا ره کوی کد و هارون و تمام رهبرای قوم د پیش ازو آمد و او قد ازوا توره گفت. ^{۳۲} بعد ازو تمام بنی اسرائیل نزدیک شی آمد و او تمام احکام ره که خداوند د بله کوه سینا دزو گفتد، دزوا

نقل کد. ^{۳۳} وختیکه موسی توره خو ره قد ازوا تامو کد، او د رُوی خو رُوی بند کش کد. ^{۳۴} مگم زمانیکه موسی بلده توره گُفتو د حُضورِ خُداوند مورفت، او رُوی بند خو ره از رُوی خو پس مُوکد، تا وختیکه از خیمه بُر مُوشد. و غیتیکه او از خیمه بُر مُوشد، امو چیزى که دزشى امر شده بود، او ره د بنی اسرائیل نقل مُوکد، ^{۳۵} و بنی اسرائیل رُوی موسی ره میدید که پوستِ چهره شی نورانی شده. پس موسی تا زمانِ دُوباره رفتون خو د حُضورِ خُداوند، رُوی بند ره بسم د رُوی خو کش مُوکد.

قانونِ روزِ آرامِ تاکیدِ موشه

۳۵ ^۱ موسی تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل ره جم کده، دزوا گُفت: ”اینی توره های آسته که خُداوند امر کده تا شمو اونا ره اجرا کُنید:

^۲ ”شش روز میتنید کار کُنید و روزِ هفتمِ بلده شمو یگ روزِ مُقدَّس بشه، یگ روز، کاملاً بلده آرام و دمرسی کدو و تقدیم د خُداوند. هر کسی که دزو روز کار کُنه، باید کُشته شنه. ^۳ د روزِ آرام د تمامِ خانه های شمو آتش نباید روشو شنه.“

هدیه ها بلده جایگاهِ مُقدَّس

^۴ موسی د تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل گُفت: ”اینی توره آسته که خُداوند دز مه امر کده: ^۵ ”از بین قوم خو هدیه بلده خُداوند بگیری. کسای که از تی دل و د رضایت خو هدیه بدیه، میتنه که ازى چیزا بیره: طلا، نُقره و برونز؛ ^۶ چوغ لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگ و کتان نرم و موی بُز؛ ^۷ پوستِ سُرخ شده قوچ و پوستِ نرم-و-قیمتی، چيو درختِ اکاسی، ^۸ روغونِ زیتون بلده چراغا، موادِ خوشبوی بلده روغونِ مسح و بلده بُخورِ خوشبوی، ^۹ سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی بلده ایفود و سینه بندِ پیشوای بُزرگ.“

أسباب لازم بَلَدِه جایگاهِ مُقَدَّس

^{۱۰} تمام آدمای لایق و دانادل از بَین شُمُو بیه و هر چیزی ره که خُداوند امر کده جور کُنه: ^{۱۱} جایگاهِ مُقَدَّس ره دَ شُمُولِ خیمه شی و پوش شی، چنگک ها و چپو های چارتراش شی، پُشت بندا، سُنُون ها و پایه های شی؛ ^{۱۲} صندُوقِ شهادت و دِستک چپو های شی، جای کِفاره یعنی سرپوشِ صندُوق و پرده که مُقَدَّسَتَرین جای ره پُوت مونه؛ ^{۱۳} میز و دِستک چپو ها و پگِ ظرفای شی و نانِ حُضُورِ خُداوند؛ ^{۱۴} چراغدان بَلَدِه روشنی دَ شُمُولِ چراغا و روغو و دیگه أسباب شی؛ ^{۱۵} قُربانگاهِ بُخورِ خوشبُوی و دِستک چپو های ازو، روغونِ مَسَح و بُخورِ خوشبُوی؛ پرده درگه جایگاه؛ ^{۱۶} قُربانگاهِ قُربانی سوختنی و أُجاقِ برونزی ازو، دِستک چپوها و تمام أسباب شی؛ حَوْض و پایه شی، ^{۱۷} پرده های چاردیوالی حَوْلی، سُنُون ها و پایه های ازوا و پرده درگه حَوْلی؛ ^{۱۸} میخ های جایگاه و میخ های چاردیوالی و ریسپونای ازوا؛ ^{۱۹} کالا های بافته شُده که بَلَدِه خِدْمَت کدو دَ جایگاهِ مُقَدَّس پوشیده موشه، یعنی کالا های مُقَدَّس هارُون پیشوا و کالا های باچه های شی که اونا بَلَدِه خِدْمَتِ پیشوایی مپوشه.

هدیه های مردُم و کارای اُستاد ها

^{۲۰} بعد ازو تمامِ جماعتِ بَنیِ إِسْرَائیل از حُضُورِ مُوسَى رفت. ^{۲۱} هر کس که دَ دِل شی شور-و-شوق پیدا شد و روح و روان شی او ره حرکت دد، او آمده بَلَدِه خُداوند هدیه اُورد و امو هدیه ها بَلَدِه جور کدونِ خیمه مُلاقات و أسباب شی و امچنان بَلَدِه کالاهای مُقَدَّسِ إِسْتِعْمَال شد. ^{۲۲} پس خاتونو و مردکو آمده از تی دِل خُو دَ رِضایَتِ خُو حلقه های بینی، گوشواره ها، انگُشتری ها، گردو بندها و دیگه چیزای طَلایی خُو ره اُورد و دَ عنوانِ هدیه دَ خُداوند تقدیم کد. ^{۲۳} و هر کسی که صاحبِ رَخْتِ لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتان و موی بُز و پوستِ سُرخ شُده قُوچ و پوستِ نَرَم-و-قیمتی بود، اونا ره اُورد. ^{۲۴} و ام تمام کسای که هدیه

نُقره و برونز اُورد، اُو ره دَ خُداوند تقدیم کد. و دَ پیشِ هر کس که چپو اُکاسی پیدا شد، اُو ره بلده خدمت دَ خیمه اُورد. ^{۲۵} پگِ خاتونوی لایق و دانادلِ قد دستای خُو پاشم میریشت و چوغِ ریشته شده لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و کتانِ نرم میاورد. ^{۲۶} امچنان پگِ خاتونوی که شوق و لیاقت دشت، موی بُز میریشت. ^{۲۷} رهبرای قوم سنگای عقیق و دیگه سنگای قیمتی ره بلده ایفود و سینه بند اُورد. ^{۲۸} اونا موادِ خوشبوی و روغونِ زیتونِ بلده روشنی و بلده روغونِ مسح و بخورِ خوشبوی ام اُورد. ^{۲۹} خلاصه، پگِ مردکو و خاتونوی قومِ اسرائیل که دل ازوا اونا ره تشویق کد، بلده تمامِ کارای که خُداوند دَ موسی امر کد، اونا دَ رضایت و خوشی دلِ خُو بلده خُداوند هدیه ها اُورد.

اُستاد ها بلده کارِ جایگاهِ مُقدّس

^{۳۰} پس موسی دَ بنی اسرائیل گفت: ”اینه، خُداوند بصَلَّیل باچه اوری نوسه حور ره که از طایفه یهودا آسته، اِنْتِخاب کده دَ نامِ کوی کد ^{۳۱} و اُو ره از روحِ الهی پُر کده دَزو حکمت و عقل و دانایی و مهارتِ بلده هر کارِ هنری دد، ^{۳۲} تا که دَ طلاسازی، نُقره سازی و دَ کارای برونز قابل و ماهر بشه. ^{۳۳} اُو امچنان دَ کارِ سنگ تراشی، جواهر سازی، نجاری و حجاری و دَ رقم رقم کارای هنری اُستایه. ^{۳۴} خُداوند دَزو و دَ اهلویاب باچه اُخیسامک از طایفه دان، اِستعدادِ تعلیمِ ددون هنر ره دَ دیگر و ام بخشید. ^{۳۵} خُداوند دلِ ازوا ره پُر از حکمت کده تا اونا دَ هر رقم کارا مهارت دشته بشه، یعنی دَ نقاشی، دِست دوزی و گلدوزی قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و دَ بافتونِ کتانِ نرم و میده بافت؛ و ام تا توانایی جور کدونِ هر چیز ره دشته بشه.

۳۶ ^۱ بصَلَّیل و اهلویاب و پگِ اُستاد های که خُداوند دَزوا بلده جور کدونِ جایگاهِ مُقدّس اِستعداد و قابلیت دده، خدمت کنه و تمامِ کارا ره دَ مطابقِ امر

خداوند انجام بدیه.

شروع کار جایگاه مقدس

^۲ پس موسی بصلیل و اهلایاب و دیگه آدمای قابل ره کوی کد، یعنی کسای ره که خداوند بلده ازوا مهارت و دانایی دده بود و دل شی شور-و-شوق پیدا شد که نزدیک آمده کار ره انجام بدیه.^۳ اونا تمام هدیه‌های ره که بنی اسرائیل بلده خدمت و جور کدون جایگاه مقدس اُورده بود، از دست موسی گرفت و مردم هر صباح د رضایت خود خو هدیه‌های دیگه د پیش ازو اُورده ری بود.^۴ پس تمام استاد‌های که مشغول کار جایگاه مقدس بود، از سر کارای خو د پیر موسی آمد^۵ و دزو گفت: ”مردم بلده انجام ددون کاری که خداوند امر کده، از ضرورت کده کلو مواد میره.“^۶ اوخته موسی حکم دد و ای حکم د تمام خیمه‌گاه اعلان شد که موگفت: ”مردکو و خاتونو بلده هدیه‌های جایگاه مقدس دیگه هیچ کار نکنه.“ پس قوم از اُردون هدیه ها قوی شد،^۷ چراکه هدیه‌های موجود بلده جور کدون جایگاه کفایت موکد و از حد ام کلو بود.

ترتیب کار

^۸ تمام آدمای ماهر و دانا که د کار مشغول بود، بلده جایگاه ده دانه پرده کتان نرم و میده بافت ره قد چوغ‌های لاجوردی، ارغوانی و سرخ رنگ جور کد و د روی پگ شی عکس کروی‌ها د وسیله دست‌دوز لایق گلدوزی شد.^۹ درازی هر پرده بیست و هشت توغی و بر شی چار توغی بود و تمام پرده‌ها یگ اندازه بود.^{۱۰} اونا پنج پرده ره قد یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه جور کد و پنج پرده دیگه ره ام قد یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه دیگه.^{۱۱} د لب پرده آخر پنج پرده اول اونا بتونی‌ها از تار لاجوردی رنگ دوخت و د پنج پرده دوم ام امی رقم کد.^{۱۲} بعد ازو اونا پنجاه دانه بتونی د لب یگ تخته و پنجاه دانه بتونی د لب دیگه تخته

جور کد، پنجاه پنجاه بُتونی که رُوی دَ رُوی یگدیگه بُود. ^{۱۳} اونا امچنان پنجاه چنگک طلایی تیار کد و دَ وسیله ازوا پنج پرده اول ره قد پنج پرده دوّم وصل کد و پرده های جایگاه مثل یگ پرچه جور شد.

^{۱۴} بعد ازو اونا چند پرده از موی بُز بافت تا یگ خیمه دَ بله جایگاه مُقدّس بشه. جُمله پرده ها یازده بُود. ^{۱۵} درازی هر پرده سی توغی و بر شی چار توغی بُود؛ امو یازده پرده یگ اندازه بُود. ^{۱۶} اونا پنج پرده ره دَ یگدیگه شی کوک کده یگ پرچه جور کد و شش پرده دیگه ره ام یگ پرچه دیگه. ^{۱۷} بعد ازو اونا پنجاه بُتونی دَ لب پرده آخر یگ پرچه و پنجاه بُتونی دَ لب پرده آخر پرچه دیگه جور کد. ^{۱۸} اونا بلده یگجای کدون خیمه پنجاه چنگک برونزی ام جور کد تاکه خیمه یگ پرچه بشه. ^{۱۹} بعد ازو اونا بلده خیمه از پوست سُرخ شده قوچ یگ پوش جور کد و دَ بله ازو یگ پوش دیگه از پوست نَرم-و-قیمتی.

^{۲۰} بعد ازو اونا چپو های چارتراش ره از برخت اکاسی بلده دیوالای جایگاه جور کد و اونا ره شیخی ایسته کد. ^{۲۱} درازی هر چپو چارتراش ده توغی و بر شی یگ و نیم توغی بُود. ^{۲۲} هر چپو چارتراش دو دانه زبونک دشت که دَ چپو چارتراش پالوی خو جفت موشد. و اونا تمام چپو های چارتراش جایگاه ره دَ امزی طریقه تیار کد. ^{۲۳} اونا امزو چپو های چارتراش بیست دانه شی ره بلده طرف جنوب جایگاه جور کد ^{۲۴} و بلده تینه حصّه امزو بیست چپو چارتراش چل پایه نقرهیی ام تیار کد؛ دَ زیر هر چپو چارتراش دو پایه بلده امزو دو زبونک بُود و دو پایه دَ زیر چپو چارتراش پالوی شی بلده دو زبونک ازو. ^{۲۵} بلده طرف دوّم جایگاه، یعنی طرف شمال شی، اونا بیست چپو چارتراش جور کد ^{۲۶} قد چل پایه نقرهیی، یعنی دو پایه دَ زیر یگ چپو چارتراش و دو پایه دَ زیر چپو چارتراشی که دَ پالوی شی بُود. ^{۲۷} بلده پشت جایگاه، طرف غرب اونا شش چپو چارتراش جور کد. ^{۲۸} اونا امچنان دو چپو چارتراش بلده هر کُنچ پسنه حصّه جایگاه جور کد. ^{۲۹} امی دو چپو چارتراش کُنچ از زیر تا باله دَ یگدیگه خو چسپیده بُود و دَ منه یگ

حلقه سخت شُدُد. دُو چيو كُنچ ديگه ام دَ امزی رقم جور شُدُد. ^{۳۰} پس دَ او طرف هشت چيو چارتراش قد شونزده پایه نُقرهیی بُود: دُو پایه دَ تی هر چيو چارتراش.

^{۳۱} علاوه ازی اونا پُشتبند ها ره از چيو درخت اُکاسی تيار کد، یعنی پَنج پُشتبند بلده چيو های چارتراش یگ طرف جایگاه، ^{۳۲} و پَنج پُشتبند بلده چيو های چارتراش ديگه طرف جایگاه و پَنج پُشتبند بلده چيو های چارتراش که طرف غَرب دَ پَسنه حصّه جایگاه یه. ^{۳۳} پُشتبندی که دَ غول چيو های چارتراش بُود، از سر تا آخر ديوال خيمه تير شُدُد. ^{۳۴} بعد ازو اونا پگ چيو های چارتراش ره قد رُوی کَش طَلایی پوشند و بلده محکم گِرِفَتون پُشتبند ها اونا حلقه های طَلایی جور کد و پُشتبند ها ره ام قد رُوی کَش طَلایی پوشند.

^{۳۵} اونا پرده داخل خيمه ره از کتان نَرم و میده بافت قد چُوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ جور کد و عکس کِرُویی ها ره دَ وسیله دستدوز لایق دَ رُوی پرده گُلدوزی کد. ^{۳۶} بعد ازو اونا چار ستون از چيو اُکاسی بلده امزو پرده جور کد و اونا ره قد رُوی کَش طَلایی پوشنده بلده شی چنگک های طَلایی و چار پایه نُقرهیی تيار کد. ^{۳۷} اوخته یگ پرده بلده دروازه خيمه از چُوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ و از کتان نَرم و میده بافت دَ وسیله یگ گُلدوز لایق جور کد. ^{۳۸} و بلده امزی پرده اونا پَنج ستون ره قد چنگک های شی جور کد و سر ستون ها و تير سر ستون ها ره قد رُوی کَش طَلایی پوشند و پَنج پایه شی ره ام از برونز تيار کد.

جور کدون صندوق

^{۳۷} بعد ازو بصَلَّیل صندوق ره از چيو اُکاسی جور کد که درازی شی دُو و نیم توغی، بر شی یگ و نیم توغی و بلندی شی ام یگ و نیم توغی بُود. ^۲ منه شی و برون شی ره قد رُوی کَش طَلایی خالص پوشند و دَ گرداگرد شی یگ چُفتی

طِلائی جور کد. ^۳ او چار حلقه طِلائی تیار کده اونا ره د چار پایه صندوق سخت کد، یعنی دُو حلقه د یگ طرف شی و دُو حلقه د دیگه طرف شی. ^۴ بعد ازو دُو دستک چپو دراز از برخت اکاسی جور کد و اونا ره قد رُو کَش طِلائی پوشند ^۵ و امو دستک چپوها ره د منه حلقه ها د دُو بغل صندوق تیر کد. اونا بلده بردون صندوق بود. ^۶ او «جای کِفاره» یعنی سرپوش صندوق ره از طِلائی خالص جور کد که درازی شی دُو و نیم توغی و بر شی یگ و نیم توغی بود. ^۷ اوخته او دُو مجسمه کِرُوبی ره د هر دُو سر جای کِفاره از طِلائی چکش کاری شده جور کد. ^۸ یگ کِرُوبی د یگ سر جای کِفاره و دیگه شی د دیگه سر جای کِفاره بود. هر دوی شی ره قد جای کِفاره از یگ پرچه طِلا جور کد. ^۹ بال های کِرُوبیا د بله جای کِفاره واز شده د بله ازو سایه کدد. رُو های ازوا طرف یگدیگه و نظر های شی طرف جای کِفاره بود.

جور کدون میز نان مقدس

^{۱۰} او میز ره ام از چپو اکاسی جور کد که درازی شی دُو توغی، بر شی یگ توغی و بلندی شی یگ و نیم توغی بود. ^{۱۱} او میز ره قد طِلائی خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چفتی طِلائی جور کد. ^{۱۲} و یگ لبکی د اندازه چار ناخو د گرد شی جور کده امو لبکی طِلائی ره باله تر از چفتی د گرداگرد میز گرفت. ^{۱۳} او چار حلقه طِلائی بلده میز ریختند و حلقه ها ره د چار سنگ میز، یعنی د پایه های شی سخت کد. ^{۱۴} حلقه ها نزدیک لبکی بود و مثل خانه بلده دستک چپو های دراز د وخت بردون میز استعمال موشد. ^{۱۵} او دستک چپو های دراز ره بلده بردون میز از برخت اکاسی جور کد و اونا ره قد رُو کَش طِلائی پوشند. ^{۱۶} او امچنان ظرفای ره که د بله میز ایشته موشد از طِلائی خالص جور کد، یعنی قاب ها و کاسه ها، و جام ها و پیله های ره که بلده ریختندون هدیه های وچی کدنی استعمال موشد.

جور کدون چِراغدان

^{۱۷} او چِراغدان ره از طِلايِ خالص و چکش کاری شده، جور کد. امو چِراغدان، پایه و شاخه های شی، قد کاسه های گل، پندُوق ها و بلگای گل پگ شی از یگ پرچه بود. ^{۱۸} از دُو بغلِ چِراغدان شش شاخه بر شد: سه شاخه از یگ طرف شی و سه شاخه از دیگه طرف شی. ^{۱۹} سه کاسه گل بادامی قد پندُوق و بلگ گل د شاخه طرف راست و سه کاسه گل بادامی قد پندُوق و بلگ گل د شاخه طرف چپ بود. امو شش شاخه که از چِراغدان بر شد عین چیز بود. ^{۲۰} و د خود پایه چِراغدان چار کاسه گل بادامی قد پندُوق ها و بلگای گل شکل دده شد. ^{۲۱} یگ پندُوق د زیر دُو شاخه اول که از دُو بغلِ چِراغدان بر شد، یگ پندُوق د زیر دُو شاخه دوّم و یگ پندُوق د زیر دُو شاخه سوّم، یعنی د زیر هر شش شاخه که از چِراغدان بر شد پندُوق بود. ^{۲۲} شاخه ها و پندُوق ها پگ شی از یگ پرچه طِلايِ خالص و چکش کاری شده بود. ^{۲۳} بعد ازو هفت چِراغ قد چِراغ گلگرک ها و پطنوس های شی از طِلايِ خالص جور کد. ^{۲۴} او چِراغدان و تمام اسباب شی ره از یگ وزنه طِلايِ خالص جور کد.

جور کدون قُربانگاهِ بُخورِ خوشبوی

^{۲۵} بعد ازو قُربانگاهِ بُخور ره از چِیو اکاسی د شکل چار کنج جور کد که یگ توغی درازی، یگ توغی بر و دُو توغی بلندی دشت و شاخای شی قد خود شی از یگ چِیو بود. ^{۲۶} سر، چارطرف و شاخای شی ره قد طِلايِ خالص پوشند و د گرداگرد شی یگ چُفتی طِلايی جور کد. ^{۲۷} و د دُو طرفِ قُربانگاه د زیر چُفتی طِلايی، د هر دُو گوشه شی دُو حلقه طِلايی تیار کد که اونا جای بلده دستک چِیو های دراز بود و قد دستک چِیو ها که قد دستک چِیو ها قُربانگاه برده موشد. ^{۲۸} امو دستک چِیو های دراز ره از برختِ اکاسی تیار کد و اونا ره قد روی کش طِلايی پوشند. ^{۲۹} بعد ازو روغونِ مقدسِ مسح و بُخورِ خالصِ خوشبوی ره د

وسيله يگ عطرساز جور کد.

جور کدون قُربانگاه بَلدِه قُربانی های سوختنی

۳۸^۱ اُو قُربانگاه قُربانی سوختنی ره از چيو اَکاسی دَ شکل چار کُنچ جور کد که پَنج توغی دِرازی شی، پَنج توغی بَر شی و سِه توغی بِلندی شی بُود. ^۲ اُو دَ چار کُنچ ازو چار شاخ تيار کد که قُربانگاه و شاخای شی از يگ چيو جور شُد و تمام قُربانگاه ره قد رُو کَش برونزی پوشند. ^۳ بعد ازو تمام اَسباب قُربانگاه، یعنی سَطل ها، خاک اَنداز ها، کاسه ها، چَنگک ها و اَتشدان ها ره از برونز جور کد. ^۴ و بَلدِه قُربانگاه يگ اُجاق برونزی ام تيار کد که تاهتر از لب قُربانگاه تا نيم بِلندی شی جای-د-جای شُد. ^۵ اُو چار حلقه برونزی ريختند که دَ چار کُنچ اُجاق سخت شُد. اونا مثل خانه بَلدِه دِستک چيو های دِراز بُود. ^۶ اُو دِستک چيوها ره از دِرخت اَکاسی جور کد و اونا ره قد رُو کَش برونز پوشند ^۷ و امو دِستک چيوها ره دَ مَنه حلقه های دُو بغل قُربانگاه تير کد تاکه قد ازوا بُرده و اُورده شُنه. خُلاصه، اُو قُربانگاه ره قد تخته ها جور کد و مَنه شی خالی بُود. ^۸ بعد ازو حَوْض و پايه ها شی ره از برونز جور کد و امو برونز ره از آينه های برونزی خاتونوی که دَ دان درگه خيمه مُلاقات خِدمت مُوکد، گِرِفت.

جور کدون حَولی جایگاه مُقدَّس

^۹ بعد ازو چاردیوالی حَولی ره جور کد:

طرف جَنوب حَولی پرده ها از کتان نَرم و میده بافت که صد توغی دِرازی دَشت، گِرِفته شُد. ^{۱۰} امو پرده ها بیست سَتون دَشت و بیست پايه برونزی، و چَنگک ها و پُشت بَند های سَتون ها نُقره بی بُود.

- ۱۱ و طرفِ شمالِ شی پرده ها دِ ډِرازی صد توغی بُود که بیست ستون قد بیست پایه برونزی دشت و چنگک های ستون ها قد پشت بند های شی از نُقره بُود.
- ۱۲ و طرفِ غَربِ شی پرده های پنجاه توغی بُود که ده ستون قد ده پایه دشت و چنگک های ستون ها قد پشت بند های شی نُقره یی بُود.
- ۱۳ و طرفِ شَرَقِ شی یعنی طرفِ آفتو بُرشد پنجاه توغی بُود.
- ۱۴ پرده های یگ طرفِ درگه پوزده توغی بُود که سه ستون و سه پایه دشت.
- ۱۵ و پرده های دیگه طرفِ درگه حولی ام پوزده توغی بُود که سه ستون و سه پایه دشت. یعنی پرده های ای طرف و او طرف شی یگ رقم بُود.
- ۱۶ تمام پرده های چاردیوالی حولی از کتانِ نَرم و میده بافت جور شُد.
- ۱۷ پایه های ستون ها از برونز بُود، مگم چنگک ها و پشت بند های ستون ها از نُقره، و سر ستون ها قد نُقره پوشنده شُد. تمام ستون های چاردیوالی حولی قد پشت بند های نُقره یی دِ یگدیگه وَصل شُد.
- ۱۸ پرده دروازه چاردیوالی از کتانِ نَرم و میده بافت قد چوغ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رَنگ دِ وسیله یگ گلدوزِ لایق جور شُد. ډِرازی شی بیست توغی و بلندی شی رقم پرده های چاردیوالی پنج توغی بُود^{۱۹} که چار ستون دشت و چار پایه برونزی، و چنگکا و تیرای پشت بند شی از نُقره بُود و سر ستونا قد نُقره پوشنده شُد.^{۲۰} تمام میخ های جایگاه و چاردیوالی حولی از برونز بُود.

مواد و حسابِ جور کدونِ جایگاهِ مُقدَّس

- ۲۱ اینی حسابِ موادِ جایگاه، یعنی جایگاهِ صندوقِ شهادتِ آسته که دِ امرِ موسی ثبت شد و لاویا خدمت کده دِ تی نظرِ ایتامار باچه هارون پیشوا امی کار ره انجام دد.^{۲۲} بِصَلَّیْلِ باچه اوری و نوسه حور از قبیله یهودا، پگ چیزای ره که

خُداوند دَ مُوسَى اَمْرَ كَدُد، جُور كَد. ^{۲۳} دِستيارِ اَزُو اَهولِيابِ باچِه اَخِسامَكِ از قَبيلَه دان بُوَد. اُو دَ كارايِ نَقاشي، طِراحي و كُلدوزي قَد چُوغِ اَرغوانِي و سُرَخ رَنگِ دَ بَلِه كَتانِ نَرَم و مِيدِه بافتِ قابِل و ماهرِ بُوَد.

^{۲۴} تمامِ طِلايِ كه بَلدِه پَگِ كارايِ جُور كَدونِ جايگاهِ مُقَدَّسِ مَصْرَفِ شُد و طِلايِ هديهِ مَرْدُمِ بُوَد، بِيست و نُه و زَنه و هفتِ صَد و سِي مِثقالِ دَ مُطابِقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقَدَّسِ و زَن دَشْت. ^{۲۵} و نُقرِه كه از دَرَكِ سَرشُماريِ جَماعتِ جَمِ شُد، صَد و زَنه و يَكِ هِزار و هفتِ صَد و هفتاد و پَنجِ مِثقالِ دَ مُطابِقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقَدَّسِ و زَن دَشْت. ^{۲۶} از هَر مَرَدِ كه عُمَرِ شِي بِيست يا باله تر از بِيست سالِ بُوَد و دَ سَرشُماريِ حِسابِ شُد، فَي نَفَرِ يَكِ بِيَقَع، يَعمَنِي نِيمِ مِثقالِ نُقرِه دَ مُطابِقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقَدَّسِ جَمِ اَوْرِي شُد. و تَعَدادِ اَزوا شَشِ صَد و سِه هِزار و پَنجِ صَد و پَنجاهِ نَفَرِ بُوَد. ^{۲۷} بَلدِه رِيختونِ پاَيه ها يِ خِيْمِه مُقَدَّسِ و پاَيه ها يِ سَتونايِ پَردهِ داخِلِ اَزُو صَد و زَنه نُقرِه مَصْرَفِ شُد. صَد پاَيه از صَد و زَنه، يَعمَنِي يَكِ و زَنه بَلدِه هَر كُدَمِ اَزوا. ^{۲۸} و از يَكِ هِزار و هفتِ صَد و هفتاد و پَنجِ مِثقالِ نُقرِه چَنگَكِ ها يِ سَتونِ ها، پُشتِ بَندا و رُو يِ كَشِ بَلِه سَرِ سَتونِ ها جُور شُد. ^{۲۹} بَرونزِ هديهِ شُدِه هفتادِ و زَنه و دُو هِزار و چارِ صَد مِثقالِ بُوَد. ^{۳۰} قَد اَمزُو مَوادِ بَرونزِ اَونا پاَيه ها يِ دَرِوازهِ خِيْمِه مُلاقَاتِ، قُرَبانگاهِ بَرونزِي، اُجاقِ بَرونزِي و تمامِ سامانِ قُرَبانگاهِ رِه جُور كَد. ^{۳۱} اَمچنانِ پاَيه ها يِ چارديواليِ حَوَلِي و پاَيه ها يِ درگِه حَوَلِي و پَگِ مِيخِ ها يِ خِيْمِه و تمامِ مِيخِ ها يِ گِرَدوبَرِ حَوَلِي رِه اَمزُو مَوادِ بَرونزِ تِيارِ كَد.

جور كدونِ كالايِ پيشوايو

^{۳۹} ^۱ از چُوغِ ها يِ لاجوردي، اَرغوانِي و سُرَخ رَنگ، اَونا كالاهايِ بافتگيِ بَلدِه خِدْمَتگارايِ جايگاهِ مُقَدَّسِ جُور كَد. اَونا اَمچنانِ كالايِ مُقَدَّسِ رِه بَلدِه هارون تيار كَد، اَمُو رَقْمِيكِه خُداوند دَ مُوسَى اَمْرَ كَد. ^۲ ايفودِ پيشوا از طِلا و از چُوغِ ها يِ لاجوردي، اَرغوانِي و سُرَخ رَنگ و از كَتانِ نَرَم و مِيدِه بافتِ جُور شُد. ^۳ اَونا

وَرَقِ هَايِ طَلَّاهِ رَه چَكُش زَدَه بَرِيك كَد و دَ شَكْلِ تَارَايِ نَازَك بُرِيد تَاكَه دَ وَسِيلَه
 يَك دِسْت دُوزِ لَایق دَ بَیْنِ چُوغِ هَايِ لَاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و سُرْخ رَنگ دَ بِلَه كَتَانِ
 نَرَم كَار شُنَه.^۴ اُونَا بَلَدَه اَيْفُود دُو سرشانه يي جور كد كه دَ دُو شِنِگِ اَيْفُود بَنَد
 مُوشُد.^۵ و بَنَد اَيْفُود كه دَ بِلَه شِي بَسْتَه مُوشُد، قَد خُودِ اَيْفُود اَز يَك رَخْت و يَك
 جِنْس بُود يَعْنِي اَز تَارِ طَلَّايِي و اَز چُوغِ هَايِ لَاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و سُرْخ رَنگ و اَز
 كَتَانِ نَرَم و مِيدَه بافت جور شُد، فِقْط اُمُو رَقْمِيكَه خُداوند دَ مُوسِي اَمْر كَدُد.

^۶ و اُونَا دُو سَنگِ عَقِيْقِ آسْمَانِي رَه دَ قَابَكِ هَايِ طَلَّايِي سَخْت كَد و نَامِ هَايِ باچه
 هَايِ اِسْرَائِيلِ رَه دَ رُويِ اَزْوَا نَقْشِ كَد، اُمُو رَقْمِ كه يَك مَهْر نَقْشِ مُوشَه.^۷ بَعْد اَزْوَ
 اُونَا رَه دَ بِلَه دُو سرشانه يي اَيْفُود نَصَب كَد تَاكَه سَنگِ هَايِ يادگاري بَلَدَه بَنِي
 اِسْرَائِيلِ بَشَه، اُمُو رَقْمِيكَه خُداوند دَ مُوسِي اَمْر كَدُد.

^۸ اُو سِينَه-بَنَد رَه مِثْلِ اَيْفُود وَرِي اَز تَارِ طَلَّايِي و چُوغِ هَايِ لَاجُورْدِي، اَرغَوَانِي و
 سُرْخ رَنگ و اَز كَتَانِ نَرَم و مِيدَه بافت دَ وَسِيلَه يَك دِسْت دُوزِ لَایق جور كَد.^۹ اُو
 دَ شَكْلِ چَارْكُنْجِ بُود و اُونَا اُو رَه دُو قَت كَد كه دِرَازِي شِي يَك قَرِيشِ و بَرِ شِي اَم
 يَك قَرِيشِ و دُو قَت بُود.^{۱۰} اُونَا دَزْوَ چَارِ قَطَارِ سَنگِ نَصَب كَد: دَ قَطَارِ اوّل
 عَقِيْقِ جِگَرِي، ياقُوتِ زَرْدِ و زَمْرُد؛^{۱۱} دَ قَطَارِ دُومِ فَيروزَه، ياقُوتِ نِيلِي و اَلْمَاسِ؛
^{۱۲} دَ قَطَارِ سِومِ سَنگِ يَمَانِي، عَقِيْقِ آوِي و لَعْلِ كَبُود؛^{۱۳} و دَ قَطَارِ چَارْمِ زَبْرَجَدِ
 زَرْدِ، عَقِيْقِ آسْمَانِي و يَشْمِ. پَكِ شِي دَ قَابَكِ هَايِ طَلَّايِي نَصَب شُدُد.^{۱۴} تَعْدَادِ
 سَنگَا دَ مُطَابِقِ تَعْدَادِ نَامِ هَايِ باچه هَايِ اِسْرَائِيلِ دِوَازْدَه سَنگِ بُود و نَامِ هَر كُدْمِ
 اَزْوَا دَ بِلَه يَك سَنگِ نَقْشِ شُدُد، رَقْمِي كه دَ مَهْر نَقْشِ مُوشَه و هَر كُدْمِ اَزْوَا قَد نَامِ
 خُو اَز يَكِي اَمْرُو دِوَازْدَه طَايفَه اِسْرَائِيلِ نُمَاينْدَگِي مُوكَد.^{۱۵} اُونَا دَ بِلَه سِينَه-بَنَد
 زَنْجِيرَايِ بافته شُدَه رَه رَقْمِ رِيَسِپُو اَلِي اَز طَلَّايِ خَالِصِ جور كَد.^{۱۶} اُونَا دُو قَابَكِ
 طَلَّايِي و دُو حَلَقَه طَلَّايِي جور كَد. پَس اُمُو دُو حَلَقَه رَه دَ دُو لَبِ سِينَه-بَنَدِ مَحْكَمِ
 كَد.^{۱۷} بَعْد اَزْوَ اُمُو دُو زَنْجِيرِ طَلَّايِي رَه دَ دُو حَلَقَه كه دَ دُو لَبِ سِينَه-بَنَدِ نَصَبِ
 شُدُد، بَسْتَه كَد^{۱۸} و دُو سَرِ دِيگَه اَمْرُو دُو زَنْجِيرِ رَه دَ دُو قَابَكِ نَصَب كَد، و اُمُو

دُو قَابَكِ رِه دَ دُو شَانِه ايفود دَ پيشِ رُويِ محكم كد. ^{۱۹} بعد ازو اونا دُو حَلَقِه طِلّايي ديگه جور كد و اونا رِه دَ دُو گوشه سینه-بند كه دَ لبِ طرفِ داخلِ ايفود بُود، سخت كد. ^{۲۰} اونا بسمِ دُو حَلَقِه طِلّايي ديگه جور كد و اونا رِه دَ تينه حصّه سرشانه يي دَ پيشِ رُويِ ايفود، نزديكِ درزِ شي كمِ ذره باله تر از بندِ ايفود سخت كد. ^{۲۱} بعد ازو اونا حلقه های سینه-بند رِه قد يگ فيتِه لاجوردی رنگِ دَ حلقه های ايفود بسته كد تاكه دَ بله بندِ ايفود قرار دشته بشه و سینه-بند از ايفود جدا نشنه، امو رقميکه خداوند دَ موسى امر كدد.

^{۲۲} او امچنان پيرونِ ايفود رِه مُكَمَل از چوغِ لاجوردی رنگِ دَ وسيله يگ تانسته باف جور كد. ^{۲۳} بلده جای سر شي، دَ غول، يگ سُلّاخ تيار كد و گرداگردِ جاغه شي رِه مثلِ زره قيع شده جور كد تاكه پاره نشنه. ^{۲۴} دَ قيعِ دامونِ پيرو اونا قد چوغِ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگِ و از تارایِ كتانِ نرمِ ثوپك ها دَ شكلِ انار جور كد. ^{۲۵} اونا امچنان زنگوله ها رِه از طِلّايِ خالصِ جور كد و امو زنگوله ها رِه دَ بينِ ثوپك های انار دَ قيعِ دامونِ پيرو اوزو كد؛ يعنی دَ گرداگردِ دامونِ پيرو دَ بينِ هر دُو ثوپكِ انار يگ زنگوله اوزو كد: ^{۲۶} يگ زنگوله و يگ ثوپكِ انار، يگ زنگوله و يگ ثوپكِ انار، دَ گرداگردِ دامونِ پيرونِ كه بلده خدمت كدو پوشيده مُوشد اوزو بُود، امو رقميکه خداوند دَ موسى امر كدد.

^{۲۷} اونا بلده هارون و باچه های شي پيرونِ رِه دَ وسيله يگ تانسته باف از كتانِ نرم، ^{۲۸} اُونگي رِه از كتانِ نرم، كوله های نُوربند رِه از كتانِ نرم و زير پوشی رِه از تکه كتانِ نرم و ميده بافت جور كد. ^{۲۹} و كمرسته رِه از كتانِ نرم و چوغِ های لاجوردی، ارغوانی و سُرخ رنگِ دَ وسيله يگ گلدوزِ لايق جور كد، امو رقميکه خداوند دَ موسى امر كدد.

^{۳۰} آخركار اونا نشانِ نيم تاجِ مُقدّس رِه از طِلّايِ خالصِ جور كد و امو رقميکه يگ حكاك انگشتری ها رِه نقشِ مُونه، اينی كلمه ها رِه دَ رُويِ شي حك كد:

«وَقَفَ شُدِه خُداوند.»^{۳۱} و اونا امو نشان ره قد یگ فیتِه لاجوردی رنگ د بَلِه
لُونگی بسته کد، امو رقمیکه خُداوند د موسی امر کد.

^{۳۲} پس پگ کارای جایگاه یعنی خیمه ملاقات تکمیل شد و بنی اسرائیل پگ چیزا
ره امو رقم که خُداوند د موسی امر کد، د آخر رسند. ^{۳۳} و اونا جایگاه ره پیش
موسی آورد: خیمه و تمام اسباب شی ره قد چنگک ها، چپو های چارتراش،
پُشت بندا، ستون ها و پایه های شی؛ ^{۳۴} پوش های پوست سُرخ شُدِه قُوج قد پوش
های پوست نَرَم-و-قیمتی و پرده مُقَدَّسترین جای؛ ^{۳۵} صندوق شهادت ره قد
دستک چپو های دراز و جای کفاره یعنی سرپوش صندوق؛ ^{۳۶} میز و تمام ظرفای
شی ره قد نان حُضُور خُداوند؛ ^{۳۷} چراغدان طَلّای خالص ره قد چراغای قطار
چینده شُدِه و تمام اسباب شی و روغو بلده روشنی شی؛ ^{۳۸} قربانگاه طَلّایی،
روغون مَسَح، بُخور خوشبوی و پرده درگه خیمه ره؛ ^{۳۹} قربانگاه برونزی ره قد
أجاق برونزی و دستک چپو های دراز ازو و دیگه اسباب شی؛ حوض ره قد پایه
شی؛ ^{۴۰} پرده های چاردیوالی حولی ره قد ستون ها و پایه های شی؛ پرده درگه
حولی ره قد ریسپونا و میخ های شی و پگ اسباب شی بلده خدمت کدو د
جایگاه یعنی خیمه ملاقات؛ ^{۴۱} امچنان کالا های بافته شُدِه ره بلده خدمت کدو د
جایگاه مُقَدَّس، یعنی کالا های مُقَدَّس ره بلده هارون پیشوا و کالا ها ره بلده باچه
های شی بخاطر خدمت پیشوایی. ^{۴۲} امو رقمیکه خُداوند د موسی امر کد، بنی
اسرائیل تمام کارا ره عملی کد ^{۴۳} و موسی تمام کارای انجام شُدِه ره توخ کد و
دید که اونا پگ شی ره د مُطابِق توره خُداوند پوره کده. پس موسی اونا ره برکت
دد.

ایستلجی کدون جایگاه مُقَدَّس

۴۰ بعد ازو خُداوند د موسی گفت: ^۲ «د روزِ اوّل ماهِ اوّل، جایگاه یعنی خیمه
ملاقات ره ایستلجی کو ^۳ و صندوق شهادت ره د اُونجی بیل و بعد ازو پرده

مُقَدَّسَتَرِينَ جَاي رِه پيش رُوي شِي اوزو كُو. ^۴ ميز رِه دَ خِيْمِه بِيَر و اَسْبَاب شِي رِه دَ بِلِه اَزُو دَ تَرْتِيْب بِي جِي و چِرَاغْدَان رِه اَم دَاخِل اُورْدِه چِرَاغَاي شِي رِه بَرَابَر كُو. ^۵ قُرْبَانْگَاهِ طِلَايِي رِه بَلْدِه بُخُورِ خُوشْبُوي رُوي دَ رُوي صَنْدُوقِ شِهَادَتِ بِيْل و پَرْدِه دَرِگِه جَايْگَاهِ رِه اوزو كُو. ^۶ قُرْبَانْگَاهِ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي رِه پيشِ دَرِگِه جَايْگَاهِ يَعْني خِيْمِه مُلَاقَاتِ جَاي-دَ-جَاي كُو ^۷ و حَوْضِ رِه بَيْنِ خِيْمِه مُلَاقَاتِ و قُرْبَانْگَاهِ بِيْل و دَ مَنِه اَزُو آو شِيُو كُو. ^۸ گِرْدَاگِرْدِ حَوْلِي رِه پَرْدِه بِيْگِيَر و پَرْدِه دَرِگِه حَوْلِي رِه اَم دَ جَاي شِي اوزو كُو. ^۹ رُوعُونِ مَسَحِ رِه بِيْگِيَر و جَايْگَاهِ رِه قَدْ تَمَامِ چِيْزَايِ كِه دَ مَنِه شِي اَسْتِه و قَدْ تَمَامِ اَسْبَابِ شِي مَسَحِ كَدِه تَقْدِيْسِ كُو و اُو پَاكِ مُوشِه. ^{۱۰} پس اَزُو قُرْبَانْگَاهِ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي رِه قَدْ پِگِ اَسْبَابِ شِي مَسَحِ كَدِه قُرْبَانْگَاهِ رِه تَقْدِيْسِ كُو و قُرْبَانْگَاهِ بِيخِي مُقَدَّسِ مُوشِه. ^{۱۱} اَمْچُنَانِ حَوْضِ و پَايِه شِي رِه مَسَحِ كَدِه تَقْدِيْسِ كُو. ^{۱۲} بَعْدِ اَزُو هَارُونِ و بَاچِهْهَايِ شِي رِه دَ دَانِ خِيْمِه مُلَاقَاتِ بِيَر و اُونَا رِه قَدْ آو غُسْلِ بَدِي ^{۱۳} و هَارُونِ رِه قَدْ كَالَاهَايِ مُقَدَّسِ بُوْشَنِ و اُو رِه مَسَحِ كَدِه تَقْدِيْسِ كُو تَاكِه اُو بَحِيْثِ پيشُوا مَرِه خِدْمَتِ كُنِه. ^{۱۴} اُوخْتِه بَاچِهْهَايِ شِي رِه بِيَر و پِيروْنَايِ اَزُوا رِه دَزُوا بُوْشَنِ. ^{۱۵} اُونَا رِه اَم مَسَحِ كُو، اَمُو رَقْمِيْكِه اَتِه اَزُوا رِه مَسَحِ كَدِي، تَاكِه اُونَا اَم بَحِيْثِ پيشُوايُو مَرِه خِدْمَتِ كُنِه. مَسَحِ شُدُونِ اَزُوا دَ مَقَامِ پيشُوايِي بَلْدِه دَايْمِ اَسْتِه و دَ تَمَامِ نَسْلِ هَايِ اَزُوا اِدَامِه پِيْدَا مُونِه. ^{۱۶} و مُوسِي پِگِ چِيْزَا رِه اَمُو رَقْمِ كِه خُدَاوَنْدِ دَزْشِي اَمْرِ كَدْدِ، دَقِيْقِ اَمُو رَقْمِ اَنْجَامِ دَدِ.

^{۱۷} پس دَ مَاهِ اَوَّلِ سَالِ دُوْمِ، دَ رُوزِ اَوَّلِ مَاهِ، جَايْگَاهِ مُنْظَمِ بَالِه شُدِ ^{۱۸} يَعْني مُوسِي جَايْگَاهِ رِه بَالِه كَد: اُو پَايِهْهَايِ شِي رِه شَنْدِ و چِيُو هَايِ چَارْتَرَاشِ شِي رِه مَحْكَمِ كَد، پُشْتِ بَنْدِ هَايِ اَزُوا رِه بَنْدِ و سَتُونَايِ شِي رِه اَيْسْتَلْجِي كَد. ^{۱۹} بَعْدِ اَزُو خِيْمِه رِه بَلِه جَايْگَاهِ اَوَارِ كَدِ و پُوشِ خِيْمِه رِه دَ سَرِ اَزُو كَشِ كَد، اَمُو رَقْمِيْكِه خُدَاوَنْدِ دَ مُوسِي اَمْرِ كَدْدِ. ^{۲۰} اُو اَمُو دُو لُوحِ شِهَادَتِ رِه دَ مَنِه صَنْدُوقِ اَيْشْتِ و دِسْتَكِ چِيُو هَايِ بَرَازِ رِه دَ حَلْقِهْ هَايِ صَنْدُوقِ جَاي-دَ-جَايِ كَدِ و جَايِ كِفَارِه يَعْني سَرِ پُوشِ صَنْدُوقِ رِه بَلِه شِي اَيْشْتِ. ^{۲۱} بَعْدِ اَزُو صَنْدُوقِ شِهَادَتِ رِه دَاخِلِ جَايْگَاهِ اُورْدِ و پَرْدِه مُقَدَّسَتَرِينَ جَايِ رِه اوزو كَدِه دَ پيشِ رُوي شِي كَشِ كَد، اَمُو رَقْمِيْكِه

خداوند د موسى امر كدد. ^{۲۲} او امچنان ميز ره د خيمه ملاقات اوردده طرف شمال خيمه برو از پرده كه د پيش روى صندوق بود، جاي-د-جاي كد ^{۲۳} و نان مقدس ره د بله شي د حضور خداوند ايشت، امو رقميکه خداوند د موسى امر كدد. ^{۲۴} او چراغدان ره داخل خيمه ملاقات روى د روى ميز طرف جنوب جاياگاه ايشت ^{۲۵} و چراغاي شي ره د حضور خداوند روشو كد، امو رقميکه خداوند د موسى امر كدد. ^{۲۶} او قربانگاه طلايي ره ام د خيمه ملاقات پيش روى پرده ايشت ^{۲۷} و د بله شي بخور خوشبوي ره سوختنده دود كد، امو رقميکه خداوند د موسى امر كدد. ^{۲۸} بعد ازو پرده درگه جاياگاه ره اوزو كد ^{۲۹} و قربانگاه قرباني سوختني ره پيش درگه جاياگاه، يعني خيمه ملاقات ايشت و د بله شي قرباني سوختني و هديه غله-و-دانه ره تقديم كد، امو رقميکه خداوند د موسى امر كدد. ^{۳۰} بعد ازو حوض برونزي ره د مابين خيمه ملاقات و قربانگاه ايشت و د منه ازو بلده ششت-و-شوي او شيو كد ^{۳۱} و موسى، هارون و باچههاي شي دست و پااي خو ره قد او ازو ششت. ^{۳۲} هر وختيکه اونا د خيمه ملاقات داخل موشد و يا نزديك قربانگاه ميمد، اول خود ره موششت، امو رقميکه خداوند د موسى امر كدد. ^{۳۳} بعد ازو چارديوالي ره د گرداگرد جاياگاه و قربانگاه جاي-د-جاي كد و پرده درگه حولي ره اوزو كد. دمزي رقم موسى كار ره تكميل كد.

جلال خداوند

^{۳۴} پس اور خيمه ملاقات ره پوشند و جلال خداوند جاياگاه ره پر كد ^{۳۵} و موسى نتيست د خيمه ملاقات داخل شنه، چراكه اور د بله شي تاه شدد و جلال خداوند جاياگاه ره پر كدد. ^{۳۶} د تمام سفرای بني اسرائيل، هر وختيکه اور از بله جاياگاه باله موشد، اونا کوچ موكد. ^{۳۷} ولے اگه اور از بله جاياگاه باله نموشد، اونا تا روز باله شدون شي ره کوچ نموكد، ^{۳۸} چراكه اور خداوند از طرف روز د بله جاياگاه موجود بود و د وخت شاو آتش د بين اور وجود دشت و د نظر پگ قوم اسرائيل د تمام سفرای شي معلوم موشد.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
آزرگي © afghanbibles.org